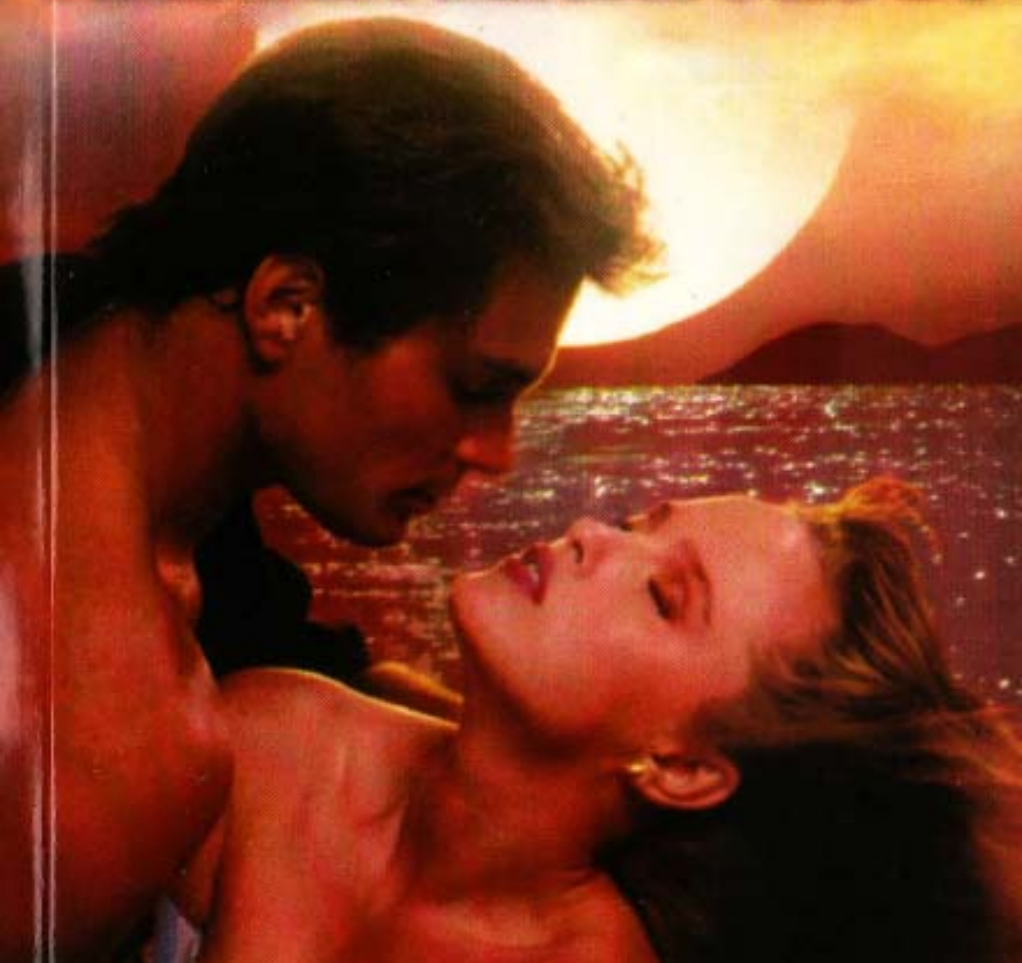

КИНЛИ МАКТРЕГЪТ

ОГРАБЕН

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КОПНЕЖ

Кинли Макгрегър
Ограбен копнеж

„Савана Диспеч“
ЛЕГЕНДА ЗА МОРСКИЯ ВЪЛК
С. С. Джеймс

Савана, Джорджия, 1793

От абсолютно сигурен източник научихме историята на един легендарен герой. Мъж, толкова смел, толкова дързък, че никой не може да се мери с него. Тъмен като нощта, а корабът му – черен като крилете на гарван. Воден от призрочна ръка, той напада нищо неподозиращите екипажи на британските кораби и връща онова, което подлите британци са ни откраднали.

Той е истински американец. Изправен и горд – като Нейтън Хейл, който даде живота си, за да живеем свободно. Остава верен на мисията, която е поел по време на борбата за независимост, и връща на семействата им принуждаваните да служат в британската армия наши мъже.

Кой е този мъж, този герой?

Някои казват, че бил пиратски принц, решил да постигне нещо в живота си. Други твърдят, че бил бедно сираче и трябвало да се бори съвсем сам с грубата действителност. Трети пък ми разказаха, че някога бил британски матрос, изпитал на собствен гръб жестокостта на британския военен флот.

Едно обаче знаем със сигурност – този мъж търси хора от същата порода. Затова е последвал призива на Америка и е грабнал оръжието. Той е истинска легенда. Той е спасителят на нашите морета.

Но внимавайте, мили дами! От също така сигурен източник ми съобщиха, че е красив и опасен. Дяволски мъжествен. И има опит с нежния пол. Както някога рицарят Ланселот, и той оставя по пътя си безрой разбити женски сърца.

Защото има мисия, на която се отдава с повече страст, отколкото може да преживее в обятията на жена. Морския вълк не се опитомява. Никоя жена не би могла да го обвърже. Той е непредвидим като морето и също толкова опасен.

Като видите платна на хоризонта, вгледайте се внимателно. Дали са на преминаващ търговски кораб, или е военна фрегата? А може би са платната на „Отмъстителя“?

Ограбен копнеж

Гледайте внимателно и се молете на небето, врагове на Америка, тези платна да не се доближат до вас и ръката на отмъщението да не се стовари върху ви!

ПРОЛОГ

Оръдията бълваха огън и палубата на „Отмъстителя“ беше обвита в гъст черен дим. Битката бушуваше повече от час и Морган Дрейк се учудваше, че английската фрегата упорито продължава да се съпротивлява.

Това не се беше случвало отдавна. Повечето капитани познаваха флага му и след един-два залпа се предаваха и му позволяваха да се качи на корабите им.

Не и „Моли Дон“. Незнайно по каква причина капитанът ѝ беше твърдо решен да води безсмислена битка. Какво ли беше натонавил корабът, та капитанът беше готов да рискува живота на целия си екипаж?

Скоро щеше да узнае.

Отново отекна гръм. Морган едва успя да се наведе, когато покрай него профуча едно гюлле и падна във водата, без да нанесе някакви вреди. Капитанът стисна здраво зъби и се изправи. Малко по-надясно, и сега щеше да търси главата си в разбунените вълни.

– Капитански дял от плячката за онзи от вас, който свали главната мачка! – изрева Морган, обърнат към канонирите. Играта започваше да му досажда и беше време да я приключат.

Осемте оръдия на главната палуба се изтеглиха напред. Веднага заредиха още четири. Морган усещаше под краката си треперенето на палубата, докато теглеха оръдията. Чу се съскането на фитилите, преди оръдията да стрелят почти едновременно.

След като дванайсетте оръдия се отдръпнаха, помощник-канонирите обляха дулата със студена вода, за да ги охладят и отново да заредят.

Морган се усмихна доволно. Хармоничните движения на топчиите винаги му доставяха удоволствие.

Как обичаше морските битки! До най-малките им подробности.

Докато шумът от битката гърмеше в ушите му, той наблюдаваше подготвянето на новия залп.

Само след няколко секунди шум от чупещо се дърво процепи въздуха. Такелажът на „Моли Дон“ се залюля застрашително и рухна. Главната мачта падна в океана и навсякъде се разплиска вода. Екипажът наведе победен реп.

Разяждащ дъх на сярата го задави. Часове наред бяха преследвали английската фрегата и най-сетне ловът бе приключил. Последният залп на

„Отмъстителя“ бе направил плячката неспособна да се бие.

– Обръщайте, мистър Питкърн – нареди Морган и се обърна за миг към първия подофицер. – „Моли Дон“ се накланя надясно.

– Тъй вярно, капитане – отвърна Барни Питкърн и завъртя кормилото. „Отмъстителят“ описа елегантна дъга и след минута вече лежеше с широката страна към „Моли Дон“.

– Пригответе се за отбрана! – изрева Морган към дванайсетте стрелци, заели позиции в такелажата. Това беше неговата предпазна мярка срещу изненадите, които можеха да се очакват от борда на английската фрегата. – Ще стреляте само по моя заповед.

В отговор на думите му дванадесетте устремиха погледи към неприятелския кораб.

Беше време да си сложи маската.

Шестнайсет души излязоха на главната палуба, въоръжени със саби и пистолети, готови да преминат на борда на победената фрегата. Абордажни куки изсъскаха заплашително и се забиха в дебелиите дъбови стени на „Моли Дон“, за да притеглят тромаво клатещия се кораб към победителя.

Никой от английските матроси не си беше направил труда да се въоръжи и това го изненада. Защо постъпваха така, след като само до преди минута се съпротивляваха ожесточено?

Сега обаче англичаните го зяпаха с такъв ужас, сякаш имаха пред себе си призрак. Даже капитанът, облечен в тъмносиния жакет, белите панталони и напудрената перука на кралския военен флот, само отваряше и затваряше уста като риба, изхвърлена на сушата.

Когато се доближиха достатъчно, за да видят ужасените лица, Морган веднага различи английските моряци от американците, доведени на кораба със сила. В очите на американските матроси светеше облекчение, докато британците трепереха от страх пред отмъстителя.

Барни се разсмя дрезгаво.

– Само ги вижте, капитане! Накрая вдигнаха белия флаг.

– Точно така, но като гледам английския капитан, не са го взели от неговия сандък – обади се Кит.

Забележката на лоцмана развесели Морган. За младеж, който току-що бе започнал да се бръсне, Кит беше видял достатъчно война и кръв.

И изцапани английски панталони.

– Доведете ги на борда, момчета – извика Барни към моряците, които свързваха двата кораба с дъски. – Да си върнем американските богатства от крадливите англичани!

Само след няколко минути екипажът раздели американците от англичаните и ги прехвърли на борда на „Отмъстителя“. Хората му бяха свикнали с подобни акции и Морган знаеше, че много скоро ще намерят всички скрити на кораба американски стоки. Щом си ги приберат, ще потеглят обратно към дома. Към заслужената свобода.

Барни направляваше с викове двама моряци, които с усилие влачеха огромен сандък с американски подправки по клатещите се дъски. Морган неволно се усмихна – старият беше непоправим! Барни беше на шейсет и две години и приличаше на парче дърво, прекарало години в морето. Дребен на ръст, с гол череп, той криеше умело факта, че е един от най-добрите лоцмани, плавали някога по седемте морета.

– Капитане! – извика един от моряците, който бе помогнал на другарите си да прехвърлят сандъка на палубата. – Според мен е твърде тежък за подправки.

Любопитен, Морган извади от колана си дълга кама и отвори ключалката на сандъка. Разрови се в накъсана хартия и напипа нещо твърдо и гладко. Хвана го здраво и извади буца чисто злато.

Избухна в смях. Нищо чудно, че британците бяха рискували живота си. Знаеше, че трябва да даде част от плячката на новото американско правителство, но с останалото злато щеше да ощастливи екипажа си.

– Какво ще правим с „Моли Дон“, капитане? – попита Барни, щом довякоха на борда и последния сандък.

Морган огледа ужасените лица на британците и се замисли какво да отговори. Никой не беше сериозно ранен, корабът му също беше в добро състояние – с изключение на две-три счупени реи и няколко цепнатини в стените. А плячката им се състоеше от чисто злато. Добре, ще прояви милост.

– Смъкнете кливера и бизановото платно – заповяда с усмивка той. – Така ще имат с какво да се занимават и няма да им хрумне да ни подгонят.

– Не! – извика прегракнало английският капитан. – Така ще станем плячка на пирати.

Морган гневно събра вежди и огледа англичанина с презрение.

– Е, тогава ще ми бъдете благодарен. Моят опит показва, че пиратите се отнасят със зложниците си много по-милостиво, отколкото английските капитани с нещастните американски матроси.

Кит избухна в смях.

– Какво ще кажете, капитане – няма ли да бъде отличен стюард на някой пиратски капитан?

Барни потупа момъка по гърба.

– Според мен е по-подходящ да търка палубата. С тези тлъсти пръсчета и дебелия задник ще се справи само за минути.

Морган поклати глава. Не позволяваше такива шегички.

– Вдигнете платната и поемете курс към родината – заповяда рязко.
– Убеден съм, че нашите гости горят от желание отново да усетят твърда земя под краката си.

Американците, щастливи от възврънатата си свобода, възликуваха при думите му, а екипажът се разбърза да изпълни заповедта.

Веднага щом „Моли Дон“ се изгуби от поглед, един от американските матроси отиде при капитана. Кафявите му очи бяха изпълнени с благодарност. Захвърли презрително английската кърпа за глава и се поклониха пред Морган.

– Не знам как да ви благодаря, капитане. Всяка нощ се молахме „Отмъстителят“ да дойде и да ни отърве от англичаните.

Морган помнеше времето, когато и той беше произнасял отчаяни молитви. С тази разлика, че неговите молитви не бяха чути и той се принуди сам да поеме инициативата. Беше още твърде млад, когато осъзна, че в живота може да разчита само на себе си.

– Радвам се, че пътищата ни се кръстосаха и успях да ви освободя.

– И аз ви благодаря – извика друг матрос и се присъедини към другаря си. – Вие сте точно такъв, какъвто ви описват във вестника. Изправен и горд.

Морган се вцепени.

– Какъв вестник? – В гласа му звънна заплаха.

– Миналия месец го взех от един търговски кораб – обясни усърдно морякът, бръкна в джоба си, извади смачкан вестник и му го подаде.

Морган прочете набързо статията, в която го възхваляваха, и в сърцето му пламна див гняв. Проклятие! Някой бе открил самоличността му!

– Мистър Питкърн! – изрева той и Барни се обърна изненадано. – Променете курса! Отиваме в Савана!

– В Савана ли, капитане?

– Точно така. Имам работа там.

1

– Е, какво ще кажете?

Дъглас Адамс се взря в изпълнените с надежда очи на Серенити Джеймс и се усмихна. Момичето изглеждаше съвсем като при първата им среща преди двайсет години. С тази разлика, че тогава беше ужасно мръсна. Рокличката и чорапите бяха изпокъсани и тя притискаше към мършавите си петгодишни гърди голяма ябълка. Ябълка, за която се бе покатерила до самия връх на дървото.

Лицето ѝ вече не беше като на ангелче, но все още излъчваше онова пламенно фантазърство, което някога я бе накарало да се покатери на дървото и да се обяви за Хубавата Елена от древна Гърция, получила златната ябълка от Афродита.

– Според мен това е най-добрата ви статия досега – отговори най-сетне Дъглас, след като реши, че достатъчно дълго я е държал в неизвестност.

Бе възнаграден със сияйна усмивка, при която лицето ѝ светна и в очите лумна син огън. Серенити съвсем не беше онова, което наричат блестяща красавица, но притежаваше едно неуловимо „нещо“, което я различаваше от жените на нейната възраст. Дори отдавна женените зрели мъже, към които се числеше и Дъглас, не бяха в състояние да се изпълзят от специфичното очарование и излъчването ѝ.

Серенити се наведе над бюрото му и хвърли бърз поглед към листовете, които стискаше в ръка.

– Не смятате ли, че краят е прекалено мелодраматичен? – Тя вдигна глава, за да го погледне в очите. – Постарах се да притъпя патетиката, но нали знаете какво става с мен понякога, когато...

– Не, не, добре е – прекъсна я с усмивка Дъглас.

Такава беше Серенити – всеки път, когато беше нервна или развълнувана, започваше да говори и не спираше. Ако събеседникът ѝ не съумееше да завърти кормилото в подходящия момент и да обърне разговорна, със сигурност щеше да получи главоболие от безкрайните ѝ приказки.

– Според мен идеята за широк заговор е много добра.

Радостта ѝ от похвалата му угасна. Тя свали очилата си и се заигра с телените рамки – още един знак, че е нервна. Веждите и се сключиха над носа.

– Мислите ли, че татко ще я одобри?

Дъглас усети пробождане в сърцето. Знаеше, че тя копнее да се хареса на непримиримия си баща. Ала след двадесет години работа при този човек той беше стигнал до заключението, че Бенджамин Джеймс никога, ама никога няма да признае, че е харесал каквото и да било.

– Не виждам причини да откаже да я публикува.

Серенити се усмихна едва-едва. Много добре знаеше каква е причината, поради която баща ѝ би могъл да отхвърли статията ѝ. Причината, поради която толкова години я отблъскваше.

– Защо не съм се родила мъж! – извика тя със същата пламенност, която Дъглас беше чувал вече безброй пъти. – Тогава щях да пиша за истински неща като вас, татко и Джонатан! Щях да слеза на пристанището и да разпитвам свидетели, да влизам в кръчмите и... – Младата жена поклати глава, въздъхна и се надигна. – Знам, че съм ви омръзнала с моите оплаквания, но...

Обърна се и бавно се запъти към махагоновото си писалище, отрупано с ръкописи за редактиране. Полите на простата черна рокля шумоляха леко при всяка стъпка.

Щом стигна до големия еркереи прозорец, Серенити спря и на лицето ѝ изгря усмивка. Улицата под прозорците беше винаги оживена. Моряци, търговци на риба, улични хлапета, мъже и жени, всеки бързаше към пристанището или се връщаше оттам.

Колко силно копнееше да върши неща, които никога нямаше да ѝ позволят! Ако имах поне малко власт, помисли си Дъглас, с радост щях да ѝ подаря свободата, за която копнее.

За съжаление всичко, което можеше да ѝ предложи, беше да я изслуша съчувствено и да я утеши с няколко нищо незначещи думи.

– Не се предавайте, мис Серенити – подхвана и днес той, надявайки се да я окуражи. – Един ден приключението ще влезе през тази врата и вие ще...

– Ще се скрия зад бюрото – довърши с въздишка младата жена. Обърна се към него и сложи очилата на носа си. На лицето ѝ отново се изписа деловата загриженост, която носеше като защитна мантия.

– И двамата знаем, че съм послушно момиче – прошепна сломено. – Никога няма да имам смелостта на лейди Мери, която дръзна да се опълчи срещу обществените правила. За разлика от нея аз съм практична...

Серенити прекоси помещението, грабна страниците от ръката му и набързо ги прелисти.

– Но все пак ще се осмеля.

Вратата към малкия кабинет се отвори и вътре повя свеж есенен бриз. Страниците на вестниците, натрупани на масата до стената, зашумоляха.

При появата на Бенджамин Джеймс Дъглас стана от стола си. На лицето на работодателя му беше изписана онази неумолима строгост, която бе издълбала дълбоки бразди по челото и бузите.

– Добър ден, сър – поздрави тихо Дъглас.

Джеймс се покашля хладно.

– Как мина, татко? – попита Серенити.

– Нищо не ми казаха – изсъска сърдито Бенджамин. – Ще изпратя Джонатан да ги разпита отново. Дяволският ти брат обикновено успява да развърже устата и на най-затворения моряк. – Студеният поглед на сините очи се впи в страниците, които Серенити държеше в ръка. Рунтавите бели вежди се склочиха над носа и физиономията му стана още по-заплашителна.

Дъглас се отпусна отново на стола си и си пожела да потъне в земята. Серенити обаче срещна погледа на баща си, без дори да мигне. Дъглас все още не можеше да разбере защо момичето не се стряска от лошото настроение на Бенджамин. Как да я накара да му разкрие тайната си?

– Какво е това? – изфуча Бенджамин. – Пак ли някоя от твоите ужасни статии?

– Да. Завърших я едва днес и...

– Не разбирам защо изобщо си правиш труда – прекъсна я грубо той, изтръгна страниците от ръцете ѝ и ги смачка.

Дъглас стисна здраво зъби, но Серенити изобщо не трепна, макар че сърцето ѝ се сви от болка. Защо баща ѝ се отнасяше с презрение към статията, над която беше работила с толкова желание?

Не, поправи се тя. Знаеше, че влага в статиите си не само много труд, а цялата си душа. Света, за който мечтаеше. Нейните мечти никога нямаше да станат действителност. И двамата го знаеха.

Но не можеше да му каже това. Твърде често чуваше лоши думи от устата на вечно мрачния си баща. А добрият Дъглас не смееше да ѝ напомни, че детските мечти отиват на тавана заедно с куклите и розовите роклички.

Реалността беше жестока. За да живее в нея, Серенити имаше нужда да бяга във фантазиите си.

Бенджамин поклати глава и размахна листовете пред носа на дъщеря

си.

– Това е дяволско губене на време за момиче на твоята възраст. Ами ти вече си стара мома! А би трябвало да имаш обожатели. Вече можеше да си омъжена и да имам внуци. А какво получавам вместо това? Една дъщеря, която избяга посред нощ, втора дъщеря, която си въобразява, че умее да пише статии, и син, който още не може да си върже враговръзката, както трябва.

Той плъзна поглед по решителното ѝ лице и очите му засвяткаха от гняв.

– И като че това не е достатъчно да ме докара до лудост, ами господ ме подлага на изпитанието да търпя една дъщеря, която се смята за лейди Мери Уоргли Монтаю.

Бенджамин извъртя очи и призова духа на майка ѝ с оплакването, което Серенити отдавна знаеше наизуст:

– Защо, защо ме остави сам с тях, Абигейл? Момичето се нуждае от теб, от меката ти ръка – останалите ти шури деца, също. Те нямат нужда от мен, а от теб. – Бенджамин разтърси глава и отново устреми поглед към дъщеря си. – Тя отказва да ме слуша и туй то.

След като привърши тирадата, той се запъти към задната част на помещението, където беше писалището му, и хвърли страниците върху купчината ръкописи.

Серенити скръсти ръце на гърдите и дръзко се усмихна на Дъглас, ала той забеляза, че бузите ѝ са зачервени и сякаш ще заплаче.

– Той ще го публикува, мис Серенити – изрече твърдо Дъглас. Стараейки се да възстанови обичайната помежду им непринуденост, той добави изречението, отдавна превърнало се в тяхна лична шега: – И един ден ще преживеете голямото си приключение.

Естествената дяволита усмивка се върна на лицето ѝ. Тя се засмя тихо и той се включи в смеха ѝ.

– Очаквам приключението да влезе тук в образа на пират с развява черна коса, опасно святкащи очи и екзотично облекло.

Дъглас избухна в смях. Слава богу, баща ѝ не бе успял да я лиши от вярата.

– Тъй вярно, мис! Вашият пират ще се яви в дъждовен ден като днешния. С разбъркана от вятъра коса и с накривена шапка.

След два дни Серенити отново седеше до прозореца в кабинета и наблюдаваше как светът минава покрай печатницата на баща ѝ.

– Днес ставам на двайсет и четири години – прошепна тя на дремещата в скута ѝ котка и продължи да сортира коригираните страници. – Но не съм направила нито крачка към мечтата си да стана писателка, която храня от петия си рожден ден.

– Писателка? Глупости! – Гръмкият глас на баща ѝ отекна в помещението и Серенити се стресна.

В бюрото нямаше никой и тя беше убедена, че е седнала достатъчно далече от него, за да не може да чуе нерадостните ѝ размишления. Явно се бе приближил, докато тя е била вдълбочена в текстовете. Трябваше да се огледа, преди да произнесе мислите си гласно.

– По-добре мисли как да ме дариш с внуци – продължи с нарастващ гняв Бенджамин и спря точно пред писалището ѝ. – Това ще ме направи щастлив. Не искам да седиш тук и да вършиш мъжка работа!

Вдигна дясната ѝ ръка и почука с пръст по мастилените петна по ноктите.

– Я се погледни! По дяволите, не биваше да публикувам първата ти статия! Изобщо не биваше да те допускам в тази канцелария! – Пусна ръката ѝ и я изгледа мрачно. – Така само те окуражих да станеш още по-порита и дебелоглава!

Серенити отказа да сведе глава пред баща си. Никога не му оставяше последната дума в сблъсък, за който и двамата знаеха, че я засяга болезнено.

– Щом бракът е благословена институция, защо повечето бракове не са щастливи?

Бенджамин изфуча вбесено и тресна с юмрук по махагоновата маса. Ударът отекна в помещението, силата му разпиля натрупаните хартии. Котката Прайс вдигна глава, изгледа укорно разярения мъж и отново се сгуши в скута на Серенити.

– Да не съм чул повече такива приказки, момиче! Социал-реформаторки като лейди Мери...

– Казва се Мери Астел, татко.

– Не ме интересува даже да беше лично светата Дева Мария! Вече няма да търпя дързостта ти. Кълна се във всемогъщия бог, че до края на тази седмица ще ти намеря съпруг. Ще го направя, ако ще да пукна!

Серенити прехапа устни. Не искаше да изрече думите, които ѝ бяха на езика. Баща ѝ никога нямаше да ѝ намери съпруг. И двамата го знаеха. Въпреки че не беше бедняк, Бенджамин Джеймс не беше в състояние да намери мъж, готов да се омъжи за младата дама, известна в целия град като „горката Серенити Джеймс“.

Добре познатите гласове на достопочтените градски матрони отекнаха в главата ѝ:

„Това момиче явно не е опитвало често пръчката в детските си години. За съжаление сега е вече късно и бедният ѝ татко няма да ѝ намери подходящ съпруг. Кой мъж ще понесе да му се качва на главата?“

„По цял ден не ѝ спира устата...“

„Горката Серенити Джеймс. Остана си стара мома. Защото е опака и своенравна.“

Мъжете, които баща ѝ определяше като сериозни, никога не биха се съгласили на брак с жена като нея. Тези мъже си търсеха млади и красиви момичета. Съществува с недоразвит ум, които само чакаха мъжът да им напълни главата с някакви глупости, за да ги повтарят като папагали.

Тя беше замесена от друго тесто.

Без да иска, Серенити въздъхна съжалително. Не защото беше различна. Никога не би съжалявала за това. Онова, което ѝ причиняваше болка, беше невъзможността ѝ да отговори на желанията и представите на баща си. Когато ставаше въпрос за собственото ѝ бъдеще, тя беше упорита като магаре.

Кога представите им бяха започнали да се разминават?

Имаше време, когато двамата с Бенджамин Джеймс бяха много близки, дори неразделни. Време, когато той се съгласяваше с нея, че жените трябва да заемат достойно място в новоразвиващото се американско общество. Че жените трябва да се образават.

Смъртта на майка ѝ промени всичко.

Той все още я подкрепяше – по свой си начин. Въпреки обвиненията и резките забележки, публикуваше статиите ѝ, а онези, които спираше, често намираха пътя си към вестника въпреки отказа му. Ядосваше се, когато откриваше, че тя за пореден път е публикувала своя статия в „Диспеч“, но досега не я беше изгонил от редакцията.

Може би беше глупаво, но ѝ харесваше да си мисли, че той все пак се гордее с нея и само по тази причина я оставя на работа във вестника.

– Дръж – изфуча Джеймс и тръсна на масата ѝ голям куп книжа. Запъти се с мрачно изражения към закачалката и посегна към шапката и жакета си. – Искам да ги редактираш до края на седмицата. Най-късно!

– Да, татко – отговори спокойно тя и се постара да изглежда безгрижна.

Джеймс кимна властно и сложи ръка на месинговата дръжка.

Серенити свали очилата си и разтърка очи. Котката скочи от скута ѝ и се запъти към вратата.

– Няма ли най-после да изхвърлиш това проклето животно – изсъска баща ѝ, излезе и затръшна вратата зад гърба си.

Прайс вдигна глава и изфуча възмутено, сякаш беше разбрала последните му думи.

– Няма нищо, миличка – утеши я Серенити. – Знаеш, че няма да те изхвърля.

Прайс ѝ благодари с грациозно махване на опашката и се запъти към задната част на бюрото.

Изведнъж Серенити усети миризма на прясно мастило и моментално забрави караницата с баща си. По дяволите! Да не би пак да се е оцапала с мастило? По бузата или по слепоочието? Не, не! Не точно днес! Тази вечер имаше тържество!

Докато измие последното мастилено петно от лицето си, беше минал цял месец. Пекарят Джоунс бе помислил, че окото ѝ е насинено, и седмици наред гледаше баща ѝ накриво.

Споменът я разсмя. Баща ѝ беше груб, крещеше ѝ, но никога не би я ударил. Не би посмял да ѝ причини физическа болка, но явно не съзнаваше, че саркастичните му забележки болят повече от шамарите.

Как да му докаже, че може да пише? Че от нея ще излезе нещо. Че Серенити Джеймс е добра журналистка. Поне колкото брат си...

– О, Прайс... – въздъхна тя подир котката. – Какво не бих дала да открия златна мина за вестника! Да намеря някоя история, която да привлече вниманието на цялата страна...

Внезапно я обзе дълбока тъга и тя въздъхна, втренчила поглед в котката, която седеше в тъмния ъгъл и преспокойно миеше лапичките си.

– Защо всъщност трябва да се опитвам да доказвам нещо? И на кого? – Серенити натопи кърпичката си в терпентин и се зае да търка бузата си, докато погледът ѝ се рееше по стаята. – Каква скука! Животът ми се състои от затпяващо редактиране. Позволяват ми да оправям статиите на мъжете, но не ми позволяват да пиша, защото съм жена!

Сигурно ще остане на това бюро до края на живота си. Ще подрежда документи, ще чете интересни истории за интересни хора... и ще очаква празничните фейерверки на пристанището веднъж или два пъти в годината.

А ако имам късмет, ще падна в лапите на Чарли Симс, каза си саркастично тя. Само при мисълта за тромавия ковач ѝ стана зле. Как да му

обясни, че не се интересува от него? Той не разбираше от дума. Държеше се мило с нея, но често посягаше да я опипва и тогава... Да не говорим как вонеше.

Серенити въздъхна, остави кърпата на масата и се загледа с копнеж към пристанището. По стъклата на еркерния прозорец се стичаха дъждовни капки. Навън беше пълно с хора, които бяха преживели интересни неща. Които бяха видели чужди страни и хора...

За съжаление тя не притежаваше смелостта на лейди Мери Уортли Монтагю. Благородната дама се бе омъжила по любов, обикаляше света, учеше чужди езици... Беше влизала дори в харем!

Какво не бих дала, само и само да избягам от монотонното ежедневиe на дома и работата си! Какво не бих дала да намеря един дързък тъмноок пират, който да ме грабне и да ме отнесе на кораба си, за да преживеем заедно приключения, за които дори не са измислени думи!

Серенити се засмя на глупавите си желания. Баща ѝ щеше да получи удар, ако дори само заподозреше, че дъщеря му храни такива мисли...

Ако някой ден наистина се случи нещо подобно...

Тя поклати глава на безумните си надежди и се засмя нерадостно.

Ах, ако не беше кратката думичка „ако“...

Камбанката над вратата звънна. Мисълта, че са я заварили е такива непочтени мисли я накара да се изчерви. Изпъна гръб и се обърна към вратата.

– Забрави ли нещо, татко...? – Гласът ѝ пресекна. Вместо баща ѝ, в бюрото влезе великан в черни одежди.

Мъжът се беше привел, за да се предпази от леещия се дъжд. Затвори вратата зад себе си, обърна се, свали шапка и със същото елегантно движение отметна черната си наметка.

Велики боже!

Със сигурност не беше баща ѝ.

Този мъж беше пиратът от сънищата ѝ! От плът и кръв. Неопикуемо красив и властен. Мъж със силни мускули, които играеха под влажния кремав жакет и бялата риза.

Шалчето на врата му се бе развързало и висеше върху ризата. Откритата гъвкава шия я възхити. Чувствената гледка я развълнува по толкова странен начин... И събуди в сърцето ѝ желание да плъзне пръсти по разголената кожа, за да открие какво ще почувства...

Велики боже! – повтори на ум Серенити.

Гарвановочерната коса беше здраво стегната на тила. А лицето

му... не можеше да го нарече нито красиво, нито грозно... ами най-вече мъжествено.

Гранит. Това беше единствената дума, която подхождаше на остро изсечените аристократични черти. Точно така. Човек оставаше с впечатлението, че тези черти са били измислени специално за въпросния субект. В този миг изглеждаше дяволски суров, а пронизващите тъмни зеници святкаха заплашително.

Явно не осъзнаваше, че външният му вид е твърде небрежен, за да се яви така пред дама. Или това не го интересуваше. Приличаше... да, приличаше на човек, който е препуснал дълго, за да свърши нещо.

Мъжът изтърси водата от шапката си и застана в средата на стаята.

Най-сетне Серенити успя да събере жалките остатъци от разума си. Затвори уста, преглътна и се обърна към него.

– Мога ли да ви бъда полезна с нещо? – Гласът ѝ потрепери издайнически.

Мъжът пред нея беше наистина заплашителен.

– Можете – отвърна той и я прониза с поглед. – Търся някой си мистър С. С. Джеймс.

Стомахът ѝ се преобърна. Ами сега? Какво можеше да иска от нея този човек?

Е, във всеки случай тя знаеше много добре какво би поискала тя от него. Даже с отворени очи си представяше как той се навежда над нея, топлият му дъх гали шията ѝ, устните му шепнат нежни слова в ухото ѝ...

Я се стегни!

Серенити разтърси глава, за да прогони изкусителната картина, и си заповяда да остане абсолютно спокойна. Какво от това, че пред нея стоеше оживялата ѝ мечта...

– Това съм аз. Серенити Джеймс. Какво мога да направя за вас?

В блестящите лешникови дълбини на очите му светна почуда, която бързо отстъпи място на предишната строгост. Серенити остана с впечатлението, че този мъж не позволяваше да го изненадват. Или поне не често. Тази мисъл събуди в сърцето ѝ неочаквана радост.

Той извади от джоба си парче вестник и го сложи на масата. „Сава-на Диспеч“.

– Щом сте вие, дайте да видим статията, дето сте я написали.

Серенити хвърли поглед към заглавието и разбра, че става въпрос за брой от миналия месец, където без разрешението на баща си беше публикувала статия за морския вълк.

Велики боже! Тази история никога ли няма да престане да я преследва? Баща ѝ всеки ден ѝ напомняше за статията, вчера пак ѝ се разви-ка. Даже винаги съдържаният Дъглас ѝ каза няколко укорни думи. Сега този мъж искаше да започне оттам, където другите бяха спрели.

Какво толкова имаше в статията ѝ, та будеше у всеки мъж желание да я удуши?

Последната мисъл я ядоса и тя отговори предизвикателно на погледа му.

– Какво по-точно искате, да знаете?

– Искам да ми разкажете всичко, което знаете за Морския вълк и за кораба му, наречен от вас „Отмъстителя“.

Въпреки гнева устните ѝ трепнаха в усмивка. Беше ѝ приятно да си спомни за романтичния пират, който пленява британски кораби.

– О, това е най-невероятната история, която някога съм чувала!

Мъжът вдигна едната си вежда. Здравият човешки разум веднага я посъветва да си замълчи, но, както обикновено, не можа да удържи езика си зад зъбите. Обичаше своите истории, обичаше да говори за тях. Особено когато я питаха за един истински американски герой, когото обожаваше.

– В мига, когато чух за него и смелостта му, бях поразена. Морския вълк е най-великият герой, плавал някога по бурните морета. Благородник по душа, той защитава онези, които не могат да се защитят сами. А пък екипажът му! Направо съм влюбена в колоритната шайка моряци, които го придружават в приключенията му!

В очите му проблесна убийствен хлад. Внезапно по гърба ѝ пропълязяха тръпки. Обзе я увереност, че той не се интересува ни най-малко от нейните драсканици.

– Защо тази статия е важна за вас? – попита глухо тя.

– Мисля, че знаете защо.

Серенити объркано поклати глава. Откъде му хрумна това?

– Не, не зная.

– Вие за какъв ме смятате? За глупак?

– Разбира се, че не – отговори автоматично тя. В действителност го смяташе за най-великолепния мъжки екземпляр, който някога беше срещала. Напомняше ѝ за нейния герой – непобедимия Морски вълк. Да, точно така! Морския вълк сигурно имаше същата решителна уста и същите опасни очи, святкащи като на рис.

– Говорите за източници. Кой ви е разказвал за Морския вълк? – попита непознатият.

Серенити вдигна рамене.

– Чух един разговор между баща ми и брат ми.

– Баща ви и брат ви? А те откъде знаят за Морския вълк?

Серенити се разгневи.

– Какво е това, инквизиция ли?

Мъжът срещу нея произнесе всяка дума подчертано бавно и ясно и във всяка дума звънеше неприкрито предупреждение.

– Искам името му.

Всъщност защо да не му каже? Ако това ще го успокои, няма смисъл да мълчи. Мълчанието и без това не беше от силните ѝ страни.

– Брат ми чул историята от един моряк долу на пристанището. Разказвал как веднъж видял кораба на Морския вълк отдалече. Морякът бил сигурен, че това е същият Морски вълк, който толкова често пресичал блокадата през войната за независимост.

– Искам името на моряка.

– Съжалявам, но не го знам.

Очите му потъмняха и тя разбра – той не ѝ вярваше.

Как смееше да се явява без предизвестие в офиса на баща ѝ и да я подлага на разпит, сякаш беше военнопленница! Наистина ли вярваше, че ще я уплаши? Не беше познал!

За кого се мислеше този човек?

За Морския вълк?

– Защо се интересувате от него?

Морган Дрейк пое дълбоко въздух, за да обуздае гнева си. Стареше се да се покаже търпелив, но търпението не беше от силните му страни. Остави шапката си на масата, наведе се над бюрото и опря ръце от двете страни на купа ръкописи.

Приблужи лице до нейното и я прониза с мрачния поглед, който принуждаваше корави, закалени в битките мъже да падат на колене. С този поглед пречупваше волята на всеки човек, когото искаше да сплаши.

Но вместо да се свие като пиле, нахалната хлапачка насреща му още повече изпъна гръб!

Проклятие. Той беше дошъл да търси отговори. Не му трябваше пиле с настръхнала перушина. И кой беше слабоумникът, разрешил на жена да пише във вестника му?

Серенити се облегна назад и лицето ѝ остана безизразно. Сякаш лошото му настроение изобщо не я засягаше. Сякаш всеки ден си имаше работа с гневни мъже.

– Не разбирам защо една вестникарска история ви ядосва толкова – проговори тя най-сетне. – Приемете я като измислица.

– Измислица ли? – повтори невярващо той. – Не е възможно да сте го измислили. В стаята има твърде много истина.

– Истина? – Серенити се ококори. – Моля ви, сър. Уверявам ви, че историята е изцяло измислена. От начало до край.

Защо отричаше? Защо не искаше да му каже откъде знае за него?

Историята, разказана в статията, със сигурност не беше единствено плод на фантазията на някакво си момиче. Тя съдържаше прекалено много верни детайли – като се започне с детето без родители, принудено да служи в британския военен флот, та чак до днешната му позиция на капитан на пиратски кораб.

На всичкото отгоре беше разказала надълго и нашироко за геройствата му. За освобождаването на американски матроси, отвлечени от британските морски офицери.

Тази жена познаваше твърде много детайли от живота му. В историята, разказана от нея, се съдържаше всичко – липсваха само името и адресът му. Не можеше да позволи на тази жена да разкрие идентичността му. Британското правителство и без това гореше от желание да го залови. Засега знаеха само псевдонима му.

Беше готов на всичко, за да опази тайната си.

Внезапно в очите ѝ блесна смях.

Тя стана и го дари с омайна усмивка, от която цялото ѝ лице засия.

– Велики боже! Вече знам кой сте. – Засмя се и му намигна. – Дъглас ви е изпратил, нали? Трябваше веднага да се сетя!

Напълно объркан, Морган също се изправи.

Какво беше намислила тази хлапачка? Сигурно някой евтин трик, за да го надхитри...

Точно така. Отклоняването на вниманието беше умна идея. Самият той безброй пъти я беше прилагал спрямо противниците си. Обърквай врага с дреболии, докато концентрацията му отслабне. Тогава е твой. Номерът работеше безотказно. Също като мрачния му поглед.

Естествено, той няма да се хване на глупавите ѝ номера. Никой не можеше да направи Морган Дрейк на глупак. Никой никога не го беше надвивал.

– Кой е Дъглас?

Серенити направи крачка към него и отново се засмя.

– Сякаш не знаете – отговори тя, сложи ръка върху неговата и леко я притисна.

Това момиче не беше наред! Морган отвори уста да я наругае.

– Не мога да повярвам, че не се сетих веднага. Още като влязохте – продължи бодро тя, преди той да е успял да каже и дума.

Усмивката ѝ стана още по-красива, докато бавно обикаляше около него и не спираше да говори.

– Перфектен сте. Абсолютно перфектен. Точно както ви описах. Даже времето е на наша страна. Вали проливен дъжд. Ако не знаех, че е невъзможно, щях да кажа, че Дъглас е уредил и това.

Тя взе шапката му от масата, завъртя я в ръцете си и леко удари с длан но периферията.

– Даже шапката ви беше накривена – точно както каза Дъглас. – За да му покаже какво има предвид, нахлупи шапката на собствената си глава и я накриви дръзко.

Морган се вцепени.

Значи тя го познаваше? Това момиче беше успяло да открие кой е той!

Отново отвори уста да каже нещо. И пак не успя.

– Защо се съгласихте? – попита Серенити и свали шапката от главата си. – „Не може да сте измислили всичко“ – продължи тя, като понижи глас с две октави, за да повтори думите му от преди малко. – Разбира се, че не съм измислила всичко. Направих няколко разследвания. Макар да съм жена, аз съм добра репортерка. Трябва ми само истинска история. Все още не мога да повярвам, че Дъглас ви е казал да влезете тук и да ме разпитате. Може би това е неговият начин да ми разясни защо татко не ме пуска да слизам на пристанището. Само си представете как ще се опитам да получа информация от мъж като вас! – Тя извъртя очи към небето. – О, татко ще ме убие! Можете да предадете на Дъглас, че съм разбрала какво иска да ми каже, но би могъл да го направи по по-мил начин.

Тя изтърси шапката му от дъждовните капки и на лицето ѝ отново изгря омайната усмивка.

– О, той е невероятен! Знаем, че ще ми е трудно да го надхитря, но съм готова да опитам.

Докато тя бърбеше без прекъсване, Морган изведнъж усети странна миризма. Обкръжаваше го от всички страни.

Отнякъде миришеше на терпентин!

Огледа се търсещо и напрежението му отслабна. Точно така, миришеше на терпентин, но той не беше в състояние да определи откъде идва миризмата.

После разбра и едва не се изсмя.

От нея.

Невъзможно, обади се разумът му. *Не може момичето да мирише на терпентин*. Наведе се леко и я подуши предпазливо, когато мина покрай него.

Миризмата на терпентин наистина идваше от нея и тя я носеше, сякаш е френски парфюм.

Морган вдигна вежди и реши да разгледа по-внимателно странната млада дама, която продължаваше да дрънка безсмислици за някакъв си Дъглас и за споровете помежду им.

Серенити Джеймс беше странна личност – това беше повече от сигурно. Никога преди това не беше срещал жена, която не се смущава, че мирише на терпентин. Вероятно изобщо не го съзнаваше.

Кестенявата ѝ коса беше вдигната на строг, гладък кок на тила. Нямахме и следа от изкусителните дребни къдрички, които обрамчваха лицата на другите жени. И вместо светли цветове, които биха отивали на бледия ѝ тен, носеше скромна черна рокля, украсена единствено с проста бяла якичка и шалче.

Ако не беше брошката на гърдите ѝ, украсена с рубини и диаманти, непременно щеше да помисли, че е в траур.

– Бедният Дъглас! Нищо чудно, че се ядоса толкова много, когато татко го изпрати тъкмо днес на Ст. Саймънс Айлънд да интервюира нещастния човечец, чиято къща била опожарена от лудата му жена. Със сигурност е искал да си остане тук и да види как ще реагирам, когато влезете в бюрото! О, наистина се радвам, че не е тук! Без съмнение щеше да ми се подиграва, че се хванах на въдицата, и нямаше да спре чак до второ пришествие.

Докато погледът му се плъзгаше по фигурата ѝ, се случи нещо напълно неочаквано. Изведнъж си я представи в бална рокля с голи рамене и с разпусната коса.

Господи, зад противните очила се криеха очи, светли и ярки като морето! Тя имаше чувствени устни, които буквално умоляваха за целувки, и светла кремавобяла кожа, която...

Морган примигна.

Полудяваше ли?

Не, капитане, не сте луд. Само дете ви се иска, и то много ви се иска.

Подигравателният глас на Барни отекна в главата му и го скова. Мисълта за стария лоцман беше достатъчна да го отрече. Отново

насочи вниманието си към актуалната ситуация.

– Мис Джеймс, аз не съм...

– Моля ви! – Тя пхна ръка под неговата и го поведе към вратата. – Оценявам високо усилията ви да ме вразумите. Но днес наистина не ми е ден за приключения. Трябва да прочета още куп статии, а сестра ми ще дойде само след час да ме вземе, за да се приготвим за празненството вкъщи. Защо просто не благодарите на Дъглас и...

Тя спря изведнъж и се загледа с широко отворени очи към улицата.

Морган се извърна леко към големия прозорец и се озова лице в лице с двама членове на своя екипаж. Отвън стояха Барни и Кит и ги наблюдаваха с интерес.

Денят му носеше само ядове. *Какво да прави сега?*

Беше им заповядал да го чакат на пристанището. Вместо това те се бяха повлекли след него като домашни кученца.

Двамата стояха широко разкрасени, сякаш се намираха на борда на кораб, който се носи през бурно море. Залепили носове о стъклото, сложили ръце над очите, за да виждат по-добре в тъмното помещение. Сега оставаше само Барни да се ухили и да му махне!

Ръмженето излезе дълбоко от гърдите му. Проклетници! Дано джъдът ги намокри до кости!

Сега нямаше време да се разправя с тях. Утре обаче... Сега трябваше да реши загадката – как тази жена е узнала за него и на кого е разказала.

И най-важното – колко далеч можеше да стигне, за да бъде сигурен, че тайната му няма да плъзне из града... из страната?

Беше готов да продължи разпита, когато пред къщата спря кафяво-златна карета. Барни и Кит се обърнаха любопитно. От капрата скочи лакей в зелена ливрея и отвори вратичката.

Огромен черен чадър се подаде навън, невидима ръка го отвори и го вдигна нависоко. Появи се възрастна жена, чиято черна рокля беше проста и грозна досущ като тази на Серенити, тя изгледа мрачно Барни и Кит и задържа чадъра над отворената вратичка. От каретата слезе красива млада дама, лакеят се поклонил и отново затвори вратичката.

Младата жена огледа скритом Барни и Кит и бледото ангелско лице се намръщи. После кимна на компаньонката си и двете влязоха в бюрото.

– Велики боже, сестричке – прошепна задъхано русата красавица, чиито мисли очевидно бяха заети с двамата морски вълци, отново зяпнали през прозореца. – Какви странни почитатели си подбиращ...

– Добър ден, Хонър, мисис О'Трейди – поздрави учтиво Серенити. – Този господин е приятел на Дъглас. Изпратен ми е като изненада за рождения ден, но тъкмо му обясних, че нямам никакво време.

– За бога, момиче, как можа да го пуснеш вътре? Би трябвало да знаеш, че не е редно да пускаш никого в салона, докато си сама – изрече мисис О'Трейди със силен ирландски акцент. Айра О'Трейди се държеше като самопровъзгласил се авторитет по въпросите на приличието. Ключокарските й умения бяха подпечатали съдбата на не едно младо момиче и Серенити не се зарадва особено, че я бе заварила в тази смущаваща ситуация.

Слава богу, че мисис О'Трейди беше вярна и предана на Хонър. Най-важната й задача беше да осигури на Хонър достойно място в обществото. Серенити знаеше това и беше уверена, че с няколко извинения и ласкателства ще успее да смекчи достойната ирландка.

Освен това целият град знаеше, че „горката Серенити“ е безлично същество и не би могла да събуди интереса на такъв мъж. Даже мисис О'Трейди го казваше.

Компаньонката огледа внимателно непознатия и ако представата не беше абсурдна, Серенити щеше да се закълне, че очите на старата дама светнаха одобрително.

– Безброй пъти съм виждала как мъже като него, отклоняват жени-те от пътя на добродетелта – продължи с поученията мисис О'Трейди. – А когато се случи, вече е много късно. Само да научи баща ти, ще те убие. Само почакай.

– Абсолютно сте права, мисис О'Трейди – съгласи се сериозно Серенити. – Мъжете са проклятието на света. Опасни за всички жени!

Морган вдигна вежди. Естествено, бе усетил сарказма в тона й, но въпреки това не му хареса да го нарекат проклятието на света.

– Както вече казах, тъкмо го изпращах. – Серенити бутна шапката ръцете му и го поведе към вратата без да изпуска от очи старата дама, която ги следеше с подозрителен поглед. – За мен беше удоволствие да се запозная с вас сър, и съм ви много благодарна за положените усилия, но сега трябва да вървя.

Загубил ума и дума, Морган излезе под дъжда и застана пред двамата си моряци. Серенити се качи след сестра си и компаньонката й и каретата затрополи по паважа.

– Е, капитане? – попита Барни, докато дъждът капеше от тривърхата му шапка. – Открихте ли нещо за статията?

Загубил дар слово, Морган гледеше след отдалечаващата се карета.

Никога, никога досега не го бяха отпращали така безцеремонно. Това беше... това беше дяволски унизително!

Вбесяващо.

Как смееше да го прогони като досадна муха! Жените имаха съвсем друго отношение към него. Щом влезеше в някой салон, две-три редовно припадаха. Надпреварваха се да му правят комплименти, за да заслужат една усмивка.

Защо се чувстваше толкова унизен? Крале го бяха молили да им даде аудиенция. Султанът пожела да го ожени за дъщеря си. А това момиче безпардонно го изведе навън и го остави на дъжда, без дори да се извини.

Спомни си как тя бе описала шапката му и я нахлупи дълбоко над очите.

– Ще ви дам да разберете, мис Серенити Джеймс – закани се той, когато каретата изчезна. – Само почакайте. Когато се видим следващия път, нито прекрасната ви сестричка, нито старата ирландска кокошка ще успеят да ви предпазят от мен.

2

– Извинете капитане, за каква стара ирландска кокошка става дума?
– попита сериозно Барни.

Морган беше толкова завладян от гнева си срещу Серенити и икономката, срещу самия себе си и срещу двамата моряци, пренебрегнали изричната му заповед, че над главата на Барни се разрази същинска буря.

– Вие двамата какво правите тук, дяволите да ви вземат?

Кит се изчерви, но Барни се изправи в целия си ръст от метър и седемдесет и шест.

– Решихме да помогнем, капитане – отговори той и се ухили още по-широко, за да покаже раздалечените си предни зъби. – Рекохме си, че може би ще имате нужда от два яки пиратски ножа, за да затворите завинаги муцуната на краставото псе, дето си е позволило да пише за вас във вестника.

Морган отново изръмжа заплашително, макар да знаеше, че Барни няма да се стресне дори ако се пролее кръв.

– Колко пъти трябва да ви повтарям, че ние не сме пирати?

– О, да, бях забравил – закима усърдно Барни. Засмя се съзаклятнически и кимна. – Разбира се, че не сме пирати!

Морган беше готов да разпери ръце и да признае поражението си. Барни се хвалеше навсякъде с пиратски подвизи – беше само въпрос на време някой да повярва на стария морски вълк и всички да отидат на бесило.

Ако имаш малко ум в главата си, следващия път ще хвърлиш стареца зад борда. И ще пратиш голобрадото хлапе да му прави компания.

Барни го вбесяваше всеки ден по няколко пъти, но Морган знаеше много добре, че сърцето няма да му позволи да постъпи жестоко с него. Защото дължеше много на стария моряк и никога нямаше да може да му се издължи.

Ако не беше Барни, той нямаше да преживее годините на пленничество в британския военен флот. Макар че все по-често имаше затруднения с възприемането на действителността, Барни си оставаше човек с голямо сърце.

– Е капитане, ще пратим ли проклетия писарушка на морското дъно или не? – попита весело Барни.

– Никъде няма да го прашаме – отсече Морган, макар че представата да пусне мис Джеймс по гредата много му хареса. – Оказа се, че писаршката, както го нарече, е жена. Смятам да се заема с нея и да я обработя по моя си начин.

Гръм разгърси небето, дъждът се усили. Морган вдигна мрачен поглед към небето, после бързо се обърна към по-младия от двамата си моряци:

– По дяволите, Кит, веднага отведи Барни на кораба и се погрижи да му облечеш сухи дрехи. Иначе ще си навлече някоя настинка.

– Пфу! – изпуктя Барни. – Водата не вреди на пиратите, това е всеизвестно.

– Всеки може да умре от белодробно възпаление – възрази мрачно Морган.

Барни смъкна тривърхата си шапка и приглади с другата ръка малкото коса по главата си.

– Защо се отнасяте към мен като към старица, капитане?

– Защото по цял ден крякаш подире ми като дърта кокошка! Ако не беше толкова досаден, може би щях...

– Добре, капитане, ще си мълча – прекъсна го Барни и отново нахлупи шапката на главата си. – Вие се погрижете за своите си работи, я аз и Кит ще се погрижим „Отмъстителят“ да е готов за отплаване, щом привършите.

Защо ли му бе така трудно да повярва на това твърдение?

Защото това би означавало за първи път в живота си да излезеш победител от дискусия с господин Сократ и майстор Платон. Трябваше да се примири с неизбежното – поне до края на деня нямаше да може да завърши нито едно изречение. Кимна отсечено на двамата и се запъти към коня си, завързан наблизко. Метна се на седлото и хвърли многозначителен поглед към Кит.

– Отведи го у дома.

– Тъй вярно, капитан Дрейк!

С последен поглед към непоправимата двойка Морган заби пети в хълбоците на коня и потегли след каретата на мис Серенити Джеймс.

След няколко часа Серенити, облечена в най-красивата си рокля, стоеше в балната зала на баща си и се усмихваше принудено.

Голямото помещение беше заобиколено с гръцки колони, обвити с розов сатен и виещ се бръшлян. Хиляда восъчни свещи искряха в осем

кристални и златни канделабри и поставки, разпределени в цялата зала. Оркестърът беше поставен на балюстрадата в десния ъгъл, а по паркета вече се плъзгаха първите танцуващи двойки. Останалите гости, разпределени на малки и големи групи, обсъждаха политиката, разменяха готварски рецепти и си шепнеха за най-новите скандали.

От началото на бала Серенити трябваше да отговаря на въпросите на достопочтените матрони, които много държаха да узнаят дали е чула нещо за избягалата си сестра Частити. Само най-милите от тях се бяха сетили да ѝ честитят рождения ден.

Беше ѝ страшно трудно да се съсредоточи върху гостите на бала по случай рождения ѝ ден, защото мислите и непрестанно кръжаха около срещата с тайнствения мъж. Не всеки ден се случваше измислена от нея личност да се появи пред бюрото ѝ от плът и кръв. Особено когато ставаше въпрос за красив мъж.

Защо не се сети да попита за името му?

Крайно време беше да престане да мисли за него. Но не можеше.

На бала присъстваха почти двеста гости, между тях и свещеникът със семейството си, и досадният Чарли Симс, който непрекъснато се опитваше да я завлече в градината.

Около нея се движеха хора, мъже и жени, които водеха съвсем нормален, скучен живот, докато тя днес бе преживяла нещо прекрасно. Нещо, което никога нямаше да забрави.

Стига, Серенити! Гледай танцьорите. Наблюдавай как почтениите матрони пазят дъщерите си. Или се опитай да се съсредоточиш върху бедния отец Джейкъбс!

Свещеникът вече за трети път трябваше да повтори забележката си, защото тя не го чуваше. В действителност изобщо не беше сигурна за какво говореха. Май за Йоан Кръстител? Или беше за потопа?

О, по дяволите!

Тя кимна и когато той направи пауза и я погледна очаквателно, промърмори нещо, за което се надяваше да прозвучи на място. Погледът ѝ през цялото време търсеше из залата Дъглас. Само той можеше да отговори на въпросите ѝ за тайнствения посетител.

Внезапно движение отдясно привлече вниманието ѝ. Тя обърна глава и видя сестра си да тича през навалищата със зачервени бузи и искрящи очи.

– Моля, извинете ни, отче Джейкъбс – извика задъхано Хонър, хвана Серенити за лакътя и доста грубичко я затегли към вратата.

Серенити се огледа смръщено.

- Какво правиш, момиче?
- Той е тук!
- За мистър Макарти ли говориш?
- Не, не за моя обожател, глупаче, а за твоя!

Серенити се обърка напълно. Хонър беше полудяла. За какво говореше изобщо? Да не би за Чарли Симс? Не, сестра ѝ не беше толкова жестока.

- Какъв обожател?

Хонър я хвана за талията с две ръце и я обърна към залата. Серенити плъзна поглед през искрящата в мрамор и злато бална зала. Оркестърът свиреше менует и танцьорите бяха застанали в две редици едни срещу други. Скъпоценностите на дамите блестяха под светлината на свещите, роклите им светеха във всички цветове на дъгата. Тук и там се виждаха дори старомодни перуки. Познаваше почти всички мъже в залата, но нито един от тях не би могъл да предизвика такава реакция у сестра ѝ.

Внезапно през залата премина шепот. Отначало съвсем тих, после постепенно се засили и стреснатите музиканти спряха да свирят.

Танцьорите спряха. Паркетът бързо се опразни.

– Майко мила – прошепна изумено Серенити. Той беше. И всички гости на бала бяха поразени от появата му. Включително и тя.

Днес следобед си бе помислила, че тайнственият пират изглежда добре. Оказа се, че се е лъгала. Той не изглеждаше добре, той беше... Не можа да намери точната дума. Той беше най-невероятният мъж на света.

Дъхът ѝ спря. По тялото ѝ пробяга тръпка. Сега не беше разрошен и мокър от дъжда. Пак беше облечен в черно и се държеше с независимостта на принц и недосегаемостта на крал.

Обаче очите му... Човек трябваше да го погледне в очите, за да разбере – добре заученото равнодушие беше лъжа. Оглеждаше навалицата с поглед на див хищник и от този поглед не убягваше нито една подробност. Гледаше на всеки мъж като на потенциален противник и на всяка жена като на възможно завоевание. Всеки път, когато погледът му падаше върху някоя дама, поне десетина женски глави се накланяха една към друга зад разтворените ветрила. Този мъж търсеше жена. Това се виждаше от ясно по-ясно. И в момента, когато осъзна това, Серенити разбра коя беше жената. Тя. Само тя и никоя друга.

Сърцето ѝ заби в очакване. По тялото ѝ се разля възбуда.

- Божичко, божичко! – изохка Хедър Смит само на десетина

сантиметра вдясно от Серенити. Хедър, чиято добродетел беше повече от съмнителна, цяла вечер бе разговаряла с Фелисити Джейкъбс, дъщерята на свещеника. И сега думите ѝ бяха отправени към нея. – Кажи, скъпа, виждала ли си някога такъв мъж?

– Не – отговори честно Фелисити. – Но от мен да знаеш – този мъж е дяволът, дошъл да повлече някоя бедна жена към гибел!

– О, ако наистина е дяволът, веднага ще му позволя да ме прикове с вериги към трона си!

– Хедър Смит! – изсъска възмутено Фелисити. – За такива думи ще загубиш безсмъртната си душа!

По-нататъшната размяна на реплики между двете момичета потъна в нестройния хор от женски гласове и шумни покашляния от страна на мъжете.

Изведнъж шумът в залата се засили до непоносимост.

Серенити не беше в състояние да отвърне поглед от причината за суматохата.

Нейният пират не обръщаше никакво внимание на хората, които го заобикаляха. Крачеше през залата, сякаш беше негова. Изправен, изпълнен с мъжка гордост. Тъмен, омагьосващ. Смъртно опасен.

– Той е Морския вълк, сигурна съм – прошепна в ухото ѝ Хонър. – Точно такъв си го описала в статията си. Възможно ли е Дъглас да е намерил човек, който толкова прилича на него? Къде го е открил?

– В мечтите ми – отговори едва чуто Серенити.

Морган оглеждаше преценяващо жените на бала, но нито една от тях не приличаше поне малко на Серенити Джеймс. Доста късно разбра, че е събрал очите на всички в залата.

Последното, от което имаше нужда, беше вниманието на толкова много хора.

Екипажът му беше готов за отплаване и той бързаше да напусне оживеното пристанище, преди някой да е познал кораба му. Въпреки това реши да направи още един опит да си осигури дискретността на Серенити Джеймс. Тя трябваше да му обещае да не казва на никого какво е узнала за него и да не пише повече статии – това беше новото му решение.

Отне му няколко часа, докато открие дома ѝ. Сега трябваше да я намери бързо и да говори с нея.

Погледът му мина през две млади жени, застанали пред вратата към верандата. Веднага си спомни малката блондинка с разкошни извивки, която видя в печатницата. Момичето, което стоеше до нея, също му се

стори познато.

Прозрението го улучи като удар с боздуган.

Не, невъзможно.

Приблужи се още малко и най-сетне позна Серенити Джеймс.

Господи, каква промяна! Грозната черна рокля бе изчезнала, за да отстъпи място на модерна розова бална роба. Макар да не притежаваше разкошната закръгленост на сестра си, лицето ѝ излъчваше нещо, което я правеше особена, напълно различна от всички други жени в залата.

Кестенявата коса беше вдигната в проста фризура, която будеше у истинския мъж желание да я развали – и той не се съмняваше, че ще усети меките къдрици като сатен върху кожата си.

А очите ѝ...

Грозните очила ги нямаше и очите ѝ го омагьосваха. В дълбините им святкаха огън и интелигентност. И нещо в тях изпрати горещ лъч право в слабините му.

Морган се скова. Какво, по дяволите, ставаше с него?

Тя изобщо не беше неговият тип. Замайващо красивата, апетитна сестра би трябвало да привлече вниманието му. Но у Серенити имаше нещо, което го влудяваше. Кой ѝ бе дал това име – „спокойствие“? То беше абсурдно!

Морган се запъти бавно към двете млади дами. Серенити го следеше с недоверчива усмивка. Едната ѝ вежда се вдигна въпросително и тя заприлича на елфа, замислила някоя пакост.

– Но, сър, не си спомням да съм написала името ви в списъка с гостите. Ще бъдете ли така добър да ми го кажете?

– А как ще ме наречете, ако не ви го кажа?

– Морския вълк.

Стомахът му се сгърчи.

Всичко беше ясно. Тя го познаваше. И вероятно бе посветила в тайната и сестра си.

– Трябва да поговорим.

– Върви, Серенити – прошепна задъхано Хонър, но сестра ѝ я изгледа несигурно.

– Нали знаеш, че нямам компаньонка – прошепна в ухото ѝ.

– Напротив, имаш!

Серенити я погледна неразбиращо. През това време Морган наблюдаваше внимателно двете сестри. В очите на Хонър святкаше такава решителност, че даже цялата армия на Вашингтон не би могла да я отклони от намерението ѝ да присъства на срещата им.

Защо? Наистина беше странно, че помощта идваше от толкова неочаквано място. Какво искаше да постигне Хонър?

– Мисля, че библиотеката е празна – каза русото момиче и хвана ръката на сестра си. – Желаете ли да ни последвате, мистър...?

Морган не каза нищо.

Серенити и Хонър си размениха подигравателни погледи и той се запита каква игра играят двете хлапачки. Ами ако това беше капан? Напълно възможно. Познаваше тези уловки и се беше научил да се пази.

Той се огледа с изострени сетива и готовност да реагира, но отникъде не дебнеше опасност. Кимна и последва двете момичета през тълпата гости. Слава богу, вниманието на дамите и господата вече не беше насочено изцяло към него. Сега се опитваха да отгатнат какво иска от Серенити.

Сега, когато вече знаеше, че Серенити Джеймс е открила самоличността му, трябваше да промени плана си.

Как, за бога, да накара тази ужасна бърбрия да си затвори устата завинаги?

Най-добре я окачете на слънце да изсъхне, капитане. Чайките ще се хранят с вътрешностите ѝ.

Барни със сигурност щеше да му отговори с тези думи. И той беше склонен да се съгласи със стария си лоцман. Хонър ги отведе в библиотеката, разположена от другата страна на балната зала, и грижливо затвори високата резбована врата. Когато Серенити мина покрай него, Морган усети, че се е изкъпала и мирише ненаатрапчиво на рози.

Розовата рокля шумолеше тихо при всяка крачка. Серенити стигна до средата на помещението и спря. Лекото потръпване на ръцете ѝ и фактът, че не се е разбърбила, му дадоха да разбере, че срещата им я прави нервна.

Значи се страхува от него? Много добре. Може би трябва малко да засили страха ѝ, за да ѝ затвори устата. Поне временно.

Сестра ѝ прекоси помещението и застана до нея. Двете жени зачакаха, но той мълчеше съзнателно. Искеше да увеличи напрежението. Да очакват с нетърпение какво има да им каже – тогава ще го изслушат с повече внимание.

– Мис Джеймс... – започна той, когато мълчанието стана застрашително.

– Да – отговориха двете едновременно. Хонър се изчерви и стана още по-красива. – Простете – прошепна тя и хвана ръката на сестра си. – Знаем, че се обърнахте към Серенити.

– Продължавайте. Забравете, че съм тук.

Морган се покашля и си пожела някак да я отпрати. Напълно достатъчно беше едната мис Джеймс да знае кой е той. А две жени да знаят тайната му беше прекалено.

– Искам да се върнем на разговора ни в печатницата. Трябва да ми кажете името на човека, който ви е разказал историята на Морския вълк. Освен това искам да зная имената на всички хора, които знаят информацията, получена от вас.

– Кой е Морския вълк... – изрекоха двете сестри едновременно, обърнаха глави и се спогледаха изненадано.

Внезапно Морган бе обзет от съмнения. Тези две жени или бяха превъзходни артистки, или объркването, което изразяваха високо вдигнатите им вежди, беше истинско.

– Но, сър, аз нямам представа кой е той – отговори Серенити, пусна ръката на сестра си и направи крачка към него. – Написах статията, за да подкрепя усилията на Морския вълк. Ако знаех името му, непременно щях да го намеря, за да разбера що за човек е, да узная неговата гледна точка. За мен щеше да е чест да взема интервю от такъв човек.

– Всички щяха да й завиждат – подкрепи я Хонър.

За пореден път, откакто бе срещнал Серенити, Морган изпита объркване и несигурност. Дали пък не е било само случайност?

Със сигурност не.

Какъв избор имаше?

Внезапно вратата на библиотеката се отвори с трясък. В помещението влезе възрастен господин, но като видя Морган, спря изненадано.

– Извинете, ако съм ви попречил...

– О, Дъглас, не – прекъсна го Серенити и се запъти към него с протегнатата ръка. – Толкова се радвам, че сте тук. Цяла вечер очаквам удобен случай да говоря с вас.

Морган проследи как тя улови ръката на Дъглас и го поведе към него. Погледна го, усмихна му се и се обърна отново към Дъглас.

– Нямам думи да изразя колко ми е приятно, че ми изпратихте този човек в редакцията днес следобед. Това е най-голямата изненада, която съм преживявала. Преди малко бях готова да повярвам, че е истински, но сега знам...

– Какво съм ви изпратил? – попита невярващо Дъглас. – По-точно – кого?

Серенити зяпна смаяно и несигурно премести поглед от единия към другия. Най-сетне Морган проумя, че Серенити няма представа кой е

той в действителност и с мъка потисна възгласа на облекчение.

– Наистина ли не познавате този човек? – попита тихо тя.

Дъглас вдигна вежди.

– А трябва ли?

– Наистина ли не сте го изпратили в печатницата като изненада за рождения ми ден?

Дъглас поклати глава.

– Не.

Серенити сложи ръка на устата си и направи крачка назад.

– Велики боже... – прошепна тя и на бледото ѝ лице се изписа ужас.

Морган изкриви устни в усмивка. Слава богу, всичко е било само случайност. Малко странна, но случайност. Тогава Дъглас избухна в смях.

– Това сигурно беше поредната ви коварна играчка, мис Серенити! Друг път ме предупреждавайте, моля. Вече съм твърде стар, за да участвам в номерата ви. – Протегна ръка на Морган и се представи: – Дъглас Адамс.

Морган едва не се изсмя. Значи това беше човекът, за когото беше говорила Серенити. За когото беше предположила, че... А после той предположи, че...

Ама че история! Невероятна история! Значи опасенията му са били напълно безпочвени. Барни ще има да се забавлява. Не, по-добре да не му казва. По-добре да го запази за себе си. Колкото по-малко знае Барни, толкова по-спокойни ще се чувстват всички.

Морган улови протегнатата ръка на Дъглас и я стисна сърдечно.

– Много се радвам да се запозная с вас, мистър Адамс. – Дъглас се обърна отново към Серенити.

– Исках само да ви кажа, че Ани не се чувства добре и смятам да я отведа къщи. Но преди да се сбогувам, държах да ви пожелаая прекрасен рожден ден.

Най-сетне Серенити устреми поглед към Морган и за момент пребледня така силно, че той се уплаши да не припадне.

– Сигурно ме смятате за пълна глупачка.

Историята беше повече от забавна. Не можеше да не признае, че се забавлява. И в същото време – не тя, а той с глупавото си предположение беше предизвикал това смешно недоразумение.

– В никакъв случай. По-скоро смятам, че и двамата се държахме детински.

Серенити избухна в смях. Какъв прекрасен звук – дълбок и гърлен. Каква разлика с изкуственото кискане на другите жени, които познаваше.

– Какво всъщност става тук? – попита объркано Хонър. – Боя се, че не разбирам нищо...

Серенити се обърна към сестра си.

– Очевидно господинът е дошъл в печатницата със съвсем други намерения. Но изглеждаше досущ като моя герой и аз веднага повярвах, че Дъглас ми го е изпратил като изненада за рождения ден.

Дъглас се присъедини към смеха ѝ.

– Идеята е чудесна. Как не ми хрумна по-рано...

Сега беше ред на Морган да се почувства като глупак. През цялото време беше готов да я заплашва и да ѝ забранява да говори – дори да я отвлече, а сега стана ясно, че всичко е било само каприз на съдбата.

– Моля да ме извините, че смутих празника ви – изрече тържествено той и направи галантен поклон. – По всичко личи, че и двамата сме направили грешни заключения.

– Бих се осмелила да кажа, че при Серенити това се случва често – намеси се малко нетактично сестра ѝ.

Морган сложи ръкавиците си и отново се поклони.

– Позволете да ви пожелаая хубав рожден ден, мис Джеймс. Няма да отнемам повече от времето ви.

Тайнственият гост напусна библиотеката и ги остави сами. Серенити не беше в състояние да откъсне поглед от вратата. Той си бе отишъл.

Обзе я странно усещане. Нещо дълбоко в нея ѝ нашепваше, че току-що е предизвикала съдбата.

– И аз ще тръгвам – рече Дъглас и последва Морган.

Серенити не се помръдна, не каза нищо. Сърцето ѝ биеше все по-силно. Нейният пират си бе отишъл и тя знаеше, че няма да го види никога вече. Нито да научи името му.

Но какво значение имаше това? Между тях не можеше да има нищо. Красиви мъже като него не даряваха с вниманието си жени като нея. Красиви мъже като него търсеха компанията на красиви девойки като Хонър и Хедър.

– Каква странна история – заговори възбудено Хонър и прекъсна мислите на сестра си. – Кой би помислил, че такъв мъж е дошъл при теб, за да му кажеш кой ти е дал информация за статията. Какво ли го е накарало да издири къде живеем и да дойде тук точно на рождения ти ден?

– Какво? – попита стреснато Серенити. Сестра ѝ беше задала най-точния въпрос. Мислите ѝ се завъртяха без посока.

– Исках да кажа, кой би помислил, че такъв мъж...

– Да, кой...

Хонър отстъпи крачка назад.

– Серенити, в очите ти пак се появи онзи израз.

– Кой? – попита предизвикателно Серенити и сложи ръце на хълбоците си.

– Нали знаеш как го наричам? „*Мислиш за нещо, за което не бива да мислиш.*“

Серенити се отпусна и дори се усмихна леко. После вдигна пръст към брадичката си и се замисли.

– Каж ми, Хонър, защо, според теб, мъж като него ще преследва жена като мен?

– За да разбере кой ти е дал информация за статията.

– Да, но защо иска да разбере?

– Може би защото иска да се запознае с Морския вълк?

– Или защото самият той е Морския вълк.

3

– Кой бил той? – прошепна Хонър с широко отворени очи.

– Не виждаш ли връзката? – попита възбудено Серенити. Изведнъж бе осъзнала дълбокото значение на случилото се днес. – Това е единственото смислено обяснение. Днес следобед в печатницата беше толкова ядосан, толкова обвинителен... смяташе, че го познавам. Да, да, той е Морския вълк! Затова го е страх, че ще издам самоличността му.

Хонър изкриви лице в подигравателна гримаса.

– Пак вадиш прибързани заключения, Серенити.

– О, не – отвърна убедено сестра ѝ. – Този път не. Знам, че съм права.

– Каза го и преди, когато беше убедена, че месарят е съучастник на френския шпионин и възнамерява да открадне тайните планове на новото ни правителство...

– Това няма нищо общо.

– А какво ще кажеш за теорията ти, че вдовицата Пенингтън краде колетите? Или че свещарят мистър Филипс е нает от британското правителство, за да...

– Добре, добре, Хонър – прекъсна я гневно Серенити. – Изясни становището си. Разбрах те.

Хонър сложи ръка на рамото ѝ и нежно я притисна.

– Не искам да съм груба, сестричке, но господ те е надарил с невероятна фантазия. Знаеш, че съм ти дълбоко благодарна за прекрасните истории, които измисляш. Просто искам да не забравяш, че животът никога не е така невероятен като историите ти. Подобни фантастични неща не се случват с нормални хора като нас.

Серенити не ѝ повярва. Знаеше, беше уверена, че невероятни неща се случват и с хора, които живеят съвсем обикновен живот. Нали и Мойсей е бил най-обикновен овчар, когато Господ му е заговорил. Давид е бил скромнен пастир и въпреки това се е изправил срещу Голиат.

Да, необикновени неща се случват, повтори си упорито Серенити. Днес с нея се бе случило нещо необикновено.

Нейният пират може би е Морския вълк.

Не, поправи се безмълвно тя. Нейният пират е Морския вълк. И тя ще го докаже!

Часовете минаваха мъчително бавно. Серенити чакаше с

нетърпение къщата да се опразни и да утихне. Досега не ѝ беше правило впечатление, че баща ѝ и брат ѝ губят много време в празни приказки, преди да си легнат.

Стоеше в тъмната си спалня и чакаше. От време на време правеше по няколко крачки. Черните ботушки за езда почти не вдигаха шум върху чамовите дъски.

Преди един час се бе промъкнала в стаята на брат си, за да вземе дрехи от гардероба му, докато той седеше долу и обсъждаше с баща им последната си статия. Широкият черен панталон до коленете създаваше странни усещания по краката ѝ. Освен това имаше чувството, че всеки момент ще се свлече по хълбоците ѝ. Избра най-здравия си ешарп и го направи на колан. Можеше само да се надява, че ще издържи.

Тази нощ щеше да отиде на пристанището и да разпита докерите. Никой не биваше да заподозре, че е жена, иначе я заплашваше грозен скандал.

Клекна пред камината и натърка със сажди лицето, шията и ръцете си. Трябваше да се слее с мрака.

Докато чакаше, още веднъж премисли дали планът ѝ е разумен.

Как да разбере къде се намира нейният тайнствен герой? Та тя не знаеше дори името на кораба му.

Но беше убедена, че знае достатъчно за кораба на Морския вълк и ще може да го отличи от другите. Извади от джоба си бележника, в който си записваше интересни факти, и отново прочете внимателно какво ѝ бе разказал Джонатан за кораба, фрегата със сто оръдия, черна със златни украси, върхът на главната мачта извит като змийска глава.

Сигурно не беше трудно да открие такъв кораб. Знаеше, че днес в пристанището са влезли шест плавателни съда, но само два от тях бяха черни – единият с червени, другият със златни украси. Съдът със златна украса беше фрегата. Серенити се усмихна уверено.

Очакваше я интервю с Морския вълк! Ако го публикува, всички в града ще говорят за нея. И не само в града – в цялата колония!

Поне веднъж ще бъде като лейди Мери, като своя идол. Ще излезе спокойно срещу непознати опасности и ще проведе свое разследване.

Каквото и да се случи, тази нощ няма да се върне вкъщи, преди да е взела интервю от Морския вълк.

– О, смелост, не ме напускай! – помоли се тя и прибра бележника в джоба си.

Най-сетне мигът настъпи. Серенити видя под прага на стаята си трепкаща светлина, която бързо изчезна. Баща ѝ бе минал по коридора

на път към стаята си. Чу скърцането на бравата, отварянето и затварянето на вратата.

Сега.

Серенити се измъкна предпазливо от стаята си и забърза към стълбата. Тъкмо когато стигна до къщната врата, чу скърцане на ботуши и стъпки, които идваха право към нея. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя се мушна бързо в салона.

– Лека нощ, Кингсли – извика брат ѝ на иконома и започна да изкачва стълбата.

– Лека нощ, мастър Джонатан.

Отново я обзе тревога и Серенити затрепери в тъмното. Може би все пак трябва да си остане вкъщи и да повери историята на Джонатан.

Какво ли не можеше да се случи...

Вярно, беше облечена като мъж и нощта беше тъмна, но някой можеше да разбере, че е жена. Сама жена на пристанището – това си беше истинска катастрофа.

О, я стига – обади се остро вътрешният ѝ глас. – Какъв е този страх? Нима лейди Мери би се уплашила от такова предизвикателство?

Не, отговорът беше не. Лейди Мери щеше да върви напред, без да я е грижа за опасността. Даже щеше да ѝ е приятно.

Освен това Морския вълк беше почтен човек. Мъж на честта. Начинът, по който се държеше в обществото, фактът, че рискуваше живота си, за да спасява сънародниците си... Той не би ѝ сторил зло. Той беше благородна душа. Закрилник на невинните.

Това беше шансът ѝ да стане личността, каквато искаше да бъде.

С тази мисъл в главата Серенити излезе безшумно от къщата в хладната нощ и се запъти към бъдещето си.

* * *

Малко след полунощ Джейкъб Дъдли седеше в сянката на една плачеща върба и чакаше. Погледът му беше устремен към къщата на семейство Джеймс, по-специално към единствената светлинка в прозореца на втория етаж, която още не беше угаснала.

Ти си идиот и цялото намерение е идиотско – повтаряше си нервно той, докато побутваше големия пакет в скута си. Едва днес следобед бе пристигнал в Савана и много се зарадва да види Морган на пристанището. Морган му разказа случилото се със Серенити Джеймс и то не му хареса особено.

Въпреки това двамата се смяха и пресушиха няколко чашки заедно. Морган си тръгна и Джейк беше готов да го последва, когато случайно чу как един мъж в таверната започна да разпитва постоянните клиенти за същата история, която бе довела Морган в града.

Уейърд Хейс.

Познаваше името му като своето собствено. Име, при което всеки матрос, желаещ да спечели нещичко допълнително, заставаше нащрек. Хейс печелеше прехраната си чрез издирване на пиратски кораби и капитани. Предаваше ги на правителството, поето плащаше най-много.

Сега бе решил да намери Морския вълк.

Също като Морган, и Хейс беше стигнал до извода, че авторът на статията познава лично Морския вълк. Слава богу, още не знаеше, че С. С. Джеймс е жена. Следователно Джейк имаше достатъчно време да направи така, че Морган да се махне от града, преди Хейс да е разбрал кой е той.

Първата му задача обаче беше да опази Серенити Джеймс. Хейс със сигурност няма да ѝ повярва, че е написала историята си, без да познава Морган лично. Той не беше от хората, които пипат с кадифени ръкавици само защото жертвата им случайно е жена.

Всички знаеха, че англичаните са обявили награда за залавянето на Морския вълк. Това означаваше, че Хейс ще разпитва Серенити дълго и болезнено, както би направил с мъж, и ще изтръгне истината от нея. А Джейк не беше от хората, които биха допуснали една жена да страда. Не и ако можеше да го предотврати.

Светлината угасна.

Джейк стисна здраво пакета и се изправи. Още няколко минути, и ще се погрижи Серенити и Морган да избягат извън обсега на дългата ръка на Уейърд Хейс. Излезе от сянката на върбата и тръгна по градинската алея.

Доста усилия и време му беше струвало, докато събере сведения за семейство Джеймс. В къщата живееха три жени – тъмнокосата Серенити, русата ѝ сестра и възрастната икономка.

Джейк се усмихна. Беше минало доста време, откакто за последен път бе влязъл в чужда къща, но някога го правеше често и беше убеден, че без проблеми ще намери младото момиче и ще го измъкне от къщи. Умееше да се движи безшумно като призрак и в ергенските си дни влизаше и излизаше от домовете на приятелките си, без да си навлече гнева на бащите или съпрузите им.

Бързо стигна до къщната врата. В този момент тя се отвори с тихо

скърцане.

Джейк се вцепени. Преди да е успял да се раздвижи, от къщата излезе крехка фигура и се спусна като светкавица по стълбата. Устреми се право към него, блъсна го и нададе тих вик. Политна назад, ботушът ѝ се закачи в някаква издатина и тя не можа да се задържи на краката си. Приземи се на дупето си и изохка тихо.

Напълно объркан, Джейк изпусна пакета, който носеше, и падна на колене, за да разбере с кого се е сблъскал.

– И това ако не е съдба – засмя се той, като видя бледото лице под лунната светлина. Тя беше облечена като мъж, но само глупак не би забелязал женските ѝ извивки, а Джейкът Дъдли не беше глупак.

Мъжът вдигна глава към небето, обсипано със звезди.

– Благодаря ти, Господи – изрече сериозно. – За пореден път ми помогна.

Оказа се, че помощта на небето е било дори по-голяма от очакваното, защото при сблъсъка Серенити бе загубила съзнание. След бърз преглед Джейк установи зарадващо, че момичето още диша и на главата му няма рана. Само цинината, която бързо се издигаше на челото ѝ, показваше, че щом дойде на себе си, ще страда от силно главоболие.

Сега му оставаше само да отиде при Морган и да се погрижи корабът му да излезе от пристанището, преди Хейс да го е познал. Нищо по-просто от това.

С леко сърце Джейк метна Серенити на рамото си, грабна пакета за Лори и забърза към коня си, който беше вързан наблизко.

Серенити се събуди с ужасна болка в слепоочията. Простена тихо и се опита да притисне ръка към челото си, но установи, че не може да я движи. Някой я беше вързал за стол! Прост дървен стол, поставен в малката каюта на някакъв кораб...

Докато кръвта пулсираше във вените ѝ, тя си припомни как бе излязла бежешком от къщата и се бе блъснала в едно дърво.

О, не – помисли си и по тялото ѝ пропъзля студенина. Не се блъсна в дърво, а в мъж. В голям мъж.

– Чуй ме, старче, сега нямаме време да го обсъждаме.

– Ти не разбираш ли, Джейк, че ако я намери на борда, капитанът ще ми откъсне главата! Много добре знаеш какъв става, като се ядоса.

Серенити отвори очи и примигна няколко пъти, защото образите бяха размити. Първо видя мъжа, който отговаряше на името Джейк.

Грамаден мъж – поне метър и деветдесет и пет. Облечен като прост селянин, дългата руса коса бе сплетена на плитка и вързана с парче въже.

Студенината в очите му я парализира. Те святкаха като стомана, лишени от всякакво чувство, и принадлежаха към лице, което можеше да се мери по красотата с онзи пират.

– Ако не дадеш веднага заповед за отплаване, Барни, лично ще те окача на въжето, кълна ти се.

– Заповед за отплаване? – повтори глухо Серенити и простена от режещата болка в главата си. – Накъде ще отплаваме?

Възрастният мъж избута Джейк и я зяпна любопитно.

– Виж ти, дамата се е събудила. Можеш да си я отведеш вкъщи.

– Барни! – изръмжа Джейк и в гласа му звънна недвусмислена закана.

– Е, добре, тогава ще кажа на капитана за нея и...

Джейк сграбчи ръката на Барни и я изви, докато двамата застанаха очи в очи.

– Чуй какво ще ти кажа. Ако не искаш Уейърд Хейс да качи Морган на бесилката, ще измъкнеш кораба оттук, докато още е възможно. Аз ще се погрижа за жената... и за Морган.

– Е, добре, щом ти ще си човекът, на когото ще смъкне кожата. – Барни хвърли последен поглед към Серенити и излезе от малката каюта.

– Простете – изрече Серенити със скърцащ от болка и тревога глас, – но наистина не ми се вярва, че смятате да излезете в открито море, докато аз съм на борда.

Около устните на Джейк заигра усмивка.

– А как ще го предотвратите?

– Може би като крещя?

Мъжът се изсмя дълбоко и коварно. Ако беше вярно, че очите са огледало на душата, този мъж нямаше душа. Пронизващият му поглед не разкриваше никакви чувства, когато преспокойно измъкна изпод наметката си дълъг, грозен нож.

– Опитайте се и ще се лишите от езика си. – Пръстът му се плъзна изпитателно по блестящото острие.

– Няма да посмеете – изграчи Серенити. Беше толкова ужасена, че гласът ѝ отказа.

– Правил съм и много по-лоши неща.

По блясъка в очите му тя позна, че казва истината. Велики боже, нима този мъж наистина не уважава човешкия живот?

Откъде ли беше разбрал, че тя храни особени чувства към езика си?

– Защо ме отвлякохте?

Мъжът скри ножа в диплите на наметката си и въздъхна.

– Сигурно няма да повярвате – направих го за ваше добро.

– За мое добро? Откъде ви хрумна?

– За съжаление при дадените обстоятелства нямам време да ви обясня. Трябва да се уверя, че Барни ще изпълни заповедите ми и че един твърдоглавец ще се вслуша в гласа на разума. Затова ви моля да ме извините... – Той се обърна към вратата.

– Почакайте!

Джейк спря и се обърна към нея с високо вдигнати вежди.

– Няма да кажа на никого, че сте ме отвлекли – увери го тя. – Моля ви, моля ви, пуснете ме да си отида!

– За съжаление не мога. – Мъжът наклони глава и я огледа преценяващо. – Е, да ви запуша ли устата, преди да изляза?

Серенити поклати глава. Наистина обичаше езика си и беше решена да запази колкото може повече от свободата си. Някой ден ще слеза от този кораб, даже ако се наложи да скоча през борда и да плувам до къщи – обеща си тя. По дяволите всички акули и морски чудовища!

След два часа Серенити все още седеше вързана в малката каюта на Барни. Каква ти каюта – това беше по-скоро миша дупка. Нейните кутии за шапки бяха много по-просторни.

Бе опитала всичко, за да се освободи, но без резултат. А сега беше вече много късно.

Усети как корабът напусна стоянката си и се понесе с пълна скорост към открито море. Какво да прави сега?

Въпреки всичко можеше да се развикаш – повтаряше си потиснато.

Ако го бях направила, Джейк щеше да ми отреже езика.

Може би, но няма не е по-добре да ти отреже езика, вместо да попаднеш в ръцете на баща си след случилото се тази нощ?

Серенити затвори очи и си представи в детайли изражението на баща си.

За бога, какво бе направила? Това не беше приключението, което търсеше. Нито за миг не беше помислила, че ще се озове в трюма на някакъв кораб, поел кой знае за къде.

Изведнъж чу навън скърцане на ботуши. Обзе я ужас и спря да диша.

Вратата се отвори с трясък.

– Барни, трябва ми... – Добре познатият глас замлъкна. Пиратът на мечтите ѝ вдигна глава от часовника с капаче, които държеше в ръка, и занемя. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и я вцепени. Когато дойде в печатницата, сигурно е бил гневен, но онзи гняв не беше нищо в сравнение с този...

– Барни! – изрева пиратът с глас, способен да заглуши и най-диво бушуващата буря.

– Добър вечер, капитане – поздрави го Серенити с най-мекия си глас. Изведнъж много се възгордя, че бе успяла да запази достойнството си въпреки смешната и едновременно с това ужасна ситуация.

– Какво правите тук, по дяволите? – изрече мъжът между здраво стиснати зъби.

Тя извъртя ръцете си, за да му покаже въжетата.

– Седя на крайно неудобен стол.

– Виждам – отвърна той, озова се с един скок до нея и коленичи пред стола. – Как попаднахте тук?

Извади от колана си огромна кама и Серенити едва не изпищя. Веднага видя във фантазията си как святкащото острие се забива в гърдите ѝ.

Пое дълбоко въздух да изпищя, но в този миг по дъските отекнаха бързи стъпки.

– Мога да обясня, капитане – извика Барни още преди да застане на вратата.

– Надявам се – изръмжа Морския вълк с дълбок, страховит глас, какъвто Серенити никога не беше чувала. През това време сръчно срязва с камата въжетата, които стягаха ръцете и краката ѝ. Отвън се чуха нови стъпки и Джейк застана до Барни. На лицето му беше изписано леко смущение.

– Исках да ти разкажа за нея – започна той, втренчил поглед в гърба на капитана.

– Кога? След като я умориш от глад? – Морган се изправи бавно и се обърна към двамата мъже. – Проклятие, Джейк, в какво си ме въвлякъл този път? Мислех, че си си научил урока, поне що се отнася до похищенията на жени.

Въпреки очевидния гняв на Морския вълк Джейк се ухили.

– Не смей да ми говориш с този тон, Дрейк. Знаеш какво правя с хората, които си позволяват да ме дразнят. Ще ти кажа само едно, за да ме разбереш – нима трябваше да я оставя в ръцете на Хейс, за да я разпита, както той си знае?

Морския вълк прибра камата в калъфчето ѝ.

– Сигурен съм, че си имал и други възможности.

– Какви например?

– Можеше да я предупредиш, че я заплашва опасност. Баща ѝ щеше да се погрижи за сигурността ѝ.

Джейк изпухтя презрително.

– Ти сериозно ли смяташ, че старият ѝ баща щеше да я опази от Хейс?

Морския вълк се изправи и Серенити разбра по израза на лицето му, че думите на Джейк го бяха накарали да се замисли.

Джейк срещна погледа ѝ и усмивката му угасна.

– Трябва да помислим какво ще правим с нея, докато е тук. Предполагам, че ще я крием няколко седмици, докато Хейс си набележи друга жертва и напусне Савана.

– Няколко седмици? – повтори с пресекващ глас Серенити.

Морския вълк утешително сложи ръка на рамото ѝ и ѝ попречи да стане.

– Ако го направим, свършено е с доброто ви име.

– Това е нищо в сравнение с ужаса, който я очаква, ако падне в лапите на Хейс – отбеляза безгрижно Джейк.

– Кой е Хейс? – поиска да узнае Серенити.

Морския вълк благоволи да ѝ обясни и тя изслуша разказа му с нарастващ ужас. Какво значение имаше, че Хейс лови пирати? Те заслужаваха да ги обесят за злодеянията им. Но желанието му да предаде на англичаните герой като Морския вълк беше престъпление!

– Въпреки това можете да ме върнете вкъщи – отбеляза тихо тя. – Ще се скрия при семейството си в Мартасвил.

– Правилно – кимна капитанът. – Това е добро решение. Не мисля, че той...

– Изобщо не беше трудно да я намеря – прекъсна го Джейк. – Може да не ми повярваш, но вече знам всичко за семейството ѝ. Хейс ще я издири много лесно, при които и роднини да се скрие. Като се има предвид каква е наградата за главата ти, можеш да си сигурен, че ще опита всичко.

Морган зарови пръсти в косата си.

– Няма никакъв смисъл да я държим тук, Джейк. Та тя дори не знае кой съм.

– Не сте съвсем прав – не можа да се удържи Серенити. Не знаеше защо, но ѝ харесваше да изненадва капитана. Може би заради

арогантността, която той излъчваше, заради безумната смелост, която струеше от всяка частица на тялото му.

Морския вълк смаяно вдигна вежди.

– Какво искате да кажете?

Серенити съсредоточено разтриваше разранените си китки.

– Не знаех кой сте, докато не дойдохте на празника ми. Гневът ви издаде, сър. Както вече ви казах – ако знаех кой е Морския вълк, щях лично да го разпитам за делата му.

Без да обръща внимание на Барни и Джейк, които ги зяпаха любопитно от вратата, тя извади от джоба си очилата, молив и бележник. Сложи стъкълцата на носа си, отвори бележника на правилната страница и хвана молива между три пръста. После погледна капитана право в очите.

– А сега ми разкажете, ако обичате, какво ви накара да освобождавате американски матроси?

– О, по дяволите! – изохка Морган.

Джейк скръсти ръце под гърдите си.

– Е, какво ще кажеш сега?

– Ще кажа, че с доброто име на момичето е свършено, а ти и аз ще горим в ада за това черно дело.

Джейк избухна в смях.

– Като си припомня предишните ни грехове, ме обзема съмнение, че тъкмо това злодеяние ще подпечата проклятието ни.

Морския вълк въздъхна.

– Добре тогава, да се опитаме да извлечем най-доброто от ситуацията. По всичко личи, че момичето ще ни гостува. Барни, погрижи се Кит да ѝ приготви моята каюта. – Обърна се към Джейк и го дари с мрачен поглед. – Много бих искал да ми беше казал предварително какво замисляш, вместо да я отвлечеш на своя глава.

Джейк вдигна рамене.

– Да не мислиш, че щеше да ти хрумне по-добра идея? – Потупа Барни по рамото и го обърна към изхода. – Хайде, стари дяволе, да се погрижим за каютата.

Щом останаха сами, капитанът се обърна към нея и скръсти ръце под гърдите.

– Е, мис Джеймс, вече не е нужно да крия името си от вас. Позволете да се представя – капитан Морган Дрейк, на вашите услуги.

Морган Дрейк. Името му подхождаше.

– Бих желала да мога да кажа, че се радвам да се запозная с вас,

капитан Дрейк – отговори с въздишка Серенити. – Но при дадените обстоятелства се надявам да ми простите липсата на сърдечност.

– Имате пълното ми разбиране, мис Джеймс. Предполагам, че плаването по море е последното, което сте планирали за тази нощ.

Серенити въздъхна отново. Ето че го бе направила. Вместо бързо и безшумно приключение, при което да интервюира Морския вълк и да напише интересна история, а после да се върне отново в сигурността на своя малък, добре поддържан свят, тя бе изправена пред крайно несигурно бъдеще.

Неволно се запита дали лейди Мери някога се е чувствала така сама, уплашена и несигурна като нея.

Морган извади от джоба на жакета си гравирано сребърно шишенце и й го подаде.

– Изглеждате така, сякаш имате нужда от една хубава глътка, мис Джеймс.

– Не, благодаря – отвърна с достойнство тя и се опита да му върне шишенцето. – Не пия алкохол.

Мъжът улови шишенцето и го вдигна към устните й.

– И никога не излизате от къщи посред нощ, нали. Никога досега не сте попадали на пиратски кораб, пълен с мъже – и то без компаньонка.

Ръката й затрепери силно и течността в шишенцето се разплиска. Той беше прав. Животът й никога вече нямаше да бъде същият. Нямаше смисъл да се противи.

Пое дълбоко въздух и надигна бутилчицата в игрив тост.

– Тогава пия за приключението – изрече смело и отпи голяма глътка. Ромът опари гърлото й и се стече като лава към стомаха.

Серенити пое шумно въздух и се опита да напълни дробовете си, за да продължи. През сълзите, напълнили очите й, го видя да се усмихва. *Мили боже, този мъж беше зашеметяващо красив!* Особено когато не гледаше мрачно.

– Много сте смела, мис Джеймс – отбеляза тихо той и взе шишенцето от ръката й. Поднесе го към устата си и пи точно от мястото, до което преди секунди се бяха докоснали устните й.

– И вие сте много смел, капитан Дрейк.

Капитанът се засмя и разшири госта й.

– Пия за приключение, каквото никой от двама ни не е преживявал.

– И за съдбата – допълни шепнешком тя. – За съдбата, която ни тласна в тази бъркотия.

4

За съдбата, която ни тласна в тази бъркотия.

Защо това изречение отекваше в главата на Морган през цялото време? Защото тази жена, която познаваше само от няколко часа, бе преобърнала света му с главата надолу.

Какво мъчение – да прекара следващите седмици на борда на своя кораб с жена, която така немилостиво го изкушаваше.

И то без никакви усилия от нейна страна!

Даже в този момент, когато беше мръсна и измачкана и приличаше на полуудамено кученце, Серенити излъчваше нещо, което събуди една определена част от анатомията му и накара цялото му тяло да закопнее за нея.

Велики боже, защо такива неща му се случваха точно когато нямаше нужда от тях? Защо трябваше точно сега на пътя му да се изпречи най-изкусителната жена на света?

Точно сега не биваше да допусне нищо – и никой – да отклонява вниманието му. Точно сега не биваше...

Морган вдигна глава към Серенити и въздъхна. Тя седеше със свиден поглед и разтриваше треперещите си ръце. Изглеждаше толкова уплашена, толкова крехка...

Освен това беше ужасно мърлява.

Лицето ѝ беше натрито със сажди, но иначе си беше красива жена с буден ум и куп други забележителни качества. Това го привличаше към нея по-силно, отколкото към зашеметяващите красавици от обществото.

Морган стисна зъби. Сигурно беше направил нещо ужасно. Очевидно беше извършил тежък, отвратителен грях, щом съдбата го наказваше по този начин.

Точно така. Затова внимавай от днес нататък да не грешиш – заповяда си той и се опита да отмести поглед от съвършено оформените устни на Серенити. Напразно.

Тя беше почтена жена, не пристанищна проститутка. Може би беше унищожил доброто ѝ име, но поне можеше да я върне на баща и недокосната, каквато беше дошла на кораба му.

– Струва ми се странно, мис Джеймс, че не искате от мен да ви върна вкъщи – отбеляза тихо той, забелязал примиреното ѝ изражение.

– Ако имах надежда, че ще ме освободите, капитане, щях да го

направя. Но и Джейк, и вие ми дадохте да разбера, че нямам думата.

– Винаги ли сте толкова сговорчива? – Морган не можа да се удържи и зададе този въпрос, защото си припомни как се бе държала при първата им среща.

– Рядко.

Отговорът прозвуча съвсем честно и Морган избухна в смях. Въпреки това трябваше да я накара да разбере каква опасност представлява за него. Не, не само за него, а за всички.

– Добре тогава, мис Джеймс, позволете да ви припомня, че се намирате на кораб, пълен с мъже. Груби, сурови мъже, които ще прекарат няколко седмици в морето. Мъже, които не са свикнали с компанията на почтени жени.

Серенити въздъхна тежко.

– Мисля, че ситуацията е точно като онази, която покойната ми майка наричаше „идеална предпоставка за пълната катастрофа“.

– Абсолютно правилно.

Серенити кимна и му показа, че е разбрала. В погледа ѝ светеха смелост и неустрашимост. Единственият знак за нервността ѝ беше, че задъвка долната си устна.

– Това ме води към следващата точка, която трябва да изясним, мис Джеймс. Вярно е, че съм готов да поверя живота си в ръцете на екипажа, но вашият живот е нещо друго. Много от хората ми са били карибски пирати, преди да дойдат при мен, и макар че не съм имал проблеми с тях, не знам как ще реагират на присъствието ви.

– По-добрата част от смелостта се нарича предпазливост.

– Моля ви, спестете ми тези бабешки мъдрости.

Серенити стисна устни, сякаш се бе приготвила да каже още няколко поговорки. Морган не беше съвсем сигурен, но заподозря, че много ѝ се иска да кръстоса сабя с него.

Може би заради дяволитите искри в очите ѝ, които показваха, че съвсем не е толкова нервна. А може би се лъжеше. Остана с впечатление, че тя съвсем не е толкова непринудена в общуването с мъжете, колкото иска да се покаже. Може би общуваше по този начин само с него? Тази мисъл му хареса. Да, представата, че тя го смята за различен от другите, беше много привлекателна. И че не общува с всички мъже по този начин.

Серенити стана, прозя се и сложи ръка пред устата си. В този момент той съзря тъмните кръгове под очите ѝ. По дяволите! Вече беше три сутринта – по това време тя отдавна спеше.

Серенити отвори уста да каже нещо, но в този момент корабът се залюля и тя политна към него.

Морган протегна ръце и я улови в последния миг, преди да се е ударила в стената. Тежестта ѝ го отхвърли към грубо издяланите дъски, но той почти не ги усети. Как да изпита болка, след като по тялото му се разля вълна на наслада! Мекото, гъвкаво женско тяло се притисна до неговото и макар че беше облечена в плътни дрехи, той усети топлината ѝ. Помириса косата ѝ и се замая от аромата на розови листенца.

Устата ѝ беше леко отворена, за да пропусне тихото изохкване. Гледаше го с огромни кобалтово-сини очи. Силна тръпка прониза слабините му и тялото му се устреми към нейното. Беше готов да се закълне, че ще вкуси свежестта на сладкия ѝ дъх. Какво не би дал, за да я вкуси...

– А ще ме опазите ли от себе си, капитане? – попита тя съвсем тихо, но гласът ѝ отекна като вик в малкото помещение.

– Уверявам ви, че от моя страна не ви заплашва опасност, мис Джеймс – отвърна сковано той.

Като агне във вълча дупка.

Серенити преглътна и тялото ѝ се напрегна.

– Мисля, че си възвърнах равновесието – отбеляза тихо тя.

Обаче аз окончателно загубих моето. Морган я пусна колебливо. И в този миг реши, че Серенити има късмет – той не беше от мъжете, които злоупотребяват с невинни млади жени. Иначе щеше да я вземе още тази нощ.

Въпреки саждите по лицето ѝ. Въпреки всичко.

– Следвайте ме – помоли той и се учуди на странния звук на гласа си. Да, най-добре беше да стои колкото може по-далече от нея.

Бързо да я отведе в каютата си.

Серенити го последва по тясната стълбичка до главната палуба. Небето беше катраненочерно и единствено абаносовите вълни нарушаваха монотонността. Свеж вятър издуваше платната и нахлуваше между дъските. Серенити никога не беше чувала подобна симфония от звуци.

Миризмата на сол погъделичка обонянието ѝ и тя се запита кога ли пак ще види семейството си.

Какво ще каже баща ѝ?

Дали наистина искаше да го чуе?

Замаяна, тя си пожела всичко това да не се е случвало. Сега щеше да си е у дома и да спи спокойно в собственото си легло. Макар да беше сигурна, че гневът на баща ѝ е по-страшен от бушуващото нощно море.

Дали ще ѝ прости? Или ще ѝ обърне гръб, както бе направил с Частити? Дали ще я остави без защита пред злобните стари клюкарки, които в крайна сметка я бяха прогонили от града?

Не мисли за това. Нищо не можеш да промениш. Трябва да продължиш. Съдбата е избрала за теб това време и това място. За всички има подходящо време.

Да, но за какво беше този момент? Момент за плач или момент за смях?

Тя пое дълбоко въздух, за да си вдъхне смелост и се закле, че каквото и да ѝ е приготвила съдбата, тя ще го посрещне смело и честно. Ако злобните стари клюкарки посмеят да се отнесат към нея като към Частити, ще им даде да разберат. „Горкото“ момиче Джеймс имаше достатъчно смелост, за да се справи с достопочтените градски матрони.

Морган я отведе под палубата. Минаха по тесен коридор и се изправиха пред малка врата. Той я отвори с рамо и отстъпи настрана, за да ѝ даде да мине първа.

Серенити не знаеше какво да очаква. Беше виждала много кораби, но само отвън. За първи път се качваше на борда.

Влезе в капитанската каюта и в първия миг изпита нещо като разочарование. Въображението за пореден път ѝ бе изиграло лош номер. Беше си представяла капитанската каюта като разкошно обзаведено помещение със сатенени тапети – като палатка на шейх. С ракли, препълнени със съкровища, плячкосани от английски военни кораби.

Вместо това видя оскъдно обзаведена, много чиста каюта с нисък таван, която очевидно беше обитавана от мъж. Голямата койка вдясно беше здраво закрепена за стената и пода и покрита с дневна завивка на сини и бели квадрати. Зад койката се виждаше малък шкаф с леген и кана за миене.

Отляво имаше средно голям сандък, а в средата на каютата стоеше голяма дъбова маса. Ала онова, което привлече вниманието ѝ, беше стената от прозорци, през които се виждаше тъмното, тайнствено море. То прикова погледа ѝ като с магнит и тя не беше в състояние да се откъсне от гледката.

– Прекрасно е – прошепна задъхано.

– Често и аз реагирам така – призна Морган, който бе останал на прага.

– Нима не сте свикнали?

– Никога няма да свикна.

Тя хвърли поглед през рамо и видя, че той се е втренил в морето

зад стъклата. Под светлината на лампата, която оставяше част от лицето му в сянка, и с разбърканите коси около обруленото от вятъра лице, той много приличаше на вълка, на който го бяха нарекли.

Според Серенити той бе най-забележителният мъж на света.

И крайно опасен за душевното ѝ равновесие. Времето сякаш спря.

Той я гледаше с неприкрито желание. Тялото му беше напрегнато и той не смееше да се помръдне. Също като нея.

Целуни ме.

Серенити усети как при тази мисъл лицето ѝ пламна. По дяволите, той беше неустоим! Точно този тип мъж, за който беше мечтала в самотните си нощи. Сестрите и приятелките ѝ си представяха точно такива мъже, когато си говореха за обожатели и какви качества трябва да притежават.

Каква глупава мисъл.

Той беше морски човек. Мъж, който без съмнение щеше да живее и да умре на своя кораб, докато тя бе само безличната дъщеря на вестникар. С нищо незабележителна стара мома.

Нямаше право да ти такива мисли. Морган се покашля, отиде до сандъка и извади риза и кърпа.

– Боя се, че на борда нямаме женски дрехи. Ще се задоволите с това, докато намеря нещо подходящо.

Стресната и обидена от категоричното отблъскване, Серенити пое нещата от ръцете му. Преди миг бе толкова сигурна, че той ще я целуне. Погледът му бе станал същият като на Чарли Симс, когато започнеше да я опипва.

– Сигурно изглеждам като плашило – прошепна тя и се запъти към масичката. Морган застана толкова близо до нея, че тя усети солта по кожата му и горещината, която излъчваше тялото му. Потрепери, но когато той поднесе пред лицето ѝ малко огледало, внезапно изтрезня.

– Трябва да кажа, че вчера видът ви бе доста по-добър...

Серенити изохка. По дяволите, изглеждаше много по-зле, отколкото се беше опасявала.

– Препоръчвам ви следващия път, когато изпитате желание да се повъргаяте в уличната кал, да устоите на изкушението, мис Джеймс – посъветва я с дразнеща сериозност Морган. – На кораба почти няма прясна вода и моряците я използват за пиене, не за миене.

С тези думи той извади от шкафа кана и наля малко вода в легена. Преди Серенити да е успяла да се раздвижи, потоци чиста кърпичка във водата и я поднесе към лицето ѝ.

Серенити не смееше да се помръдне. Докато хладната кърпа се плъзгаше по лицето и шията ѝ, не можеше дори да диша. Дългите му пръсти пареха кожата ѝ и предизвикаха тръпки по цялото ѝ тяло. Но още по-странна беше внезапната топлина, от която кръвта ѝ запулсира.

– Капитане?

– Да, мис Джеймс?

– Аз... – Серенити не беше в състояние да довърши изречението. Само вдигна очи към него и болезнено закопня за нещо, което не беше в състояние да опише.

Най-сетне той я целуна.

Устните му завладяха нейните с настойчивост, която ѝ отне дъха. Ръце, корави като стомана, се сключиха около раменете ѝ и я привлякоха към твърдото, мускулесто тяло. В света със сигурност нямаше друг мъж, който да е толкова приятен на допир.

Краката ѝ омекнаха и тя се облегна на него.

Божичко, това е истинска целувка, помисли си тя, когато той раздели устните ѝ и умело проникна. Това беше чудото, възбудата, за която пишеха в романтичните книги, и в този момент тя разбра, че никога няма да позволи друг мъж да я целува и прегръща по този начин.

Серенити усети как тялото му се напрегна. От устните му се изтръгна въздишка, той отстъпи крачка назад и я пусна. Тя беше като упоена и само го погледна объркано.

Какво го бе накарало да я целуне така страстно?

И защо сега изглеждаше стъписан... почти гневен?

Съжаляваше ли?

Морган прокара пръст по устните си и я погледна с неразгадаем израз в очите.

– Ти си опасна жена, Серенити.

– Аз?

– Да, ти. И най-лошото е, че дори не го съзнаваш.

Напълно объркана, тя остана загледана след него, докато той направи две крачки към вратата.

– Ако имаш нужда от допълнителни завивки, ще намериш в сандъка – каза и отвори вратата. Спря на прага и отново се обърна към нея. – Серенити...

Все още замаяна, тя срещна мрачния му поглед.

– Не забравяй да заключиш вратата.

5

Серенити остана загледана в затворената врата. Добре де, ще я заключи! Беше смутена до дън душа и в същото време възбудена от предсватата, че смел и красив мъж като Морган се чувства привлечен от нея.

Остави ризата му на дъбовата маса и побърза да заключи вратата, както ѝ беше заповядал. Искаше ѝ се да запее. Изобщо не се страхуваше от него. Точно обратното. Нейният Морски вълк се оказа изключително почтен мъж.

– Моят Морски вълк – повтори тихичко тя и се запита дали някой ден някоя жена ще успее да го спечели за себе си.

В корема ѝ пърхаха пеперуди.

Виеше ѝ се свят, чувстваше се малко замаяна. Господи, какво невероятно чувство! Напълно ново за нея.

Докато мислите ѝ бяха заети с тайнствения капитан Дрейк, тя се изми основно с хладката вода от каната. Макар че водата охлади бузите ѝ, продължи да усеща топлото мъжко докосване и миризмата на бурно море. Истинска, неподправена миризма. Див аромат. Замайваща смес.

Това ли е усещала Частити в тъмните нощи, когато се измъкваше от къщи, за да се среща със Стивън? Нищо чудно, че бе избягала с него. Серенити нито за миг не се усъмни, че и тя ще последва Морган до края на света, ако той благоволи да поиска това от нея.

Чу гласа му от другата страна на вратата да дава заповеди на моряците и по тялото ѝ отново се разля топлина. Какъв мъж!

Силен, горд...

От друга страна обаче, арогантен и властен. Но кой беше безгрешен?

Серенити въздъхна, свали ризата на брат си и я замени с Моргановата. Белият лен помилва кожата ѝ и изпрати сладки тръпки към слабните. Ризата излъчваше неговия аромат. Нефалшифициран, див... Едва потисна порива да зарови носле в меката материя.

На вратата се почука и тя се стресна.

– Мис Джеймс? – прозвуча страховит глас. – Капитанът нареди да ви донесе няколко... – Гласът заглъхна и в продължение на няколко секунди не се чу нищо. Серенити изненадано вдигна вежди.

– Да ви донеса някои дамски неща – завърши бързо гласът, сякаш му беше неловко.

Серенити отвори вратата и застана лице в лице с младия мъж, който този следобед бе стоял пред печатницата. Сега изглеждаше несигурен и объркан и едва крепеше в ръце куп дрехи.

– Наричат ме Кит, мадам – представи се той и я погледна за мит със светлосините си очи, преди отново да сведе поглед. – Барни и капитанът ми възложиха да се погрижа за вас и да изпълнявам всичките ви желания. Така че... ако имате нужда от нещо...

– Благодаря – кимна с усмивка Серенити.

Момъкът ѝ подаде вързопа дрехи.

– Тези са от капитан Дъдли. Били за съпругата му, но нашият капитан му се скара и заяви, че в сегашното си положение вие имате повече нужда от тях.

Кой е този капитан Дъдли?

– Дъдли? – попита Серенити и вдигна вежди.

– Ами да, Джейк Дъдли. Човекът, който ви доведе на борда.

– Аха. Помня го, и то доста добре.

Кит отново сведе глава и кимна.

– Да, това е естествено.

Беше готов да се оттегли, когато Серенити го спря с леко докосване по ръката.

– Кой е Джейк Дъдли, Кит? – попита тя, докато си припомняше разговора с Морган. Не беше съвсем сигурна, но не можеше да си представи, че Морган Дрейк разрешава на много хора подобна свобода в избора на думите. – Вероятно е бил от екипажа... или е личен приятел на капитана?

Момъкът явно се уплаши от въпроса. Цветът се отдръпна от бузите му.

– Не е моя работа да говоря за тези неща, мис Джеймс.

С тези тайнствени думи Кит побърза да се оттегли. Серенити замислено задъвка долната си устна, докато заключваше вратата. Прекоси с две крачки малкото помещение и хвърли вързопа, на леглото. Тайна значи? Тези хора явно не знаеха, че тя умира за тайни. Ще разпита целия екипаж, ако се наложи, и ще узнае всички подробности. С кого ли да започне?

Със сигурност не с Морган. Той беше твърде хитър и предпазлив. А самият Джейк ѝ вдъхваше страх.

Значи...

Явно ще мине повечко време, но тя беше сигурна, че ще намери някой от екипажа, който обича да говори. Човек, който след няколко

целенасочени въпроса ще експлодира като буре с барут. Утре сутринта ще тръгне да го търси.

Когато отвори вързопа, донесен от Кит, тя установи с почуда, че вътре има добродетелна рокля на розови и бели ивици и няколко неща, които я накараха да се изчерви също като него. Нищо чудно, че момчето беше толкова смутено. Само си представете – да носи на непозната жена корсет и кюлоти! Велики боже!

Серенити се приготви да облече копринената долна риза, но изведнъж спря. Истината беше, че не ѝ се искаше да свали ризата на Морган. Незнайно по каква причина тази риза ѝ бе влязла под кожата. Вдъхваше ѝ чувството, че той я държи, че я закриля.

Какво толкова? Ще спи с нея. Ще я усеща до сутринта.

След като окачи грижливо розовата рокля и прибра бельото, тя се разположи удобно в койката на Морган. Затрепери с цялото си тяло и скри ръце под топлата завивка. Дори само представата, че скандално известният пиратски капитан почива всяка нощ в тази постеля, след като е прекарал деня в лов на лоши британци...

Това беше мястото, където той се оттегляше, за да се отпусне и да размисли.

– О, не – прошепна нещастно Серенити. Внезапно бе осъзнала, че тя се е натрапила в живота му. За каква ли я мисли? Тази каюта беше като работната стая на баща ѝ. Морган със сигурност гледаше на нея като на свое убежище – на своя лична сфера, недостъпна за чужди хора.

А сега трябваше да я предостави на нея. Къде ли ще спи тази нощ?

Не е редно да заеме капитанската каюта. Не и за цялото пътуване, независимо колко ще трае. Трябва да намерят друго решение. Тя се сгуши под завивката, вдъхна отново аромата му и въздъхна. Сърцето ѝ биеше ускорено.

Ако се откажеш от тази койка, никога вече няма да се чувстваш толкова близо до него – прошепна ѝ вътрешният глас.

Да, но ще запазя самоуважението си – възрази тя. Ама че глупост! Откога самоуважението се усеща толкова приятно като тази койка?

Серенити избухна в тих смях.

Ти си неморална, лекомислена жена, Серенити Джеймс, и ще освободиш леглото на капитан Дрейк в името на почтеността и добродетелта си.

Е, добре, ти спечели. Утре ще му кажа, че вече няма да спя в каютата му.

Но тази нощ щеше да ѝ се наслади докрай.

– Изглеждаш ми малко блед около носа, Морган.

Капитанът поклати глава и разтърка уморените си очи.

– Ти никога ли не вдигаш шум, когато стъпваш, Джейк?

– Тази нощ целият кораб скърца адски и си помислих, че ще ми трябва звънец на глезена, за да забележиш приближаването ми.

Морган се изсмя тихо и даде знак на Джейк да седне насреща му. В корабната кухня беше тъмно, въглицата в печката отдавна бяха догорели. Една единствена свещ, скрита под стъклен фенер, осветяваше тясно-то помещение. Морган нямаше представа откога седи тук долу. Май от цяла вечност.

– Не ти е в характера да пишеш, когато се надига буря – отбеляза Джейк и посегна към бутилката ром до лакътя на капитана.

– Кой казва, че пия?

Джейк вдигна развеселено едната си вежда и разклати полупразната бутилка пред фенера.

– Кой ли тогава се е почерпил?

Морган не отговори нищо. През цялото време се взираше в някакво черно петно на дъската точно до главата на Джейк.

– Знаеш ли, Дрейк, много добре си спомням един млад нахалник, който ми каза: „*Споделената мъка е половин мъка*“.

Морган открай време не понасяше да го укоряват със собствените му думи. Особено скандално известният пиратски капитан Джак Райс.

– А пък аз си спомням един мрачен пират, който веднъж ми каза: „*Гледай си твоите работи, иначе някой ден ще ти разпорят корема*“.

Джейк избухна в смях и отпи голяма глътка ром.

– Дано само не те чуе Барни! Ако някой открие кой съм, ще се озова в много по-деликатно положение от твоето. Това ме навежда на следващия въпрос: Какво ще правиш с Хейс?

– Онова, което трябваше да направя още преди години.

– Ще го убиеш ли? – попита Джейк, без да му трепне окото.

Морган се ухили. Пиратите разрешаваха по този начин всичките си проблеми.

– Не, драги. Ще му поискам сметка.

Джейк изпухтя презрително и изкриви устни.

– Откога решаваеш проблемите си по този женски начин?

– Какво каза? – изсъска Морган. Как смееше да го обижда така!

Джейк се изсмя доволно и гневът на капитана отлетя.

– Погледни фактите в лицето, Дрейк. За пореден път показваш, че произхождаш от почтено английско семейство. Мъжът не решава проблемите с говорене. Още ли не си го научил? Когато имаш проблем, извади ножа и ще го решиш.

– Последния път, когато проверих твоята теория, установих, че тя ме приближава единствено към бесилката. Извинявай, но няма да последвам съвета ти.

Джейк прие думите му с равнодушно вдигане на раменете.

– Момчето ми, не съм забравил как някога едно младо куче постави търпението ми на изпитание, но оттогава мина много време. Но и тогава беше по-честен, отколкото е полезно за човек като теб.

Той пийна още малко ром и продължи:

– Дойдох да ти кажа, че съжалявам, дето ти натресох момичето.

Сега беше ред на Морган да изпукти презрително.

– Какъв дявол те накара да я отвлечеш?

Джейк вдигна рамене.

– Би трябвало да ми бъдеш благодарен. Първият ми импулс беше...

– Да й прережеш гърлото?

– Абсолютно правилно.

Морган извъртя очи. Снизходителността не беше между качествата на Джейк Дъдли, даже през последните години, които бе прекарал на сушата. Явно нищо и никой не беше в състояние да го промени.

– Може ли да ми отговориш на един въпрос? Ще ми кажеш ли как Лорелей успя да оцелее няколко години, преди да се ожениш за нея?

Джейк избухна в луд смях.

– Как да се изразя... Лори има борчески дух. – Отново отпи глътка ром, скръсти ръце зад главата и се отпусна назад с доволна усмивка. – Ще ти кажа още, че тя умее да върти сабята по-добре от повечето мъже.

Морган също се засмя и си представи неустрашимата Лорелей, изправена пред своя мрачен пират. Но какво друго можеше да се очаква от внучката на прочутите пирати Ан Бони и Калико Джак?

– С възрастта очевидно омекваш – отбеляза доволно той.

Джейк изпукта и си наля още ром.

– Според мен причината е, че прекарах твърде много години с нея. – Хвърли пронизващ поглед към Морган и попита направо: – Какво ще правиш с момичето?

– Не знам – отвърна капитанът с дълбока въздишка. – Честно казано, Джейк, в момента си имам куп други проблеми и не знам къде почва единият и къде свършва другият.

Джейк кимна с разбиране.

– Имаш предвид Пенелопе, нали?

Морган въздъхна отново.

– Точно така. – Никога не беше успявал да крие мислите си от Джейк. – Все още си мисля, че не съм по-добър от Уинстън. Нито на йота.

В очите на Джейк блесна изненада. И неодобрение.

– Какво? Ти да не си се побъркал? Откъде ти хрумна?

– Ти и аз унищожихме Серенити. Точно както Уинстън направи със сестра ми.

Джейк се намръщи заплашително.

– Ако намекваш, че съм имал намерение да продам Серенити в бордей...

– Млъкни! – изкрещя вбесено Морган.

Джейк вдигна ръце, сякаш се предава.

– Много съжалявам, Дрейк. Знам колко обичаше сестра си.

Да, той наистина знаеше. Ако някой беше наясно за връзката между Морган и сестра му, това беше Джейк. Той бе помогнал на Морган да я намери и пак той беше човекът, който я откупи от бордея, където я бяха продали.

– Знаеш ли – промълви Морган, докато замислено разтъркваше брадичката си, – мисля си, че можем набързо да уредим въпроса с Хейс.

– Какво имаш предвид?

– Ами... по това време на годината обикновено отива на Карибите, за да подплаши нашите братя в зимните им квартири. Ако и ние потеглим в същата посока, можем при благоприятни обстоятелства да застаем на пътя му.

Джейк отпи голяма глътка ром.

– Добре знаеш, че с най-голямо удоволствие бих окачил негодника на въжето. Но ако го убиеш, британците ще удвоят наградата за главата ти.

– И какво от това? Следващият ловец на глави ще си помисли два пъти, преди да тръгне да ме гони.

– Не се занимавай с него, Морган – помолни настойчиво Джейк. – Трябва да свършиш нещо много по-важно.

– И какво е то?

– Първо ще купиш нова рокля на Лорелай от онази дяволски скъпа лондонска шивачка. Ако открие, че съм дал така желаната от нея розова рокля на твоето момиче, ще ме убие.

– Серенити не е мое момиче. Ти си човекът, който я довлече тук.

– Добре де! Ако на моя кораб имаше жена, сега нямаше да седя тук долу и да се наливам с ром. Щях да отида при нея и да я покажа какво значи истински мъж.

Морган сложи пръст над веждата си и очерта линия, която повтаряше белега на Джейк на същото място. Резката беше спомен от Лорелай – от една от най-ожесточените им битки.

– По-добре да си спестя някой такъв белег... Джейк избухна в смях.

– Уверявам те, че ми беше безкрайно приятно да си спечеля този белег, Дрейк. Струваше си, приятелю. До последния милиметър.

С тези думи той се надигна и излезе. Морган разочаровано установи, че е взел със себе си и бутилката. „*Още си е старият Блейк Джейк*“ – помисли с усмивка. Някои неща никога не се променяха.

Настани се по-удобно и се замисли над думите на Джейк. И над факта, че Серенити е само на няколко метра от него. На сигурно място в неговото легло.

В неговото легло!

Каква ирония на съдбата!

Серенити се събуди от шума на дъждовните капки, които леко се удържа в прозорците. Отвори очи и видя, че по дебелите стъкла се стича дъжд.

Корабът!

– О, не! – изохка тя и в същия миг разбра, че изминалата нощ не е била кошмарен сън. Всъщност... Е, добре, кошмар не беше истинската дума. Решаващото беше, че всичко се е случило в действителност.

Доброто ѝ име беше унищожено.

Баща ѝ сигурно вече от няколко часа претърсваше Савана, за да я намери. Никой нямаше представа къде е тя и кога ще се върне.

– О, не... – повтори тихо Серенити. Безвъзвратността на ситуацията я улучи като удар. Това е действителността. Никога вече няма да се върне към живота, който беше водила.

Тя се сви на кълбо и се помоли за смелост и сили, за да се справи с бъдещия си живот – най-вече с клюките, които ще я преследват до края на дните ѝ. Все още чуваше в ума си зловните забележки по адрес на Частити.

„Оная там, дъщерята на Джеймс! Да, същата, дете я хванаха да се натиска с момчето долу край езерото. Малка развратница! Така е,

когато се проповядва че обществото трябва да промени отношението си към жената. Бенджамин трябваше да държи по-изкъсо жена си и да не ѝ позволява да пълни главите на дъщерите си с глупости. Бедничкият... съжалявам го... сам-самичък трябва да се оправя с бъркотията, която остави жена му“

Колко пъти беше слушала вариации по същата тема? И колко пъти щеше да слуша новата версия?

„Я, я вижте оная, най-малката Джеймс! Знаеш ли, избягала посред нощ на пиратски кораб! Можеш ли да си представиш...“

Клюките ще я преследват до края на живота ѝ. Но няма на кого да се сърди. Сама си е виновна, че излезе посред нощ от къщи...

Серенити скочи от леглото и бързо се облече. Няма да се разхождам с погребална физиономия, каза си решително тя, няма да се оплаквам от съдбата. Щом съм избрала този път, ще го следвам, където и да ме отведе.

В момента стомахът ѝ къркореше застрашително – значи трябва да отиде в кухнята. Отключи вратата и се спъна в някакъв вързоп.

По дяволите! Това не беше вързоп.

Морския вълк беше спал пред вратата на каютата ѝ.

Морган се събуди с ругатня. Устата му се напълни с розова коприна. Усети внезапно болка в кръста, когато отгоре му се стовари женско тяло, облечено в розово.

– Какво става тук, по дяволите? – изръмжа той. Ръката му се плъзна по нещо кадифено меко. Нещо, което се усещаше невероятно добре под прстите му.

– Капитан Дрейк, веднага си махнете ръката от крака ми!

Каква прекрасна изненада – да се събудиш и да установиш, че жената, която си сънувал, лежи върху теб. Възмутеният глас на Серенити извика дръзка усмивка на лицето му. Преди да е обуздан желанието си, Морган плъзна ръка по хладния копринен чорап и проследи изкусителната извивка на крака. Даже успя да напипа частица твърда плът и сладостно мека кожа. Колко хубаво би било да помилва вътрешната страна на бедрата ѝ и особено топлото място, където се събираха...

Какво не би дал да изследва нежната плът с ръце и устни! Да свали внимателно чорапите...

– Капитан Дрейк! – извика Серенити, дръпна роклята и го принуди да махне ръката си. Бузите ѝ пламтяха като огън. – Пуснете ме!

– Бях останал с впечатлението, че по-скоро вие ме държите, мис Джеймс.

Това, естествено, не му пречеше. Когато падна върху него, Серенити го обгърна с полите си, гърдите ѝ се притиснаха към лицето му. Докато риташе и се мъчеше да се изправи, тя едва не го задуши с възмущението си.

Морган се ухили още по-широко. Прекрасно беше да усеща гнева ѝ. Знаеше, че ще я ядоса със смеха си, и това го развесели още повече.

Най-сетне Серенити заби острия си лакът в корема му и успя да се изправи.

– Вие сте дявол! – извика сърдито тя и се обърна.

Морган се изсмя гърлено, стана и се загледа след бързащото към палубата момиче.

– Не си права, Серенити Джеймс – прошепна след малко. – Ако бях дявол, нямаше да се отгървеш толкова лесно.

Серенити забави крачка едва когато забеляза Барни, който нарежда нещо на моряка, заел позиция в коша на мачтата.

– Извинете, мистър... – Серенити спря изведнъж, защото ѝ стана ясно, че не знае фамилното му име. Стори ѝ се крайно неуважително да го нарече просто „Барни“

– Питкърн – допълни старият моряк. – Наричат ме мистър Питкърн, момиче. Е, какво мога да направя за вас?

В този момент Серенити забеляза, че целият екипаж е спрял да работи и я зяпа. Двата мъже, които стояха зад Барни, бяха престанали да стържат релинга и от парцалите им капеше юда. Всички неприлични песнички бяха замлъкнали.

На борда изведнъж се възцари тишина, сякаш беше дълбока нощ. Чуваха се само скърцането на такелажата и крясъците на морските птици.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Това не беше добре. Изобщо не беше добре.

Морган се изкачи на палубата и моментално забеляза реакцията на екипажа си. Когато видяха своя капитан, всички побързаха да се заемат с работата си, сякаш не се бе случила случка. Това не предвещаващо нищо добро. Жена на борда на кораба му – снощи Серенити го нарече идеална предпоставка за пълна катастрофа. Абсолютно точно определение.

Капитанът прекоси палубата с решителни крачки и застана до младата дама.

– Хора – извика той и всички погледи се устремиха към него, – както видяхте, имаме гост на борда. Мис Джеймс е дама от добро семейство и всички сте длъжни да се отнасяте към нея с необходимото уважение. Ако видя, че някой си позволи и най-малката дързост, лично ще се

заема с него.

– Тъй вярно, капитане.

Морган се обърна към „гостенката“ си.

– Трябваше да ви облека като канонир – изрече тихо, с напрежение в гласа.

– Мисля, че не ви разбирам – отговори също така тихо тя.

– Иска да каже, като едно от момчетата, които по време на битка носят барута за оръдията, мис Джеймс – обясни с усмивка Барни.

Серенити му благодари с кимване и се обърна отново към Морган.

– Позволете да ви напомня, капитане, че когато дойдох на борда, бях облечена точно като... носач на барут.

– Въпреки това успяхте да се поставите в неудобно положение.

По израза на лицето ѝ пролича, че много иска да възрази. Но знаеше, че той има право и това я накара да замълчи. Морган разтри гърдите си.

– А сега ще ми кажете ли защо толкова бързахте и за малко не ми пробихте белия дроб с крака си?

Серенити скръсти ръце под гърдите.

– А вие какво правехте на пода пред каютата ми?

– Това случайно е моята каюта.

– Едва когато аз се прибера вкъщи.

Морган пое въздух и се извърна настрана. Защо изобщо се разпращаше с нея? И то за нещо толкова глупаво! Освен това не му беше в характера да си блъска главата за подобни дреболии.

– Къде отивате? – попита отново. Сега не беше време да изследва чувствата си.

– Щом толкова искате да знаете, ще ви кажа – исках да си взема нещо за ядене. Случайно съм гладна. Така, а сега вие ми кажете какво търсехте пред каютата ми.

– Мъжете също имат нужда от сън, мис Джеймс, а на кораба всеки спи, където му е удобно.

– Няма ли кабинни за гости или...

– Това е боен кораб, мис Джеймс, не пътнически.

– Ами моряците? Те нямат ли легла?

– Те опъват койките си, където им е приятно... или където намерят място. Аз не съм чудовище и не бих изхвърлил бедния Барни от каютата му. Тя му трябва, защото си има птица.

Серенити плъзна поглед над моряците, които се занимаваха с разнообразните си задължения. Морган прочете объркването по лицето ѝ.

– Няма нищо общо с прекрасния живот, който сте описали в статията си, нали? – попита той и гласът му омекна. – Животът в морето е суров. И често смъртоносен.

– Защо тогава продължавате?

– Защото обичаме морето. Обичаме този живот.

Серенити вдигна вежди.

– Тогава сте мазохисти.

Морган избухна в смях. През това време погледът му жадно обхождаше красивата ѝ фигура и си припомняше колко меко беше бедрото ѝ под пръстите му. Това момиче беше право – той беше един жалък мазохист.

Жалко, че не можеше да ѝ каже колко верни са думите ѝ.

– Обвинявали са ме и в по-страшни неща. – Той се обърна на друга страна. – Сега ви моля да ме последвате, мис Джеймс. Ще ви заведа до корабната кухня.

Без да каже дума, тя слезе след него под палубата.

Корабната кухня се оказа голямо помещение с огромна желязна печка. Мършав, плешив мъже месеше тесто за хляб на голямата маса, а слабичко четиринайсетгодишно момче тичаше усърдно насам-натам, за да изпълнява заповедите му.

– Казах ти да донесеш още брашно, момче! Трябва ми, преди да е почнала зимата.

– Да, сър – отговори задъхано момчето и извади от бъчвата чаша брашно.

Морган се покашля и готвачът вдигна очи от работата си с недоволен лице.

Изразът му се промени веднага щом позна своя капитан.

– Желаете ли закуска, капитане?

Морган се обърна към гостенката си.

– Какво искате за закуска, мис Джеймс?

Злобният поглед на готвача се насочи към нея. Серенити предположи, че ако си поиска омлет с яйца, мършавият мъж ще избухне, затова вдигна рамене подчертано равнодушно.

– Хляб и сирене са достатъчни.

– Корт! – изсъска готвачът и размаха ръка към момчето. – Веднага донеси на момичето на капитана каквото пожела!

Серенити изохка стреснато.

– Аз... аз не съм момичето на капитана!

– Не биваше да се изказвате така обидно – пошушна в ухото ѝ

Морган.

Серенити моментално се постара да обуздае гнева си.

– Значи все пак съм ваше момиче? – попита шепнешком.

– Не съм казал това.

– Но го намекнахте.

– Не, не сте права.

– Наистина ли? – попита тя с широко отворени невинни очи.

Морган се почеса по тила и прехапа устни.

– Разпитвайте ме като някой проклет адвокат.

Серенити остана много доволна от себе си и се усмихна. Не знаеше защо се наслаждава на смущението му, но едно беше ясно – харесваше ѝ да го дразни.

Корт се върна със закуската ѝ и чаша мляко.

– Млякото е прясно, милейди – обяви тържествено той на ужасен диалект.

Серенити се усмихна на момчето с искрена благодарност.

– Много ти благодаря, но аз не съм лейди.

– Може би, мадам, но със сигурност не сте и уличница.

Серенити остана много учудена от думите му. Значи този хлапак познаваше уличници?

– Трябва да поговорим – рече Морган и я потегли за лакътя.

Без да протестира, Серенити го последва обратно в капитанската каюта. Отнесе закуската си до масата и седна, за да се нахрани.

Морган едва успя да хване чашата ѝ с мляко, когато корабът се разтресе.

– Това е едно от нещата, за които трябва да говорим – обясни спокойно той. – На кораба има правила, които всеки трябва да спазва.

– И какви са те?

– Първо: стойте далече от готвача. Ако ви трябва нещо от корабната кухня, кажете на Кит, на Барни или на мен и ние ще ви го донесем.

– Но това е само губене на време!

– Тихо, Серенити – спря я решително той. – Готвачът е мрачен стар злобар и ние знаем как да се оправяме с него. Вие не знаете.

Очите ѝ потъмняха от гняв.

– Защо тогава сте оставили това дете да му прислужва? Това е чудовищно!

– Корт е син на готвача и до днес той не му е посегнал. Вярно е, че непрекъснато му крещи, но никога не го е бил. Никога.

– Виж ти... – промърмори Серенити и задъвка хляба си.

Морган приседна на ръба на масата и тя неволно се възхити на силните мускули, които играеха под опънатия панталон. По-добре да се съсредоточи върху яденето. И да си пие млякото. Но ѝ беше много трудно да отклони погледа си от прекрасното му тяло.

– Следващото правило – продължи той и привлече вниманието ѝ. – Всеки на кораба знае съвсем точно какво се случва, когато се надига буря. Както вероятно сте забелязали, корабът вече се тресе и много скоро може да се случи някоя особено висока вълна да ви събори.

Серенити бързо посегна към чашата, когато корабът отново се разлюля.

– Мисля, че ви разбрах.

– По тази причина – продължи Морган и посочи чашата с кратко движение на главата – искам да стоите далеч от релинга, защото има опасност да паднете през борда. Преди няколко седмици загубихме защитната мрежа и докато я заменим, никой няма да се приближава до ръба.

– Мъдро нареждане.

Морган не обърна внимание на саркастичната ѝ забележка.

– Ако ви трябва светлина в каютата, вземете един от фенерите, но в никакъв случай не го сваляйте от мястото му. Окачени са на въжетата, за да не се ударят някъде и да подпалят кораба.

– Изключително ценна обезопасителна мярка.

Мрачното изражение в очите му се засили.

– Какво има? – попита тя с невинно трепкане на миглите.

– Това са сериозни правила.

– И аз така ги схванах. – Тя вдигна ръка и започна да изброява: – Първо: да не нервирам винаги мрачния готвач – защото самото ми присъствие го нервира – добави с вдигане на раменете и Морган едва успя да потисне смеха си. – Добре, готова съм да се придържам към вашите правила. Второ: да не скачам през борда, защото нямате намерение да обърнете, за да ме извадите от водата.

– Не съм казал такова нещо!

– И трето – продължи тя, без да му обърне внимание: – ако ми трябва светлина, да не правя пожар. Мисля, че ви разбрах правилно. Има ли още нещо?

– Да. Никога не отивайте... – Морган се наведе към нея и я прониза с мрачен поглед. – Никога не се разхождайте под палубата без мен или Барни.

– А не може ли с Кит?

– Повтарям – никога не се разхождайте...

– Без вас или Барни. Разбрах. Нямам право да се качвам на палубата, нямам право да ходя и под палубата. Какво ми оставя да правя? А, да, сетих се – да умирам от скука!

Морган отстъпи крачка назад смутен. Не беше подготвен за такава дискусия. Но трябваше да я накара да разбере на каква опасност се излага.

– Мис Джеймс – заговори той тържествено, почти церемониално, за да скрие неловкостта си, – не знам доколко родителите ви са ви просветили относно... мъжете, но... – Спря и затърси правилните думи.

– Относно мъжете и техните низки инстинкти? – помогна му с готовност тя.

Морган кимна.

– Да, нека приемем това описание.

– О, снабдиха ме с всички необходими препоръки и предупреждения – увери го тя. Помълча малко, сякаш обмисляше нещо, и продължи: – Знаете ли какво, капитане? Сега ми стана ясно, че имаме проблем с тези ваши правила. – Серенити се облегна удобно на стола си и надули устни.

– И какъв е проблемът?

– Вие изхождате от убеждението, че аз съм глупачка.

Мъжът смаяно вдигна вежди.

– Откъде ви хрумна тази глупост?

– Аз съм зряла жена, капитане – отговори тя с цялото си достойнство, изправи се и застана пред него. – Даже мога да вървя и да подсвирквам, без да припадна. Не забравяйте, че работя в печатницата на баща ми, която е само на няколко крачки от пристанището. Повярвайте, капитане, аз съм напълно в състояние да се грижа сама за себе си.

Морган неволно се усмихна на смелостта ѝ.

– Доколкото си спомням, мис Джеймс, вие казахте, че по-добрата част от смелостта е предпазливостта. Да, това бяха ваши думи.

– И струват повече от сто пистолета – отговори мъдро тя. – Прав сте, капитане. Тъкмо поради това добрият господ ни е дал мозъци. Знайте – аз съм твърдо решена да не си създавам неприятности.

Благодарен, че тя показва толкова разум, Морган кимна.

– Съзнавам, че не можете да прекарвате дните си в каютата. Когато пожелаете да се качите на палубата, направете го. Само внимавайте да не сте сама.

– Тъй вярно, капитан Дрейк – отговори сериозно тя и наподобя

военен поздрав.

Натъпка последното парче хляб в устата си и се обърна към него.

– А сега, капитане, имам една малка молба.

– Тоалетната се намира...

Серенити го прекъсна с покашляне. Бузите ѝ порозовяха.

– Благодаря ви, вече я намерих.

– За какво става дума?

– Кажете ми къде мога да създам проблеми и да предизвикам хаос.

6

– Какво казахте? – попита изумено Морган.

Серенити го дари с широка усмивка.

– Простете, капитане, това беше само малка шега. Исках да видя израза на лицето ви. Страхотен бяхте, наистина страхотен. Неповторим.

Морган простена. Защо ѝ правеше такова удоволствие да го подлудява?

– Ако сте свършили с игричките си дайте да се обърнем към по-сериозни неща.

– Каква необикновено сполучлива идея – кимна тя и извади от джоба си бележник и молив. – Ще бъдете ли така добър...

– Какво правите, за бога?

Тя го погледна изненадано.

– Работя, разбира се. Вие си гледайте кораба, а аз ще събирам материал за статията си.

Морган зяпна смаяно. Нима след всичко, което се беше случило, тя смяташе да продължи да пише? Това беше извън неговите представи.

– Нали тъкмо статиите ви причиниха тези неприятности?

Лицето ѝ светна. Май се гордееше със себе си.

– Точно така. Щом трябва да страдам, не виждам защо да го правя в мълчание. Планирам да напиша голям роман за изживените от мен страдания.

– Страдания? – Морган ужасно се засегна от думата. Ако тази малка нахалница наистина искаше страдания, той щеше да ѝ ги достави!

После обаче си припомни какъв живот е водила досега и си каза, че условията на неговия кораб наистина ѝ причиняват страдания.

– Е, добре, ще пиша за приключенията си – поправи се сама Серенити. – В действителност ми е трудно да кажа дали ще преживея страдания или приключение. Нека всичко приключи, тогава ще видим. В момента няма значение. – Тя сложи очилата на носа си и посегна към бележника и молива като войник към мускета си. – Хайде, капитане, заведете ме на палубата.

– Предпочитам да те сложа на коленете си и да те натупам, както заслужаваш – изсъска разярено Морган.

Серенити спря и му хвърли поглед, който показва, че не беше сигурна дали е чула правилно.

– Какво казахте?

Морган въздъхна.

– Приказките ви ще ме довършат, мис Джеймс.

Серенити се опита да свърже казаното от него с чутото преди малко и на лицето ѝ се появи комичен израз. По смръщеното ѝ чело пролича, че бе осъзнала – нещо не беше наред.

Ядосан, но и развеселен, Морган излезе от каютата и тръгна по коридора, правейки усилия да не мърмори и да не ругае под носа си. Тя го последва по петите. След няколко крачки обаче спря и попита съчувстващо:

– В момента се питате „Защо точно на мен?“, нали?

Морган също спря и отговори през рамо:

– Откъде знаете?

– Точно така изглежда баща ми, преди да изрече думите гласно и да умолява мама за помощ.

– Сигурно често го прави във ваше присъствие, нали?

– О, само от време на време... ей! – извика тя, когато осъзна смисъла на думите му и забеляза усмивката на лицето му. – Това беше безсрамно. Не ме познавате достатъчно добре, за да си разрешите такава нахална забележка.

– Не ви познавам, но се уча бързо.

Серенити му хвърли унищожителен поглед, който му показва, че изпитва силно желание да го изрита отзад. „*Ще ми паднеш ти!*“ – прошепна едва чуто тя.

„*Хайде, направи го*“ – помисли си Морган, когато се обърна, за да ѝ помогне по стълбата, която водеше към палубата, не можеше да си представи нищо по-прекрасно от това да падне в ръчичките на мис Серенити Джеймс.

– Не забравяйте правило номер две – напомни ѝ той шепнешком. – Ако паднете през борда, няма да обърна кораба, за да ви извадя от водата.

– Доколкото си спомням, казахте, че ще го направите.

– Казах, че не съм казал такова нещо. Сега го казвам.

– Е, добре, капитане, я да видим какво мога да направя, преди да падна през борда.

Намеренията ѝ наистина му създаваха грижи. Никога не можеше да се предскаже какво ще предизвика една жена на борда на пиратски кораб. Морган протегна ръка и я хвана за лакътя.

– Помнете какво си говорихме, Серенити. На моя кораб има куп

недодялани мъже, а аз наруших едно от най-важните пиратски правила.

– И кое е то?

– Никога не води жена на борда на кораба! Все едно да складираш барут в кухнята, точно до печката.

Серенити наклони глава и Морган усети какви думи е изрекъл, без да мисли. Пусна ръката ѝ и се помоли да не е вникнала в смисъла на казаното от него.

– Значи е вярно, че пиратите имат кодекс на честта, към който се придържат? – попита с интерес тя.

– Точно така. Има такъв кодекс – отговори с облекчение Морган. Май опасността бе отминала.

– А вие откъде сте толкова добре осведомен за пиратския кодекс?

Ето ти на! Проклетата жена! Защо беше толкова интелигентна? Трябваше да помни, че нищо не ѝ убягва. Мис Джеймс беше една малка хитруша. Но Морган Дрейк нямаше никакво намерение да ѝ разкаже за миналото си.

– Нали печеля хляба си с плаване по море.

– Но не сте пират... – Серенити замлъкна и го огледа изпитателно, сякаш искаше да проникне в душата му. – Или сте?

Морган реши да каже истината.

– Зависи кого ще попитате.

Кимна ѝ и я остави сама, за да прекоси палубата и да отиде при Джейк на кърмата.

– Много добре, капитане – промърмори под нос Серенити. – Бягайте, колкото си искате, но да знаете, че ще разгадая всичките ви тайни. Само почакайте.

Като дъвчеше края на молива си, младата дама обходи с поглед работещите мъже на палубата. Няколко погледнаха в нейната посока, но съвсем за кратко. Никой не изглеждаше склонен да разговаря.

Кого да избера за първа жертва? Кой е най-интересният член на екипажа? – запита се Серенити и се огледа.

Накрая вдигна поглед към платната, които плющяха под напора на вятъра. Утрото беше сиво и мрачно. Но поне неприятният дъжд бе престанал. Ала един поглед към облаците ѝ показа, че много скоро отново ще завали.

Серенити бавно обиколи главната палуба. Силният вятър развяваше полата ѝ и постоянно трябваше да я притиска към тялото си.

Млад мъж, най-много двадесетгодишен, се катереше по мачтата с въже, вързано на кръста му. Може би той ще ѝ разкаже нещо интересно,

но тя не можеш да се покатери след него, за да го разпита.

Може би по-късно.

Вляво от нея трима мъже сгъваха платна. Четвъртият търкаше палубата. Вдясно седеше едър, мускулист чернокож и плетеше дебело въже с инструмент, подобен на игла, какъвто никога не беше виждала.

Мъжът изглеждаше опасен, но в същото време изглеждаше като човек, който знае много интересни истории. Това означаваше, че трябва да се приближи до него и да го разпита. Може пък да беше разговорлив.

Серенити прекоси палубата и застана пред чернокожия.

– Здравейте – поздрави тя и го дари с най-сърдечната си усмивка.

Мъжът вдигна глава и оголи зъби.

– Убил съм повече от сто мъже – изръмжа той с дълбок, преливащ от злоба глас. – И половината от тях само защото казаха „здраси“.

Сърцето ѝ ускори ритъма си. *Махни се оттук, Серенити!*

Не, възрази решително тя. Добрият журналист не подвива опашка и не бяга. Добрият журналист си взема историята въпреки опасността.

Освен това чернокожият моряк излъчваше нещо, което изобличаваше в лъжа заплашителния му глас. В тъмните очи светеше дружелюбие, което свидетелстваше за мек нрав.

Или поне така ѝ се струваше.

По-точно – надяваше се да го е усетила.

Серенити реши да провери теорията си и попита:

– Така ли поздравявате всеки човек, който се приближи към вас?

Мъжът я огледа преценяващо. Тъмният поглед беше загадъчен. След кратко мълчание на лицето му изгря усмивка.

– Вие сте „маяна“. Май така ще ви кръстя. Ушакий.

Серенити не разбра нищо, но остана приятно изненадана от мелодичния акцент на гласа му.

– Какво е „маяна“?

– На моя език означава „красиво дете“.

– О! – прошепна поласкано тя и бързо записа думата в бележника си. – А кой е вашият език?

– Кисуахили.

Серенити приклепна пред него.

– Ще ми го кажете ли буква по буква?

Негърът изпълни молбата ѝ и тя записа името, след което му протегна ръка.

– Казвам се Серенити Джеймс.

Ръката ѝ изчезна напълно в огромната мазолеста лапа.

- Наричат ме Ушакий. Това означава смелост.
- Радвам се да се запозная с вас, мистър Ушакий.
- Моля, маяна, наричайте ме просто Ушакий. – Вече нямаше съмнение в дружелюбието, което светеше в очите му.

Зарадвана, че злобата му е изчезнала, Серенити се загледа в голямата игла, с която плетеше въжето.

- Какво правите? – попита с интерес.
- Разделям конците, после ще ги усуча наново и пак ще ги заплетя. Така въжето ще стане по-здраво.

– Това ли е задачата ви на кораба?

Усмивката му стана още по-широка.

– О, не, имам още много задачи. Днес се занимавам с едно, утре с друго. Надига се буря и ще ни трябват здрави въжета. – Прекъсна работата си и я загледа как си води бележки. – Какво пишете, маяна?

– Водя си бележки, защото възнамерявам да напиша статия за капитан Дрейк и екипажа му.

В погледа му светна хилядолетното мъжко превъзходство: *Какво? Жена да пише статии?*

– Работя във вестника на баща си – обясни търпеливо Серенити. В това нямаше нищо лошо. Брат ѝ Джонатан също го правеше.

Въпреки това винаги се ядосваше, когато даваше това обяснение. Звучеше ѝ като стандартно извинение – все едно статиите ѝ излизаха във вестника само защото беше на баща ѝ. В противен случай никой не би си направил труда да ги публикува. Би трябвало просто да каже, че умее да пише добре, затова печатат статиите ѝ.

Но не смееше. Никога досега не го беше казвала.

Решена да не се обезкуражава от тази мисъл, тя преглътна буцата в гърлото си и проследи историята по-нататък, както би направил всеки истински журналист.

– Наистина ли сте убили повече от сто мъже?

Гърленият му смях излезе от мощните му гърди като гръмотевица.

– Ще кажа само на вас, маяна – не. Но често го казвам на хората. Не е важно какъв е един мъж, важно е за какъв го смятат другите.

Серенити се замисли над думите му. Баща ѝ също живееше с този девиз – запазване на доброто име на всяка цена.

Колкото и да мразеше лицемерието, скрито зад този девиз, Серенити знаеше, че в него има истина. Мнението на хората имаше значение – истината не. Много мъже вкъщи се държаха като тирани, бяха жестоки и зли, но докато обществото не подозираше за това, в салоните ги

обожаваха като светци.

– Тогава ще напиша, че сте убили над двеста души – обеща тя и бързо си записа нещо. – Защо искате хората да ви смятат за студенокръвен убиец?

Негърът вдигна рамене.

– Как да ви кажа... Това ги държи далеч от мен.

Серенити смръщи чело.

– Значи искате да ви оставят на спокойствие? Но тогава ще сте самотен!

Мъжът мъдро поклати глава.

– Мъжът може да се намира сред гъста навалица и пак да е сам, ма-яна. Аз се чувствам най-добре в собствената си компания. Виждам, че и с вас е така. Вярвам, че знаете какво искате.

– Понякога...

Ушакий й хвърли знаещ поглед.

– Какво ви доведе на този кораб?

– Преди всичко собствената ми глупост.

Негърът вдигна вежди.

Серенити се поколеба. Трябваше ли да му разкаже за мечтите си? Но нещо в търпеливото му изражение й вдъхна чувството, че той няма да й се изсмее.

– Мога ли да бъда честна с вас, Ушакий?

– Така трябва. Аз също бях честен с вас.

– Искам да стана известна писателка – заговори Серенити и в гласа й звънна дълбок копнеж. – Искам всички хора по света да знаят името ми. Искам хората да четат произведенията ми дълги години след смъртта ми.

– Но вие сте жена. Не ви е позволено да искате такива неща.

И той беше като всички мъже. Но нямаше да му позволи да й се подиграва.

– Да, аз съм жена. Въпреки това искам повече.

Негърът се засмя развеселено.

– Вие сте като Лоу.

– Кой е Лоу?

Ушакий посочи с глава към такалата – към младия мъж, когото Серенити вече бе забелязала.

– Лоу също е излязъл в морето, за да преживее приключения. Не искал да бъде селянин като баща си и брат си. Искал да преживее приключения и опасности. Но той е още млад. Един ден ще проумее, че

морето не може да му предложи толкова, колкото едно местенце на сушата, което си е лично негово. Да вдигаш и да свиваш платната съвсем не е толкова задоволяващо, колкото да наблюдаваш как расте житото.

Странни възгледи за един моряк, каза си Серенити.

– След като мислите така, защо сте станали моряк?

– Защото нямам причини да оставя морето. Този кораб е моят дом. Хората от екипажа му са мои братя. За разлика от Лоу аз нямам семейство.

Серенити стисна молива и продължи да си води бележки.

– Как станахте член на екипажа? Как попаднахте на „Отмъстителя“?

В тъмните очи блесна гняв и силата на това чувство я изуми. Стана й неприятно, че е събудила в сърцето му толкова ужасен спомен.

– Това се случва в Кайро – заразказва той и гласът му преливаше от омраза. – Един търговец на роби ме преби до смърт. Капитанът ме отърва и ме купи.

– Значи сега сте негов роб?

Ушакий поклати глава.

– Не. Капитанът веднага ми дари свободата. Каза, че никой човек не бива да бъде принуждаван да служи на друг. Каза ми, че мога да правя, каквото искам.

– Защо тогава не си отидохте у дома?

Мъжът въздъхна и погледът му се устреми през морето към далечината, сякаш търсеше миналото си.

– Селото ми бе разрушено от вражеско племе. Вече нямам дом, в който да се върна.

– Много съжалявам, Ушакий. – Серенити съчувствено сложи ръка върху неговата. Той я покри със своята лапа и нежно помилва пръстите й.

– Не ме съжалявайте, маяна. Тук ми харесва. Съдбата е избрала този живот за мен и отдавна съм се заклел да не мисля за нещата, които не мога да променя. Трябва да се съсредоточим в настоящето и да извлечем най-доброто за живота си. Аз съм щастлив, че обикалям моретата с капитана и виждам най-различни интересни неща.

Серенити се усмихна и кимна.

– Знаем какво изпитвате.

Морган погледна над рамото на Джейк и замлъкна напред

изречението. Серенити разговаряше с Ушакий! Джейк се обърна и проследи погледа му.

– Гръм да ме удари! – промърмори с неволно уважение той. – А аз си мислех, че Ушакий не разговаря с никого.

– Правилно си мислил.

– Според мен, Дрейк – продължи бившият пиратски капитан с предупредителен тон, – вече е време да се замислиш. Ако твоето момиче успее да изтръгне от устата на Ушакий разказ за миналото му, значи ще накара целия екипаж да се разприказва.

Двамата си размениха обезпокоени погледи, обърнаха се едновременно и видяха, че към тях се приближава Кит. Всеки знаеше какво мисли другият.

Кит беше лесна мишена за чаровница като Серенити. И още по-лошо – Кит беше човекът, който знаеше цялата истина за Морган и Джейк.

– Какво има? – попита момъкът, когато се изправи пред капитана си.

– Стой далече от Серенити – изрекоха Морган и Джейк едновременно.

При нормални обстоятелства и тримата щяха да се засмеят.

– Най-добре е да я прелъстиш, Дрейк – каза Джейк и отново устреми поглед към Серенити. – Влюбената жена по-скоро ще се самоубие, отколкото да предаде любимия си.

Морган поклати глава.

– А изоставената жена ще разтръби най-тъмните му тайни от най-високата кула. Точно това ще направи тя, ако я прелъстя, а после откажа да се ожена за нея.

– Ами тогава се ожени – посъветва го сериозно Джейк. – Направи й дете и я остави вкъщи да гледа домакинството, а ти продължавай мисията си!

Прекрасна идея! Наистина прекрасна. Представата беше повече от приятна. Но веднъж вече бе направил тази грешка и до днес плащаше за глупостта си с кошмари и чувство за вина.

Веднъж бе изоставил една жена и тя умря, докато той беше в морето. Никога вече нямаше да повтори тази грешка. Но пак да убеди Джейк, че не може да го направи?

Тогава се обади Кит:

– Изобщо не разбирам за какво се тревожите, капитане. Тя обича Морския вълк. Убеден съм, че никога няма да издаде истинското ви име. Какво значение има, че ще пише статия?

Морган пое дълбоко въздух.

– Серенити знае само, че Морския вълк е минавал през блокадата по време на войната, а сега освобождава американски моряци, принудени да служат в британския военен флот. Тя не знае кой съм в действителност.

– Точно така – кимна Джейк. – Както не знае и кой съм аз. – Той погледна отново към Серенити, която все още разговаряше с Ушакий, и заключи мрачно: – В деня, когато научи истината, аз лично ще ѝ прережа гърлото, и дори ти Дрейк, няма да успееш да ми попречиш.

7

Към обед небето се оцвети в тъмно, застрашително сиво. Бурните пориви на вятъра бяха като огромни ръце, които блъскаха Серенити ту насам, ту натам. Корабът се носеше през разбунтуваното море като камък, хвърлен от дете, който докосва само повърхността. Всеки път, когато носът улучваше поредната огромна вълна, Серенити усещаше разтърсването му до мозъка на костите си.

– Хайде, момчета! – Морган успя да надвика ревящия вятър. – Затворете всички люкове! – Капитанът пристъпи към гостенката си и изви-ка: – Това важи и за вас, мис Джеймс. Искам веднага да слезете долу, защото вятърът ей сега ще ви издуха през борда.

Серенити погледна над релинга към бушуващите вълни, високи почти колкото кораба.

– След като сезонът за къпане още не е открит, съм склонна да се съглася с вас – отговори тя.

Морган я преведе през палубата. Силната му, твърда ръка през цялото време подкрепяше гърба ѝ. От разговорите си с членовете на екипажа бе узнала какво са правили Морган и Джейк през цялата сутрин – обсъждали надигащата се буря и се съветвали как най-добре да се справят с нея.

Само след минути стигнаха в каютата на капитана.

– Корабът ще издържи ли на бурята? – попита Серенити и сама се учуди на нервността си.

Морган кимна, но и в неговите очи светеше загриженост.

– Всичко е наред. Виждал съм и по-страшни бури.

Серенити си каза, че трябва да бъде силна. Знаеше, че се налага да издържи, но внезапното прозрение какво може да ги сполети я улучи с огромна сила.

– Миналата година „Уилоуд“ потъна точно по това време – прошепна с пресекващ глас. – Беше само на няколко мили от брега на Савана, когато се изви ураган и корабът не издържа. Части от спасителните лодки бяха изхвърлени на сушата, но не намериха нито един оцелял, нито един труп... – Тя преглътна мъчително. – Никога.

Морган улови ръката ѝ и я стисна утешително.

– Не палете светлина. Останете в койката. Обещавам ви, че всичко ще завърши добре.

Серенити направи опит да се засмее.

– Винаги ли давате обещания, които не можете да изпълните?

Въпреки че разумът му нашепваше да не го прави, Морган я прегърна и силно я притисна до себе си. Тя се разтрепери и той също, колкото и да не му се искаше да го признае. Ала причината тялото му да се разтърси не беше страх. Обзе го настойчиво желание, топлината и близостта ѝ го развълнуваха силно. „Ще те накарам да забравиш страха...“

Само да можеше.

– Повярвайте, Серенити, ако има нещо, в което да съм специалист, то е в уменията да оцелявам.

– Тогава ще ви се доверя, капитан Дрейк. Трябва да призная, че ще остана дълбоко разочарована, ако не се окажете прав.

Морган се засмя изненадано. Това момиче се шегуваше въпреки обстоятелствата.

– Веднага щом успея да се освободя за малко, ще дойда да ви видя.

Серенити го пусна колебливо и го проследи с поглед, докато излезе. Пое дълбоко въздух, за да си вдъхне кураж, и се огледа.

„Кого искаш да излъжееш? – запита се горчиво. – Не ти ли е ясно, че си луда от страх?“

Кой на нейно място не би реагирал по същия начин?

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, зъбите ѝ тракаха от напрежение. Отиде до койката и се настани колкото можеше по-удобно. След малко вратата се откряна, Барни провря голата си глава през отвора и се ухили.

– Страх ли ви е, мис?

– Умирам от страх – призна без колебание тя.

– Капитанът каза, че сте сама долу, и аз реших двамата с Писти да ви посетим и да видим дали можем да ви помогнем с нещо.

Барни влезе в каютата. На рамото му беше кацнала... да, птица, но изглеждаше като оскубана и готова за готвене. Бяха ѝ останали само няколко стърчащи перца. Бедничката!

– Предполагам, че Писти е вашата птица? – попита предпазливо Серенити.

– Точно така. Имам я от... – Барни смръщи чело и поглади брадичката си, сякаш се опитваше да си спомни точната година. – Ами... от доста години. Вероятно е било преди да се родите. Като си помисля... Тогава бях на „Мери Тайд“, карахме в Англия всевъзможни екзотични птици, бяха много на мода сред богатшите. Купуваха ги като топъл

хляб.

Барни дръпна един стол и се настани до койката. Писти удари с крилца и изкрещя сърдито:

– Орехи, орехи!

– Шт! – изсъска Барни и нежно го поглади по главичката. – Сега ще разкажа на момичето една история.

Птицата отново разпери криле.

– История, история! Морска история!

Серенити извърна глава, за да скрие усмивката си. Птицата се държеше като господар. Барни се усмихна нежно.

– Правилно отгатнахте. Писти ме държи здраво.

– Здраво, здраво! Тръгвай направо! – Писти замята глава. – Здраво, здраво!

– Хубаво е, че сте успели да я задържите – отбеляза Серенити.

– О, не ми разрешаваха – обясни Барни. – Птицата се разболя и капитанът ми заповяда да я убия. Изглеждаше толкова безпомощна, че сърцето не ми позволи да го направя. Вместо това я прибрах в каютата си, на сигурно място, и оттогава не се е отделяла от мен.

По небето се стрелна светкавица и освети каютата. Серенити извика уплашено.

– Няма нищо, момиче – успокои я Барни.

Заваля силен дъжд. Капките забарабаниха по стъклата. Лампите се люлееха застрашително, корабът се накланяше ту на едната, ту на другата страна. Един стол се хлъзна по пода и се удари в отсрещната стена.

– Номерът е да не мислиш за бурята – обясни Барни.

Серенити преглътна и се опита да не мисли колко са далече от сушата и че не може да плува.

– А в-вие к-как успявате?

– Аз ли? – попита Барни и изпъчи гърди. – Аз пея. За съжаление песните, които знам, не са предназначени за ушите на млада дама. Но вие сигурно също можете да пеете.

Корабът отново се разлюля. Стомахът ѝ се преобърна.

– Зле ми е!

– Ау, не бива да ви става лошо в леглото на капитана! – извика Барни и скочи. – Това няма да му хареса. – Прекоси помещението и грабна легена от масичката за миене. – Ако ви се повръща, използвайте легена.

Серенити кимна и протегна ръце.

– Здрасти, приятел! – извика весело Писти.

Силен тласък едва не я изхвърли от койката. Барни сякаш изобщо

не усещаше силното люлеене. Хвана ръката ѝ и я сложи върху малка издатина точно над койката.

– Тук можете да се хванете здраво. Не се пускайте и няма да паднете.

– Благодаря ви – прошепна тя, стараейки се да пренебрегне спазми в стомаха си. Никога в живота си не беше изпитвала такъв страх.

Част от нея искаше да избяга, да се скрие в най-тъмното ъгълче на кораба – на сигурно място, където нищо не може да ѝ се случи. Но това беше безсмислено и тя го знаеше. В морето нямаше сигурно местенце. Единственото, което я пазеше от страшна смърт, бяха няколко тънки дъски, които всеки момент можеха да се счупят и да я пратят на дъното на морето!

Серенити навлажни с език сухите си устни.

– Как се запознахте с капитан Дрейк? – попита тя с надеждата да изслуша дълга история, която да отклони вниманието ѝ.

– Когато видях Морган за първи път, той беше още момче – започна Барни. – Мисля, че не е бил на повече от тринайсет години. – На устните му заигра меланхолична усмивка и Серенити неволно го оприличи на баща, който мисли за любимия си син. – Едър, силен, честен... Добро момче, наистина добро.

– Защо е отишъл във флота?

Усмивката угасна, сбръчканото лице се разкриви от гняв.

– Не отиде доброволно. Принудиха го. Виновен е онзи мръсник Исая Уинстън. Той продаде бедното момче на британските военни. Аз също бях принуден да им служа. Плавах вече от около година. Тогава не го съзнавах, разбирате ли? Винаги съм искал да стана моряк и ми беше безразлично на какъв кораб служа. Но за Морган не беше все едно.

Серенити дишаше дълбоко, за да успокои стомаха си.

– Кой е човекът, който го е продал на британците? Баща му ли?

– Не, момиче. Уинстън не му беше баща, той беше гаден, подъл мръсник. Черно лице, черно сърце. Той беше делови партньор на бащата на Морган. Когато бащата починал, Уинстън не пожелал да поеме отговорност за момчето и го продал. За него най-важна била печалбата. Не го било грижа за съдбата на едно дете.

Серенити познаваше много такива хора и се отвращаваше от тях.

– Значи сте помогнали на Морган да свикне с живота в морето? – предположи тя, сменяйки темата, преди Барни да се ядоса още повече и може би да си отиде.

– Ами да – отговори старият моряк със смутена усмивка. – Опитях

се, но трябва да знаете, че Морган носи умна глава на раменете и е много своенравен. Има свой начин да урежда нещата, разбирате ли. Има определена представа за живота и ако някой се държи другояче, той побеснява. Британците, естествено, не се придържаха към неговите правила. Морган винаги е бил борец – понякога повече, отколкото беше добре за него. Когато е убеден, че е прав, може да се сбие с цяла глутница вълци и ще спре едва когато го убият Или когато ги изтръшка всичките.

Барни помълча малко, клатейки глава.

– А най-лошото в цялата работа беше, че Морган живееше в постоянен страх за сестра си.

– Морган има сестра?

– Имаше – поправи я мрачно Барни. – Казваше се Пенелопе. Дребничка такава, хубавичка. Кротка като сърна.

– Какво стана с нея?

Блясъкът в очите му угасна.

– Умря. Преди пет-шест години. – Барни помилва главичката на папала. – Когато баща им умря, Пенелопе беше само на дванайсет години. Морган подозираше, че Уинстън иска да я прелъсти... или направо да я продаде в бордей. – Барни се покашля и смутено сведе глава. – Това е място, за което младите дами не бива да знаят.

Серенити слушаше с нарастващ ужас.

– Къде е била майка им?

– Отдавна вече в рая на морските русалки.

– Рая на морските русалки? – повтори слисано Серенити.

– Тя е починала преди бащата, момиче – обясни търпеливо Варни. – Умряла от треска, когато Морган бил на осем.

Серенити беше готова да се разплаче от съчувствие. Какъв ужас са изживели Морган и сестричката му – още деца да останат без родители. Смъртта на майка ѝ бе най-тежкото преживяване в живота ѝ. Оттогава бяха минали почти девет години, а усещаше болезнено липсата ѝ.

Какво ли беше да загубиш цялото си семейство?

Дори не можеше да си го представи.

– Бедният Морган...

– Ами да – кимна мрачно Барни. – Момчето изкара тежки години. Докато бяхме на кораба, не знаеше къде е сестра му, как живее...

– Не са ли имали роднини, които да им помогнат? – попита Серенити.

Барни поклати глава.

– Бащата на Морган беше британски лорд, загубил титлата си и

принуден да емигрира в Америка, за да оцелее. Единствените му роднини са в Англия. Кой ги знае живи ли са... Уинстън се заклел на бащата на Морган, че ако с него се случи нещо, ще отведе децата в Англия и ще ги предаде на роднините им.

– Вместо това ги изоставил.

– О, дори по-лошо. – Лицето на Барни помрачня още повече и в очите му светна жажда за убийство. – Бях заедно с Морган в деня, когато узна, че баща му не е загинал при злополука, както твърдеше Уинстън. Онзи мръсник... – Барни отново се покашля смутено. – Уинстън убил бащата на Морган.

Серенити зяпна смаяно. Бащата на Морган е бил убит?

– Защо, за бога?

– От алчност. Уинстън искал корабната компания само за себе си. Бащата на Морган не му позволявал да търгува с роби. Веднъж се скарала жестоко и Уинстън го пронизал с камата си.

Серенити не можеше да повярва на ушите си. Наистина ли имаше такива хора? Жестоки, безчовечни...

– Какво направи Морган, когато откри истината? – попита тихо тя.

– Закле се да изтръгне черното сърце на Уинстън и да го хвърли в морето.

Серенити шумно пое въздух. И тя би направила същото, ако някой беше убил баща ѝ. Тази мисъл я успокои.

– И направи ли го?

Барни замислено милваше главичката на Писти.

– Знаете ли, понякога съдбата си играе с нас. Не ни позволява да направим онова, което най-силно искаме. Минаха цели три години, докато Морган успее да избяга от британския кораб и да тръгне да търси Уинстън и Пенелопе.

Серенити се наведе към него с нарастващ интерес. Морган е избягал от британския военен флот? Също като нейния измислен герой.

– Какво точно е направил? Как е успял да избяга?

Барни се намести неспокойно на стола си и хвърли бърз поглед към вратата, сякаш се страхуваше, че Морган ще се появи внезапно и ще му се скара.

– Една нощ, когато бяхме хвърлили котва на Ямайка, се възползва от мрака, напусна кораба и изчезна.

– Къде отиде?

Барни вдигна рамене.

– Откъде да знам? Искаше да тръгна с него, но мен ме беше страх,

че ще ме хванат и обесят. Затова тръгна сам. Видях го отново след... май че беше след шест години. Вече беше капитан и гонеше корабите на Уинстън. Каза ми, че иска да накаже стария мръсник... да улучи своя враг там, където най-много ще го заболи – да изпразни кесията му. А когато не преследваше Уинстън, гонеше британците.

– Какво стана с Пенелопе? – попита със страх Серенити.

Барни сведе глава.

– Мина много време, преди Морган да я намери.

Серенити прочете по лицето му какво се е случило.

– Значи Уинстън наистина я е продал в бардак?

Барни я изгледа унищожително.

– Не е прилично за една млада дама да употребява такива думи! Достатъчно лошо е, че знаете какво означава!

Серенити не се разсърди. Съзнаваше, че укорът е справедлив. Даже прошепна тихо извинение.

Барни я погледна бащински и продължи:

– Даже не искам да си представям как се е чувствал Морган, като я е открил. Не съм бил с него, но знам какво означаваше тя за капитана. Хубаво е, че не е намерил Уинстън, защото съм сигурен, че е щял да го удуши с голи ръце.

Серенити трепереше от гняв. На мястото на Морган и тя щеше да удуши негодника! Или да го налага с камшик, докато има сили.

– Къде е бил Уинстън?

– Орехи, орехи! – изкряка птицата.

– Шт – сгълча я Барни. – Ще ти дам орехи, няма да забравя. – Сложи папагала на рамото си и продължи: – Уинстън разбрал, че Морган го преследва, и се скрил. Никой не знаеше къде е отишъл. Морган взе сестра си и я отведе на един далечен остров, за да се възстанови. Само че тя умря.

– А Уинстън?

– Около година след смъртта ѝ най-сетне го намери. Уинстън беше разорен, но Морган гореше от желание да го убие.

– Нима не го направи? – попита невярващо Серенити.

– Щеше да му нанесе последния удар, но тогава се сети, че е по-добре да го даде в ръцете на кредиторите му. Обърна се и си тръгна, но Уинстън се нахвърли върху него като побеснял. Пак се сбиха и Уинстън бе убит.

Серенити не намери какво да каже. Барни също замълча. Всеки беше потънал в собствените си мисли, докато навън вятърът виеше и

корабът се люлееше. По небето проблясваха светкавици. Писти отново си поиска орехи.

Серенити вдигна глава към тавана и се запита къде ли е сега Морган. Имал е тежък живот, с всичко е трябвало да се справя сам. Наистина беше ужасно, че толкова мил и благороден човек като него си нямаше ни една близка душа.

Неизбежно в сърцето ѝ изникна следващият въпрос: дали мъж, загубил всичко скъпо на този свят, някога ще може да обича отново?

Джейк и Морган стояха на кормилото и се опитваха да държат курса въпреки тежката буря. Звездите бяха скрити зад черни облаци, корабът се клатушкаше застрашително, но двамата не се предаваха.

– Защо не слезеш да си починеш? – попита по едно време Джейк. – Аз ще поема първата вахта.

– Аз съм капитанът, не ти! Аз трябва да поема първата вахта.

Джейк избухна в смях.

– Екипажът няма полза от капитан, който е паднал през борда. Освен това, Морган, ти не искаш да ме оставиш сам на кораба си, нали? Защото знаеш какво ще направя с нея.

Въпреки сериозността на положението Морган се усмихна.

– Добре, добре. След час ще се върна да те сменя.

– И донеси бутилка ром.

Морган кимна и се запъти към каютата си. Ушите му бучаха от вятъра, беше измръзнал до кости.

Когато отвори вратата на каютата си, крайниците му тежаха като олово.

Серенити вдигна глава и едва не извика. Барни прекъсна историята си. Морган застана на прага. От косата и дрехите му капеше вода. Стискахе зъби и тя веднага разбра, че му е страшно студено.

Без да помисли, тя грабна завивката от леглото и я метна на раменете му.

– Хайде, момиче, погрижете се за него – каза Барни и стана. – А аз ще ида да донеса нещо за ядене и пиене.

– Велики боже, капитане – прошепна страхопочително Серенити, – изглеждаш така, сякаш сте водили битка лично срещу Посейдон.

Морган не издаде нито звук. Тя го хвана за ръка и го отведе до стола, на който беше седял Барни.

– Правилно, не се опитвайте да говорите – продължи Серенити,

вдигна капака на раклата и зарови вътре. – Ще ви донеса сухи дрехи и след минута всичко ще бъде наред.

Извади от раклата сух панталон, риза и жакет. Когато застана пред него, той вече търкаше косата си с края на одеялото, за да я изсуши.

– Наистина се чувствам като след битка с Посейдон – прошепна дрезгаво.

С тази дълга, влажна, разрошена коса приличаше на хлапак. Само бръчиците по лицето и погледът бяха на мъж, преживял в живота си страшни неща.

– Веднага свалете мокрите дрехи, защото ще настинете. – Серенити му помогна да свали жакета и едва когато той изхлузи мократа си риза през главата, осъзна, че помагаше на един мъж да се съблече.

Великолепен мъж.

Под влажната бронзова кожа играеха силни мускули. Тяло на млад, гъвкав хищник, което привличаше погледа ѝ като с магия и я караше да се задъхва.

Устата ѝ изведнъж пресъхна и тя не беше в състояние да отдели поглед от него.

Морган посегна към сухата риза в ръката ѝ и направи грешката да я погледне в лицето. В сините дълбини на очите ѝ светеше неприкрито, скандално желание.

Въпреки студа, тялото му веднага се събуди за живот и си спомни вкуса на устните ѝ, мекотата и топлината на тялото ѝ. Усещането за ръцете си върху гърба му...

Без да помисли какво прави, той посегна към нея.

– Нося ви ядене. – Гласът на Барни прекъсна магията. Вратата се отвори с трясък.

Серенити примигна и бузите ѝ се обляха в червенина. По дяволите, какво щеше да се случи?

Дали щеше да позволи на един полугол мъж да я целуне?

О, да, разбира се.

А след целувката щеше да му позволи да продължи и... *Не смей* – скарта се на себе си тя. – *Ти си почтена млада жена. Не бива дори да си мислиш такива неща.* Наистина ли беше почтена млада жена? С лудо биещо сърце тя подаде дрехите на Морган и заяви:

– Аз ще чакам отвън.

Морган се обърна и едва задържа напирашното на устните му проклятие. Стисна зъби и хвърли одеялото на пода.

– Знаеш ли, Барни, има моменти, когато ужасно съжалявам, че не

съм те оставил на „Джемини Блу“.

Барни се ококори.

„Появи се в най-неподходящия момент и прекъсна нещо, което щеше да се превърне в невероятно изживяване.“

Морган въздъхна примирено и набързо навлече сухите дрехи.

– Нищо не си направил. Проклятие! Би трябвало да съм ти благодарен.

– За храната ли?

„Не, по дяволите, за това, че ме спря да извърша най-голямата грешка в живота си.“

– Да, Барни, за нея.

Барни смръщи чело и се почеса по главата.

Щом се облече, Морган отвори вратата. Серенити стоеше с пепелявосиво лице в другия край на тесния коридор и се държеше за парапета. Морган веднага усети паниката ѝ и с три скока се озова до нея.

– Всичко е наред, Серенити. Най-лошото вече отмина.

– Сигурен ли сте?

Морган я дари с топла, успокояваща усмивка.

– След двайсет години в морето съм се научил да преценявам бурите.

Серенити кимна. Вратата на капитанската каюта се отвори.

– Ако вече не се нуждаете от мен, капитане, ще отида в кухнята.

– Орехи, орехи! – изкряка Писти.

– Да, Барни, върви да нахраниш птицата.

Морган застана съвсем близо до Серенити, за да пропусне Барни. Толкова близо, че тя усети горещината на тялото и дъха му върху кожата си. Влажната му коса докосна рамото ѝ и тя си пожела да има малко повече смелост и да я докосне. Какви ли бяха на пипане къдриците му?

Близостта на телата им беше невероятно вълнуваща. Той миришеше на мъж и на море и това беше замайващо.

Целуни ме, помолни безмълвно тя. Копнееше да усети устните му върху своите, да потъне в силната прегръдка на ръцете му.

Морган се покашля.

– Ако нямате нищо против, мис Джеймс, ноктите ви скоро ще пробият дупки в ръката ми.

Едва сега Серенити забеляза, че се е хванала за него и стиска рамото му. Гореща червенина обля бузите ѝ и тя веднага го пусна.

– Ужасно съжалявам. Не исках да...

„Целуни ме, Морски вълко! Целуни ме сега, веднага!“

Поиска да изкрещи, но устата ѝ беше толкова суха, че не можеше да говори.

В живота си Морган беше виждал много подканващи погледи, но не и от толкова невинно лице.

Беше толкова просто да я грабне и да я отнесе в леглото си. Да смъкне роклята от гърба ѝ и да вкуси всеки сантиметър от тялото ѝ, докато вкусът ѝ се запечата завинаги в паметта му.

Тя беше невинна. Колкото и да я желаше, той нямаше право да отнеме невинността ѝ. Не можеше да го направи, не и след като един зъл човек бе постъпил по същия начин със сестра му.

Някога британците и Уинстън бяха убили невинността му с бой. Но той не можеше да направи същото. Те се бяха възползвали от него, но той нямаше да причини това на други хора.

Той можеше да се владее.

Беше свикнал с разочарованията. Много пъти беше вземал това горчиво лекарство. Този път беше по-горчиво от предишните, но пак щеше да го глътне.

После можеше да го изплакне с цяла бъчва силен ром.

– Моля да ме извините, мис Джеймс, но трябва да се върна на палубата.

Серенити смръщи чело.

– Нали искахте да ядете? Имате нужда от почивка, капитане! Само облякохте сухи дрехи.

Морган изпухтя сърдито и промърмори на себе си:

– Права си, малката, но чувствам необходимост от още един студен душ.

Серенити седеше сама в каютата. Морган се оказа прав – най-страшното беше отминало, бурята бе отслабнала, но корабът продължаваше да скърца и охка и да се люлее по разбуненото море. Тя не знаеше колко време е минало, откакто Морган я остави, но небето бързо потъмняваше.

Страхуваше се, скучаеше и копнееше да говори с някого. Най-сетне на вратата се почука.

– Влез! – извика Серенити.

Появи се Морган, следван по петите от Корт, сина на готвача. Момчето сложи на масата табла, покрита с кърпа, и побърза да напусне каютата.

– Как става така, че винаги сте мокър, когато влезете в каютата ми, капитане?

Морган промърмори нещо за нея и за своето състояние, но тя не можа да чуе добре думите му. Докато сваляше жакета си, той рече с почти нормален глас:

– Готвачът не посмя да запали огън, затова ще хапнем нещо студено.

Серенити беше толкова гладна, че изпита благодарност и за студения ядене. Вдигна бързо кърпата и се намръщи. Нещото в чинията приличаше на подметка от обувка – суха кафява буца, дошла кой знае откъде.

– Ммм – извика саркастично, – твърдо сварено дърво, любимото ми ядене!

– По-точно сушено говеждо с лук – изръмжа Морган. – Уверявам ви, ще ви хареса. Бързо ще свикнете с нашата моряшка храна.

Капитанът извади от раклата сухи дрехи и излезе навън. След няколко минути се появи в нов тоалет.

– Окачете мокрите дрехи тук – посъветва го Серенити и посочи въжето, което беше опънала от койката до прозореца. Бе намерила в скрина кълбо здрав канап и се беше сетила да окачи другите му дрехи да съхнат.

Тя не знаеше какво мисли той за хрумването ѝ. Морган умееше да пази мнението си за себе си. И сега мълчаливо прекоси помещението и добави своя мокър вързоп към разнообразната ѝ сбирка.

Докато оглеждаше отделните части от облекло, окачени да съхнат, Морган изкриви лице. Серенити беше окачила не само неговите, но и своите дрехи. Погледът му веднага бе привлечен от финото бельо, което висеше на въжето. Копринени нещица, украсени с рюшове и дантела, които веднага събудиха в сърцето му желание да узнае какви тайни радости крият.

– Нима сте успяла да ги изперете? – попита той и гласът му прозвуча необичайно дрезгаво.

– Нали казахте, че на борда няма достатъчно прясна вода. Затова побързах да се възползвам от дъжда.

Ръката му се плъзна по меката памучна ризка и тялото му веднага реагира. Извъртя очи и с мъка потисна порива отново да избяга на палубата под дъжда. Ако за трети път се намокри до кости, със сигурност ще се разболеет.

Ако преди това не падне замаян от близостта на бельото ѝ.

Мъжът стисна зъби, обърна се и си забрани да поглежда повече съхнените дрехи. Серенити беше изчеткала косата си и я бе разпуснала свободно по раменете. Светлината на свещите се пречупваше в кестенявите вълни и образуваше червеникави и златни точки.

Тя нареди чиниите и яденето на масата като за истинска вечеря. Обзе го странно чувство. Опита се да го разтълкува, но не успя. Знаеше, че никога не е преживявал подобно нещо. Усещаше го едва ли не като копнеж. Но дори тази дума не беше в състояние да обясни какво изпитваше.

Просто беше различно.

Тя наля на него и на себе си по чаша мляко и той се учуди, че не каза нищо. Даже Барни не се удържаше и го подиграваше.

Тя беше различна.

– Откъде вземате млякото?

Морган се покашля и намести стола ѝ.

– Имаме крава на борда.

– Не мога да повярвам! – извика смаяно Серенити.

– Наистина е необичайно, но готвачът настоя. Твърди, че момчето му расте и има нужда от прясно мляко.

Усмивката ѝ беше омайна.

– И къде я държите? Под палубата? Разхожда се свободно заедно с другите животни?

Тя взе чашата с две ръце, отпи малка глътка и я остави настрана.

– Аз във всеки случай се радвам, че готвачът ви е поискал крава на борда. Много обичам прясно мляко. – Избърса капчиците от устните си и посегна към приборите.

Морган се настани срещу нея и двамата започнаха да се хранят. Той я наблюдаваше как с мъка отрязва малко парченце от месото и се възхити на решителните и действия.

Това момиче го привличаше неустойимо. Елегантната извивка на китката, когато с грациозно движение поднесе вилицата към устата си, го замая. Бели, съвършено оформени зъби блеснаха за миг, когато устните ѝ се отвориха и месото бавно се плъзна в устата ѝ. Връхчето на езика се показа за миг и облиза капчица студен сос от печеното от горната устна.

Досега Морган не беше забелязвал колко еротично може да бъде храненето. Ала при всяко грациозно движение на тялото ѝ, при всяко блясане на зъбите трябваше да търпи адски мъки.

– Съжалявам, че няма нищо по-вкусно – отбеляза той с дрезгав

глас.

– О, не, добро е. Във всеки случай много по-добро от яденето, което сготви Хонър, когато първата ни готвачка напусна. Направи нещо като кюфтета, но лукът стърчеше от тях като бодли. Още си спомням... – Тя вдигна глава и забеляза погледа му. – Какво има?

„Ако още веднъж си оближеш устните, не отговарям...“

– Нищо – изръмжа той. – Какво да има?

– Сигурен ли сте, капитане? Изглеждате, сякаш...

– Казах ви, че няма нищо – прекъсна я той по-грубо, отколкото възнамеряваше.

Лицето ѝ се опъна и той се почувства като негодник.

– Извинете. Денят беше дълъг и... – Какво глупаво извинение.

Въпреки това тя го прие.

– Знаете ли, тази сутрин си мислех, че нямам право да заема каютата ви за толкова дълго време. Знаем какви са мъжете, когато пазят територията си и...

Морган избухна в смях.

– Какво пазят?

– Територията си. – Серенити вдигна рамене. – Татко и брат ми всеки път полудяват, когато някой проникне в личната им светая светих. Вероятно и вие гледате на тази каюта като на свое собствено кътче и не ви е приятно, че сега аз живея тук.

Морган се местеше неспокойно на стола си. Това момиче не си подбираше думите. Част от анатомията му реагираше на всяка нейна забележка.

– И къде, според вас, трябва да ви настаня? – попита сърдито.

– Помислих и за това. Може би бихме могли да окачим хамак пред онзи прозорец...

– Спали ли сте някога в хамак, мис Джеймс?

– Не, не съм, но съм убедена, че не е много твърдо.

„О, твърдо е, по-твърдо от всякога“ – каза си той и отново се раздвижи неспокойно.

– Хамакът не е място за спане на жена.

Серенити се изправи като свещ. Подобни думи винаги разпалваха в тялото ѝ огъня на гнева.

– И защо, ако мога да попитам, капитан Дрейк? Защо хамакът да е добър за мъж, но не и за жена?

По лицето му пролича, че не желае да обяснява. Отговорът, който чу и напомни за думите на баща ѝ: „Защото аз ти казвам и докато

живееш под моя покрив... “

– Просто не е прилично.

Тя остави вилицата и го погледна втренчено.

– Кой казва това?

– Всички.

– Всички ли? – повтори тя и отвори очи още по-широко. – Аз със сигурност не го казвам, а смятам, че моето мнение все пак има някакво значение.

На лицето му се появи същият израз, който се появяваше на лицето на баща ѝ, когато тя възразяваше на смешните му възгледи. За бога, защо това момиче не разбира...

– Откъде се взе това ваше мнение? – попита Морган след кратко мълчание.

– Това си е мое лично мнение, капитан Дрейк.

Морган изпухтя раздражено.

– Е, това ме успокоява. Би било ужасно, ако подобни възгледи се разпространят сред жените.

Серенити се обиди още повече и го изгледа унищожително.

– Аз не съм единствената жена, която застъпва подобни становища.

Познавате ли писанията на Мери Астел?

– Никога не съм чувал за нея.

– А за лейди Мери Уортли Монтегю?

Морган познаваше това име – изисканото общество беше ужасено от приключенията на дамата.

– Какво за нея?

Лицето ѝ грейна.

– Значи знаете какви са нейните възгледи за жените? Тя смята, че ние не сме глупави гъски, чието единствено предназначение е...

– Какво, какво?

– Ние не сме глупави гъски – повтори убедено Серенити. – Жените имат важно значение на този свят, капитан Дрейк. И ще го докажат!

– Ако все още не сте забелязали, мис Джеймс, живеем в мъжки свят. Жените имат нужда от закрила.

Серенити скочи. От очите ѝ бликаше възмущение.

– Аз ще ви кажа от кого трябва да бъдем закриляни. От хора като вас, от мъже, които си мислят, че жената е само красива добавка към мъжкия живот или трофей за победителя.

Тя опря ръце на хълбоците и продължи с нарастваща възбуда:

– Ще дойде денят, когато жените ще заемат полагащото им се

място в обществото. И ви уверявам, че това място не са светските салони.

Смехът му отекна в помещението.

– Браво, мис Джеймс – похвали я той и дори изръкопляска. – Я ми кажете – колко време упражнявахте тази реч?

Серенити побесня. Но той следеше само реакцията ѝ и не забелязваше, че прави нещата още по-лоши.

– Кой ви е напълнил главата с тези безумни идеи?

– Нима намекувате, че не мога да имам собствени мисли?

Все пак бе чувствителен човек и почувства леко смущение.

– Разбира се, че не намеквам нищо такова. Но хайде да погледнем фактите в очите. Вашите идеи са необичайни. Не вярвам да ви е хрумнало сама да вдигнете бунт.

– Бунт ли?

– Ами да, бунт. Заставате пред мен с ръце на хълбоците и се противопоставяте на всички традиционни представи за живота. Ако жените бяха определени да бъдат равностойни на мъжете, защото тогава мъжете господстват над жените от деня, когато Господ дал Ева за жена на Адам?

Серенити се приближи още малко до него. Пръстите я сърбяха да налее малко разум в мъжкия му мозък.

– Трябва ли да ви напомня, капитане, че Господ не е създал Ева, за да може Адам да я тъпче и мачка? Създал я е от реброто му, за да живее равноправно редом с него.

Морган скръсти ръце под гърдите и я измери с изпитателен поглед.

– Тогава защо природата – или Господ – е създала жените по-слаби и нежни? Та те припадат дори при най-малката уплаха!

О, с какво удоволствие би изтрила от лицето му това проклето мъжко самодоволство! Той явно се гордееше с аргумента си – е, тя имаше по-добър.

– При най-малкия ужас ли, капитане? Уверявам ви, че съм виждала жени, които дни наред страдат от адски болки, докато родят децата си. При това нито една жена не припада, да го знаете! Можете ли да ми покажете поне един мъж, който доброволно ще страда часове или дни, без да се разплаче и да повика майка си? Наистина ли искате да знаете защо жените могат да понасят много повече болка от вас, капитане? Ще ви кажа – за да могат изобщо да ви понасят!

Морган избухна в смях.

По дяволите, нахалството му не знаеше граници! Наистина отметна

глава назад и ѝ се надсмя!

– Не разбирам какво толкова смешно има, капитане.

– Права сте. – Морган стана отново сериозен – макар че угълчетата на устните му потрепваха издайнически. – Наистина не разбирате.

Той се опитваше да потисне усмивката си, но тя стоеше пред него толкова горда и изпълнена с мрачна решителност, че не успяваше да се съдържи. Тази жена беше неповторима.

Никога досега не беше срещал жена, която да се бори за възгледите си с такава решителност – и да е толкова забавна. Наистина познаваше мъже, които се бяха държали по начина, по който казваше – ранени матроси, които се превиваха от болка и викаха майките си.

– Аргументът ви е убедителен, мис Джеймс, но той не променя нищо.

Имитирайки позата му, Серенити скръсти ръце под гърдите и извърна поглед.

– Мъже! Никога ли няма да се научат да гледат по-далече от носа си?

Внезапно Морган застана пред нея и повдигна брадичката ѝ с един пръст, за да го погледне в очите. Тя нямаше избор и вдигна глава. В тъмните дълбини на очите му горяха страст и жажда.

Палецът му се плъзна по меката кожа на брадичката. Кожата ѝ беше толкова гладка, толкова топла. Тази малка жена притежаваше смелост, която по нищо не отстъпваше на мъжката. Сигурно ѝ беше трудно да понася насмешките на мъже и жени и да не се предава. Това беше достойно за възхищение.

Морган се закле, че никога вече няма да ѝ се присмива – даже ако му каже, че един ден Англия ще има жена министър-председател.

– Аз не искам да се боря с вас, Серенити – изрече тихо.

– А какво искате?

„Искам да те любя.“

Морган стисна зъби. Знаеше, че не би могъл да изрече тези думи. Затова смени темата. Избра нещо безобидно, но и достатъчно спешно, преди тя да открие какъв е бил някога.

– Искам да забравите статията, която пишете в момента. Оставете хората ми на мира, те си имат достатъчно работа.

Гняв блесна в очите ѝ и ги направи яркосини.

– Защо?

– Защото всеки на този кораб има определени задачи. Моята е да командвам плаването, Барни се грижи за мира на кораба, а вашата

задача е да не се пречкате.

Серенити отблъсна ръката му.

– Не бях забелязала, че ви се пречкам. Нито на някого от другите мъже.

Морган затвори очи и пое дълбоко въздух.

– Това не е игра, Серенити. Би трябвало да...

– Да бродирам, да чета красиви стихове, да се грижа за прането.

– Точно така.

Ако погледите можеха да убиват, сега щяха да съм размазан по стената, каза развеселено Морган.

– Добре тогава – изрече тя с леден глас. Отиде до импровизираното въже, свали все още капещия му жакет и го хвърли в ръцете му. – След като моята задача е да седя тук и да не се пречкам, а вашата да командвате кораба, предлагам ви да изпълнявате задълженията си.

– Но аз...

– Без но, капитане! Не смятате ли, че е престъпно да оставите кормилото за повече от минута? Кой знае какво може да се случи. Зевс може да изпрати светкавица и да подпали кораба. Някое морско чудовище може да се надигне от вълните и да натроши палубата на трески. Или тежестта на мъжкото самочувствие може да стане толкова непоносима, че да пробие дупка в средата на палубата. Корабът ще се напълни с вода и ще потънем!

Преди да е успял да протестира, Морган се озова в коридора и вратата се затръшна зад него.

Как съумяваше това момиче винаги да има последната дума!

Тъкмо се обърна, за да й даде да разбере, и вратата се отвори отново. Серенити бутна в ръката му чинията с месо и рече:

– Каквото и да се опитвате да направите, не забравяйте подметката си!

Вратата отново се затръшна под носа му.

– Серенити! – изрева Морган и удари с юмрук по вратата. – Отворете веднага!

– Вървете по дяволите, капитан Дрейк!

Извън себе си от гняв, той изръмжа:

– Това не са думи на дама!

Вратата се отвори и Серенити застана пред него с издути ноздри и пламтящи очи.

– Тогава чуйте още нещо: да се продъните в пъкъла дано... и да изгниете там!

Преди да е успял да се помръдне, Морган се озова отново пред затворена врата.

– Серенити!

– О, простете ми, капитане! – изплака тя с най-безпомощния глас, който някога беше чувал. – Но не мога да отворя сама тази огромна, тежка врата! Ами ако в нежните ми пръсти се заби тресчица? Трябва ми силен, здрав мъж, за да ме измъкне от това непоносимо положение!

Вайкането завърши с тъжна, мелодраматична въздишка.

Морган осъзна, че е по-добре тя да не отваря вратата. Защото с мокрия жакет, който капеше по сухите му дрехи, с чинията в ръка и с разтърсеното си из основи мъжко его сигурно ще я удужи.

Рано или късно ще ѝ се наложи да излезе и тогава...

8

Каютата пострада най-много от гнева на Серенити.

– Е, добре, Морган Дрейк, щом искаш жена, която си знае мястото и се грижи за къщата и огнището, сега ще ти покажа какво означава да имаш такава жена!

С вкуса на отмъщението на езика тя се захвана за работа. Твърдото ѝ намерение беше да обърне неговата светая светих с главата надолу.

Въпреки възраженията му беше убедена, че всеки мъж цени високо своята стая и ненавижда женското нахлуване. Е, добре, щом непременно иска сладка малка женичка, която се интересува само от бродериите си и никога не проговаря без позволение от съпруга си, ще я има! Сега ще декорира неговото мъжко убежище по типично женски начин.

Разрови сандъка, който намери под леглото му, и извади топче корабно платно. Не беше особено подходящо за завеси, но щеше да покаже намеренията ѝ достатъчно ясно. Откри в раклата с дрехите му игла, конец и ножица и отнесе всичко на масата. Съзнаваше, че ще седи и ще шие цяла нощ, но трябваше да го направи – за да види той що е то слаба и нежна женичка.

Все още бесен от гняв, Морган прекоси палубата. Дъждът почти бе престанал и това го зарадва. Поне няма отново да се намокри до кости.

– Изглеждаш ужасно, Дрейк – посрещна го Джейк. – Мислех, че ще си полегнеш.

– Не ми напомняй за сън – изръмжа Морган.

Джейк избухна в смях.

– Жени! – заяви с многозначително кимване. – Какво ти стори малката мис Джеймс?

Морган хвърли мокрия жакет на палубата и отговори мрачно:

– Ако ти разкажа, няма да повярваш. Това момиче има възгледи, които...

Джейк се опря на кормилото и вдигна вежди.

– Като съдя по онова, което знам за нея, сигурно е неопикуемо.

Най-сетне бе намерил човек, който да е на негова страна! Благодарен за разбирането на Джейк, Морган му разказа всичко.

– Тя твърди, че жените трябва да са равноправни с мъжете!

Джейк извъртя очи.

– Така си и мислех. Казвам ти, Дрейк, отведи момичето в леглото. Това ще я отклони от глупостите ѝ.

Морган въздъхна.

Джейк го изгледа невярващо.

– Извинявай, приятелю, но не мога да те позная. Да не би да са те подменили? Това ли е мъжът, който в продължение на една седмица си лягаше всяка вечер с три курви и сутрин и трите не можеха да ходят?

– Не е същото, Джейк.

– Напротив – изпуктя бившият пират. – Същото е.

– Ако наистина си убеден в това, защо през последните три години не те виждам да гониш жените? – попита Морган. – Ти ли си мъжът, който вечно се хвалеше, че може да има всяка жена? Ако е толкова просто, защо никога не се присъединяваш към моряците ми, когато отиват в публичен дом?

– Не мога да го направя.

– И защо не? – попита язвително Морган. – Някога ти налиташе на жените като просяк на храна. Как така изведнъж стана толкова добродетелен?

– Защото Лорелай ще ми отреже яйцата и ще ги опържи на омлет.

Морган избухна в тих смях и не можа да удържи подигравателната си забележка:

– Значи те е страх от Лорелай? От една жена?

При тази обида по бузите на Джейк изби червенина.

– Не ме е страх от нищо и от никого... – Той сведе глава и обясни с глас, който напомни на Морган за сърдито малко момче: – Просто не искам друга жена, това е.

– Точно така. Защото има разлика.

Джейк поклати глава и се засмя.

– Винаги трябва да имаш последната дума в дискусиата, нали?

Морган стисна зъби. В спора със Серенити със сигурност нямаше последната дума. Дватама помълчаха малко, докато Джейк заговори отново:

– Просто не разбирам защо точно тя трябва да е различна. – За това Морган не искаше дори и да мисли.

То беше факт. Серенити беше различна. Всичко в нея.

– Върви да си полегнеш – изрече с въздишка той. – Аз ще поема кормилото.

Джейк се отмести настрана и го покани с жест да заеме мястото му.

– Мисля, че успех да поправа курса. Въпреки това имаме малък

проблем.

– И какъв е той?

Джейк посочи бизан-мачтата.

– По време на бурята загубихме горните платна там и на фокмачтата. Замяната може да почака до сутринта, но не бива да се бавим.

– Прав си. Ще се погрижа Лоу и Кит да се хванат веднага на работа.

„Ако Серенити ме допусне в каютата, за да взема резервното платно.“

– Лека нощ, Дрейк.

„Нощта е всичко друго, само не и лека“ – помисли си мрачно Морган. В момента нищо не беше наред.

Часовете минаваха бавно. Капитанът стоеше на кормилото и с всички сили се стараше да не мисли за жената, която спеше под палубата.

За да отклони вниманието си, огледа мачтите и платната. Съдбата беше благосклонна към него – бе загубил само две платна. В каютата си имаше точно толкова. Смяташе да купи още в Савана, но неочакваното отвлечане на Серенити от Джейк бе осуетило намерението му.

Въздъхна и се сети, че трябва да провери още веднъж преградите в трюма на кораба. Може би се бяха повредили от бурята. Ами ако са загубили част от запасите си? Проклятие!

Мислите му отново се върнаха към по-радващи представи – например как Серенити капитулира пред него...

Скоро след разсъмване екипажът се раздвижи. Един по един недоспалите моряци се качиха на палубата. Лоу се издигна до коша на мачтата, за да огледа морето, докато другарите му се облекчаваха от кърмата.

– Капитане! – изкрещя Лоу веднага щом застана на поста си. – Шалупа отядясно!

Морган се обърна в указаната посока и присви очи. Едва различни в далечината очертанията на някакъв съд.

– Посока?

– Движи се право към нас, капитане?

– Можеш ли да разпознаеш флага? – продължи с въпросите Морган.

Лоу нагласи далекогледа. Мина доста време, преди да отговори:

– Флаг със звезди, капитане!

Морган въздъхна облекчено. Добре, че не беше английското знаме или някой пиратски флаг. С американски кораб ще се справи без проблеми, но първо трябва да им покаже, че е мирно настроен – и че не е

пират или англичанин, който смята да ги освободи от товара им.

Забеляза Барни вдясно от себе си и изрева:

– На кормилото, мистър Питкърн!

– Тъй вярно, капитане!

Морган кимна и се запъти с бързи крачки към каютата си. Изпробва дали вратата се отвори и въздъхна облекчено. Серенити не беше заключила. Отвори безшумно с надеждата да я намери заспала.

Късметът беше на негова страна – тя лежеше свита на кълбо като малко котенце в койката му. Като видя равномерното вдигане и спускане на гърдите ѝ, Морган въздъхна облекчено.

Тя не си беше направила труда да свали роклята си и дрехата изглеждаше ужасно смачкана. Ала погледът му бе привлечен като с магия към мъничките боси крачета, които се подаваха изпод роклята. Никога досега не бе обръщал внимание на женските ходила, но нейните бяха наистина възхитителни.

Вдигна глава и откри завесите, окачени на прозорците му.

Стомахът му се преобърна.

Не! Невъзможно беше да е използвала...

О, да! Точно това бе направила.

Гневът му избухна с дива сила. Втурна се към унищожените платна и изрева:

– Какво сте направили, по дяволите!

Серенити се събуди с тих вик на уплаха. Вдигна глава и по лицето ѝ веднага се разля облекчение.

– Ах, вие ли сте?

– Да, аз съм – отговори той с треперещ от гняв глас. – Аз съм мъжът, който ей сега ще ви убие.

Вместо да се обезпокои от тази новина, тя любопитно вдигна вежди.

– Ще ме убиеете?

Морган стисна зъби. Това беше последното, от което се нуждаеше в този момент. Непознат кораб се движеше право към него. Кораб, който може би не беше настроен враждебно, но в открито море почти не се срещаха приятелски кораби. Вярно, беше вдигнал американски флаг, но това не означаваше, че на борда няма пирати или други врагове.

– Ясно ли ви е, мис Джеймс, че платът, който сте използвали за завеси, ми е необходим за ремонт на платната?

Серенити го изгледа унищожително.

– Нима искате да кажете, че голям кораб като вашия разполага само

с две резервни платна?

– Точно това искам да кажа.

– Това не е смешно, капитан Дрейк – отзова се пренебрежително тя. – Много добре знам, че корабите имат цели помещения с резервни платна. Вие искате само да ме...

– Нашите резервни платна бяха повредени от буря, която проби дупка в борда, точно на мястото, където бяха складирани – прекъсна я рязко той. – Двете платна в моя сандък бяха единствените, които можахме да спасим.

На лицето ѝ ясно се изписа „Ау!“ когато осъзна какво е направила.

Преди Морган да е казал още нещо, вратата се откряна и Кит провря глава през отвора.

– Простете, капитане, но Лоу казва, че шалупата се приближава много бързо към нас. Трябва ни флаг, иначе онези ще си помислят, че сме пирати.

Морган присви очи и кимна кратко към Серенити.

– С вас ще се занимая после.

Прекоси помещението и застана пред масата. Извади от чекмеджето ключ и отвори раклата, която стоеше до вратата. Претърси сгънатите вътре платове и намери американския флаг. На прага спря и отново се обърна към нея.

– Стой тук и я дръж под око, Кит. Ако пипне нещо в каютата ми, хвърли я през борда.

Кит се ококори смаяно.

– Тъй вярно, капитане.

Морган прониза Серенити с враждебен поглед.

– Говоря напълно сериозно, мис Джеймс.

Вместо да се разтревожи, тя отново извъртя очи. Морган изръмжа гневно и побърза да се качи на палубата.

– Какво сте направили, та капитанът е толкова ядосан, мис Джеймс? – любопитства Кит веднага щом Дрейк излезе.

Серенити скочи от койката и посочи с пръст завесите.

– Уших завеси от резервното платно.

Кит се ококори още повече – ако това изобщо беше възможно.

– Нима не знаехте, мис Джеймс, че такива неща не се правят?

– Сега вече знам – отвърна тя с шумна въздишка. Много ѝ се искаше да беше помислила малко повече, преди да извърши тази лудост. Наведе се и започна да събира топчетата плат и флаговете, които Морган беше разхвърлял по пода.

Изненада се много, като откри, че в раклата се съхраняват четири флага – ирландски, френски, британски и испански.

– Защо капитан Дрейк има толкова много флагове? – попита тя, докато ги сгъваше.

Кит ѝ показа къде да ги нареди в раклата.

– Когато един кораб вдигне знамето на приятелска страна – или на собствената си, – другите кораби обикновено го оставят да премине необезпокояван.

– Ами ако вдигне флаг на неприятелска страна?

Момчето се намръщи и въздъхна.

– Тогава го нападат. Разменят си по няколко изстрела и един от двата кораба се предава.

– Наистина ли? – усъмни се Серенити. – Аз пък си мислех, че битката продължава дълго.

– Работата е там, че морски битки се печелят трудно, мис Джеймс. Знаете ли колко пъти сме вземали на борда оцелелите от кораби „победители“? Един или два оръдейни изстрела на лошо място – и двата кораба потъват.

– Защо изобщо се бият?

Кит вдигна рамене.

– Битката е последният изход. Освен ако... – Той млъкна изведнъж, очевидно стреснат, че е казал толкова много.

– Освен ако какво? – настоя Серенити. Момчето се почеса по тила и я изгледа мрачно.

– Освен ако корабът не е развял „Джоли Руж“.

– Искаш да кажеш „Джоли Роджър“ – черния флаг на пиратите? – уточни Серенити.

– Не, мадам. „Джоли Руж“ е червеният флаг, който предвещава смърт. Той означава, че няма да вземат пленници.

Сърцето на Серенити заби като лудо.

– Често ли си виждал „Джоли Руж“?

Кит извърна глава и по увисналите му рамене пролича, че въпросът беше безкрайно неприятен.

– По-често, отколкото ми харесва, мис Джеймс.

– Няма да се наложи, Джейк.

Морган се готвеше да предаде звездния флаг на Лоу, когато гласът на Джейк го задържа.

Морган се обърна към бившия пиратски капитан. Джейк се бе облегал на релинга, устремил поглед към бързо приближаващия се кораб. Щом Морган се приближи, Джейк му връчи далекогледа си.

– Корабът е „Дет Куин“. Принадлежи на Уейърд Хейс.

– Сигурен ли си? – попита глухо Морган.

– Помирисах го отдалеч. Освен това съм имал достатъчно сблъсъци с него и го познавам от пръв поглед. Не знам как изглежда онзи тип, но познавам кораба му по-добре от собствения си, докато още кръстосвах моретата. Обзалагам се, че вече се е сетил кой си.

Джейк се почеса по брадичката.

– Предполагам, че желанието ти се е изпълнило. Би трябвало да си благодарен. Вече не се налага да ходиш чак в Карибието, за да го намериш.

– Прав си, но предпочитам да се срещна с него при условия, които диктувам аз, а не той, и не с две изпокъсани платна. – Морган издиша бавно, докато премисляше възможностите си.

Последното, което му трябваше сега, беше сблъсък с Хейс. Главно заради любопитната гостенка на борда. Безкрайно неприятно би било да води битка, докато на борда има жена. Твърде голяма беше опасността Серенити да пострада. Вдигна поглед към платната и промърмори:

– Няма да успеем да му избягаме.

– Капитане! – изкрещя от коша на мачтата Лоу. – Онези вдигнаха „Джолри Руж“!

Джейк изкриви устни.

– Специалитетът на Хейс. Той не знае що е милост.

Морган се обърна към кормилото, където стоеше Барни.

– Вдигнете тревога, мистър Питкърн. Ще се бием.

– Аз ще поема кормилото – предложи Джейк. – Но на твоето място, Дрейк, щях да му дам да разбере, че Мародера още е жив и здрав и копнее да се развихри. Хейс има ум в главата и може би ще ни пропусне да минем. Дори той се страхува от теб.

Морган обмисли предложението. Какво значение имаше дали Хейс ще разбере че Мародера и Морския вълк са едно и също лице? Цената за главата на Мародера беше четири пъти по-висока от цената за залавянето на Морския вълк.

– Ако го направя, тя ще разбере кои сме.

Джейк вдигна рамене.

– Не вярвам, че на акулите им пука кои сме, докато ни схрускват. А пък ти много добре знаеш какво ще направи Хейс с твоето момиче, ако

му падне в ръчичките. Не е ли по-добре да го изпреварим и да ѝ прережем гърлото, за да ѝ спестим болката и унижението?

Джейк беше прав. Хейс не би проявил милост към която и да е жена, ако я заподозре, че е любовница на пират. Морган погледа мълчаливо моряците, които бързаха да заемат позиции за бой, и кимна. Той беше привързан към тези хора. И отговаряше за тях. Някои имаха семейства. Погледът му падна върху Барни и от гърдите му се отрони въздишка. Ако Барни открие какво е правил през годините, когато не бяха заедно, ще има да слуша конско до края на живота си.

А Серенити...

– Стани за малко Мародера, Дрейк – посъветва го настойчиво Джейк.

Въпреки сериозността на положението Морган избухна в смях.

– Ще престанеш ли най-после, досаднико! – Изобщо имаше ли избор? Не, разбира се. По-добре да се примири със съдбата. – Не е ли по-добре да възкресим Блек Джек и да оставим Мародера да почива в мир? – попита шепнешком. На свой ред и Джейк избухна в смях.

– Искам само да ти напомня какъв слух пуснахме – че Мародера е убил Блек Джек!

– Направихме го само за да го вбесим – обясни Морган и прекоси палубата. Имаше чувството, че за стотен път тази сутрин слиза в каютата си. Отвори вратата и спря като закован на прага.

Беше оставил раклата с флаговете отворена. Серенити седеше на пода с пепелявосиво лице и стискаше в ръце флага, който беше дошъл да вземе. Кит тъкмо обясняваше нещо и като го видя, се прекъсна насред изречението. Лицето му пламна от смущение.

– Не знаех, че още го имате, капитане – промърмори, извинявайки се.

Серенити плъзна пръсти по черния флаг, на който беше избродиран скелет с коса в едната ръка и сърце в другата.

– Сега сигурно ще ми кажете, че сте убили Мародера и сте запазили това като сувенир. – Гласът ѝ беше студен като лед.

Нямаше смисъл да лъже. Правителствените чиновници окачваха флага му навсякъде, за да открият Мародера, флагът принадлежеше на един от най-страшните пирати, живели някога на този свят.

Мародера. Славата му на безмилостен пират бе надмината само от славата на Блек Джек Рийс. Това беше епизод от миналото, което много му се искаше да погребее завинаги.

Но това му беше лошото на миналото – рано или късно се

върщаше, за да го преследва. Без да каже дума, той взе флага от ръцете ѝ.

– Какво ще правите с него? – попита беззвучно Серенити.

– Ще спася всички ни – отговори просто той и се върна обратно на палубата.

Серенити имаше чувството, че сърцето ѝ се разкъсва на парченца. Действителността беше много по-страшна, отколкото си беше представлявала. Нейният Морски вълк не бе благороден герой, който се бореше с несправедливостта в света...

Морган беше...

... беше...

Морган беше пират! Истински, хладнокръвен пират, който не вземаше планинци, а избиваше противниците си.

Внезапно краката ѝ омекнаха и тя протегна ръка към койката.

– Той е Мародера... – Гласът ѝ пресекна, светът се завъртя пред очите ѝ.

– Всичко е наред, мадам – опита се да я успокои Кит и ѝ помогна да седне, преди да е паднала.

– Всичко е наред? – повтори невярващо Серенити. – Нищо не е наред, Кит! Той е пират. – Очите ѝ станаха огромни, защото бе осъзнала нещо много важно. – Ти също си пират!

Кит имаше достатъчно чувство за приличие, за да се изчерви.

– Не е това, което си мислите.

О, разбира се, че е! – искаше да изкрещи Серенити. Тя се намираше на борда на кораб, принадлежащ не на романтичен морски вълк, който спасяваше невинни хора и имаше благородни възгледи. Тя се намираше на кораб, принадлежащ на студенокръвен убиец, скандално известен с дивия си гняв и с бързата си сабя. Колко пъти беше чувала мъжете да си говорят със страхлив шепот за Мародера – сякаш само споменаването на името му щеше да им донесе нещастие.

– От много години капитанът вече не е пират – обясни Кит. – Нямах представа, че е запазил флага.

– Искаш да ме утетиш, нали?

– Но вие не разбирате...

Серенити се изправи решително. Сега не можеше да слуша обясненията на Кит. По-добре да отиде след Морган.

Искаше да чуе неговата версия. Искаше да чуе от собствената му уста как е възможно именно той да е Мародера.

Щом стигна горе, тя спря и се огледа изненадано. Калъфите на

оръдията бяха свалени и мъжете ги нагласяваха на позиция. Останалите се бяха накачили по такелажа и стискаха в ръце мускети и пистолети.

На кораба цареше зловеща тишина и Серенити остана с впечатлението, че гледа картина, а не предстояща морска битка. Единственото, което се движеше, беше пиратският флаг, току-що окачен на пилон.

Внезапно прозвуча дрезгав смях.

– Морган! – извика Джейк. – Ела, искам да видиш лицето на Хейс!

Той подаде далекогледа си на капитана и продължи развеселено:

– Не съм виждал друг човек да побледнява така, откакто онзи лекар на Ямайка заяви на Робърт Дрек, че трябва да му отреже оная работа.

Морган вдигна далекогледа към очите си и се взря в приближаващия кораб.

При грубите думи на Джейк бузите на Серенити порозовяха. Джейк се обърна и я видя да стои на палубата. Усмивката замръзна на лицето му. Побутна Морган по рамото, капитанът веднага отпусна далекогледа и също се обърна към нея.

В този момент нещо се случи между тях. Нещо, за което Серенити нямаше думи. Ала то я накара да остане на мястото си и да изчака, докато той прекоси палубата и дойде при нея.

– Знам какво мислите – изрече тихо Морган, щом застана пред нея. – Мога да го прочета по лицето ви.

Серенити се скова.

– И какво, според вас, мисля в този момент?

– Осъждате ме, без изобщо да познавате фактите.

– А какви са фактите?

Лицето му се вкамени. За първи път в живота му се случваше някой да му поиска сметка и по лицето му пролича, че не е готов да я даде.

– Факт е, че Уейърд Хейс ще ни нападне само след минути. Предупредих го и сега знае кой съм, но се съмнявам, че това ще го спре да ни обстрелва.

Сякаш за да потвърди думите му, над кораба отекна оръдеен изстрел.

– Напада ни! – изкрещя Джейк.

Морган хвана Серенити и я блъсна на палубата. Само след миг тежкото гюлле профуча някъде съвсем наблизо и падна във водата само на няколко метра от кораба. Падането му вдигна огромна вълна, която премина над релинга и намокри и двамата.

– Сега разбрахте ли? – попита глухо Морган.

Скована от ужас, невярваща на случващото се, Серенити го

погледна без думи. По дяволите, той се наслаждаваше на предстоящата битка! Очите му святкаха от удоволствие. Този човек беше луд. *Напълно луд!*

– Така е – въздъхна Морган и приглади назад мократа си коса. – Хейс много държи да ме залови. Жив или мъртъв.

Как можеше да бъде толкова безгрижен?

Морган се обърна към екипажа си и изрева:

– Ответен удар, момчета! Дял от плячката само за онзи, който си го заслужи!

Серенити поклати глава.

– Не разбирам как може да се забавлявате с такива неща?

Той се ухили и ѝ намигна.

– За това живея. То ми вдъхва усещането, че съм жив.

– Ана мен ей сега ще ми стане лошо – промърмори тя. Стомахът ѝ се гърчеше от страх.

Морган я издърпа да стане.

– Веднага слезте долу!

– Ами ако потопят кораба? – прошепна тя. Затворена под палубата, нямаше да има възможност да стигне до някоя спасителна лодка.

– Опасността да ви улучи патрон или гюлле е много по-голяма, отколкото корабът да потъне.

– Не ви вярвам – изсъска Серенити. Как да му вярва, като всичко за него се оказа лъжа? – Кит каза, че е много вероятно.

Морган неволно си припомни как „Росана“, предишният му кораб, се натроши на парченца при една битка с британците – само преди година. Затова реши, че тя може би има право.

– Тогава ще се скриете зад онези бъчви и няма да си подавате носа навън.

– Покажете ми къде.

Серенити го последва до малката ниша. Морган стисна ръката ѝ, за да я успокои.

– Няма от какво да се притеснявате.

Тя изпухтя съвсем не като дама.

– Хубава работа, защо да не се притеснявам, когато някакъв си луд е решил да ни прати за храна на акулите. Лично Мародера ме убеждава, че няма за какво да се тревожа. – Вдигна глава и срещна погледа му. – Хайде, кажете ми, господин пиратски капитане, кога да започна да се тревожа! Като видя бялото на очите ви? Или когато акулите образуват кръг около мен?

Морган се усмихна на изблика ѝ.

– Бих казал, че отговорът е ясен – ще започнете да се тревожите, когато акулите ви обкръжат.

– Това е, което ценя най-много у вас, капитане. Винаги намирате успокоителни думи.

Морган поклати глава. Серенити Джеймс беше невероятно смела жена. Нещо в него мразеше мисълта да я остави сама, но сега трябваше да се заеме с куп други неща.

Да излезе срещу опасен противник.

Серенити го проследи с поглед, докато прекосяваше палубата и крещеше заповеди на моряците като военен командир. Оръдията стреляха без прекъсване и тя си затисна ушите, за да не оглушее. Над палубата се носеха гъсти, отвратително смрадливи облаци сяра, причиняваха боджи в дробовете ѝ и пълнеха очите ѝ със сълзи.

– Господи, в какво се забърках! – прошепна тя. И всичко това само защото си мечтаеше за голямо приключение. Внезапно дългите, скучни дни зад голямото писалище в печатницата ѝ се сториха истинска благословия.

Докато наблюдаваше Морган, тя осъзна, че той наистина обича този живот. Той беше роден водач. Роден, за да се оплъчва безстрашно срещу смъртта.

Едно гюлле мина на по-малко от метър от главата му и отнесе парче от мачтата. Серенити неволно извика. Силата на удара поръси по главата му трески и една от тях се заби в челото му. Към веждата потече кръв, но той я изтри, без да ѝ обърне внимание, сякаш не се беше случило нищо.

Гледката ѝ вдъхна страх. Сковаващ страх.

Битката бушуваше с пълна сила. Секундите се превръщаха в минути, а експлозиите ставаха все по-силни. Докато накрая ликуващият рев на екипажа заглуши гърма на оръдията.

– Това ще ги научи никога вече да не окачат „Джоли Руж“ – изрева Барни. – Забийте няколко гюллета в проклетите им задници!

Морган изглеждаше повече от доволен от работата, която бяха свършили хората му. Серенити предпазливо се подаде иззад бъчвите и погледна към чуждата шалупа. Голяма част от стената на борда ѝ беше откъсната, мачтите бяха строшени и лежаха наполовина на палубата, наполовина във водата.

Бяха победили. Незнайно как екипажът беше успял да обезвреди чуждия кораб, без техният да пострада сериозно.

Серенити хвърли поглед към Морган и в сърцето ѝ се разли непознатата топлина. Той стоеше съвсем спокойно и нареждаше нещо на Кит и Джейк. Вятърът развяваше косите му, леко накъдрени на тила. Беше извадил сабята и сочеше чуждия кораб.

Когато се обърна към нея, дъхът ѝ спря. Той беше зашеметяващо красив. И зашеметяващо страшен.

Това не беше пиратът от мечтите ѝ, който не би причинил зло на никое живо същество. Този мъж беше от плът и кръв и живееше според собствените си представи – древни и безмилостни, напълно противоположни на нейните.

Този мъж беше могъщ и опасен.

Когато се запъти към нея, устата ѝ пресъхна. Надигна се и макар че коленете ѝ бяха омекнали, успя да застане пред него.

– Радвам се, че оцеляхте, мис Джеймс.

Въпреки всичко, което беше преживяла, тя се засмя нервно.

– Не бях сигурна, че вие ще оцелеете – изрече с мъка и посочи раната на челото му. Неволно вдигна ръка и попипа мястото. Кожата му беше студена, но кръвта, която полепна по пръстите ѝ, беше топла.

Морган преглътна. Не беше очаквал това колебливо докосване. Испита усещане, което не беше в състояние да опише. Поиска от нея нещо, които знаеше, че не може да получи.

Поиска я цялата. Сега, веднага, в този момент, докато възбудата от победата все още пулсираше във вените му.

Поиска да отпразнува поредната си победа с едно още по-голямо завоевание.

Преди да е успял да се овладее, я привлече към себе си и впи устни в нейните. Целувката беше дълга и страдна.

Серенити се поколеба за миг, после се поддаде и отвори устни, за да му позволи да се потопи дълбоко в сладката ѝ уста.

Тя имаше вкус на мед. На невинност и страст. В този миг той разбра, че въпреки повелите на разума ще я вземе.

Трябваше да я вземе.

Да завладее тялото ѝ. Да я направи своя. Завинаги.

– Хейс е мъртъв! – изкрещя Джейк и Морган се обърна рязко.

– Какво? – попита невярващо.

Джейк посочи с глава палубата на „Дет Куин“ и тялото, което двама членове на екипажа бяха вдигнали високо, за да им покажат, че капитанът вече не представлява заплаха.

– Сигурно е бил улучен по време на битката.

Морган пусна Серенити. Не можеше да повярва, че е освободил света от един демон. Джейк скочи от релинга и забърза към тях. Измери Серенити със злобен поглед, твърде добре познат на Морган, и се обърна към него.

– Предполагам, че сега няма да ми позволиш да й прережа гърлото.

Морган хвърли бърз поглед през рамо към внезапно побелялото лице на Серенити.

– Не се притеснявай. Уверявам те, че тя никога няма да разкаже историята ти.

– И как ще го направиш? Да не си решил да й отрежеш езика и да й отсечеш ръцете?

– О, не! Имам много по-добра идея.

В гласа му имаше обещание, което я разтрепери до дън душа. Не защото Джейк възнамеряваше да пререже крехката й шийка. Без да иска, тя вдигна ръка към деколтето си. Дали Морган наистина би могъл да я убие?

Като видя студеното изражение на лицето му, тя реши, че е по-добре да скочи от борда право в разтворената паст на някоя акула, отколкото да остане насаме с този мъж.

– Ти ще поемеш кормилото на „Дет Куин“, Джейк, а „Отмъстителят“ ще я влачи до най-близкото пристанище. Не можем да продължим плаването. „Отмъстите лят“ има нужда от ремонт.

Джейк изкриви лице в коварна усмивка. Опря се на релинга и се огледа доволно.

– Точно това, от което имам нужда – добър пиратски кораб с добър пиратски екипаж.

– Джейк – изрече тихо Морган, но в гласа му звънна недвусмислено предупреждение. – Опитай се да си спомниш, че Блек Джек Рийс се среща с Мародера... и загуби. Последното, което се чу за него, беше,

че лежи на дъното на морето.

Джейк се ухили и скръсти ръце под гърдите.

– Защо ми разваляш удоволствието, Дрейк?

– Защото трябва. Последното, от което имаш нужда, е някой да съобщи на американските или английските власти, че си жив и здрав. – Морган се обърна към Барни. – Пригответе всичко за плаване, мистър Питкърн. Целта ни е остров Санта Мария.

После Морган се обърна към Серенити и тя разбра, че надеждата й той да я забрави е била напразна.

– Трябва да си поговорим.

В гърдите й пламна ужас.

– Да говорим? За какво? Как да ме убиеете?

Това със сигурност не беше разговорът, за който мечтаеше. Можеше да чака още няколко години. Няколко десетки години.

Морган не отговори.

– Какво ще кажете да постоя тук и да...

Той й хвърли поглед, който я накара да се разтрепери и да замълчи.

Е, добре, каза си тя, обзета от внезапна решителност. Ще го последва и ако той посмее да й причини болка, ще го накара да съжалява, че се е родил.

Точно така. Ще му даде да разбере.

Най-лошото, което може да й се случи, е някоя кървяща рана. Тогава тя ще му отговори със същото. *Сладко отмъщение.*

Морган я отведе в каютата си и й отвори вратата да влезе първа. Серенити се стараше да изглежда спокойна – наистина се стараше. Ала въображението й се беше развихрило и рисуваше картини, една от друга по-страшни. Морган разполагаше с безброй възможности да й затвори устата.

Той затръшна вратата със зловещ трясък.

Погледът му се плъзна към завесите и тя видя как стисна зъби. На бузата му заигра мускулче. Ледена тръпка пропълзя по гръбнака й и тя попита дрезгаво:

– Вече не ми се сърдите за нарязаното платно, нали?

Погледът му беше в състояние да разтопи айсберг.

– Гневът ми срещу вас е толкова голям, че... – Гласът му затихна и изчезна напълно. Разтърси глава, сякаш трябваше да отхвърли някакви грозни мисли, и се заразхожда напред-назад.

Серенити изпита чувството, че е умряла и очаква Свети Петър да произнесе присъдата си. Времето се проточи непоносимо. Морган

продължаваше да ходи напред-назад, ботушите му скърцаха зловещо по пода.

Прозорците на каютата бяха отворени, завесите, които бе ушила през нощта, се полюляваха от лекия бриз. Серенити се премести по-близо до вратата. Може би ще успее да се измъкне, ако той...

– Е, добре, мис Джеймс – заговори най-сетне Морган и я стресна, – ще направя нещо, което не съм правил никога досега.

Серенити се приготви да избяга.

– Ако съдя по историите, които съм чувала, капитане, няма абсолютно нищо, което Мародера вече да не е правил. Разказвали са ми даже, че много обичате да закусвате с бебета и малки деца.

Морган изръмжа заплашително.

– Ако веднага не си затворите устата, мога да се изкуша да ви сервирам на екипажа за вечеря. – Стисна заплашително в юмруци силните си ръце, и спря пред нея, сякаш трябваше да събере мислите си.

Пътят за бягство през вратата беше отрязан и тя нямаше друг избор, освен да вдигне поглед към него и да се вгледа в гневно святкащите очи.

Когато заговори отново, гласът му беше тих, но въпреки това изпълни цялата каюта.

– Много добре знам какво мислите сега.

– Че вие сте пират, който само след миг ще ме убие? – предположи тя, преди да е успяла да се удържи.

Думите ѝ го накараха да се отпусне. Поне малко. Устните му се извиха в подобие на усмивка, погледът му стана по-мек.

– Добре де, ще призная, че знам приблизително какво си мислите.

Не знаейки дали да се чувства облекчена, или да се хвърли към вратата, тя попита:

– И какво си мисля?

– Не ме прекъсвайте.

При тази рязка заповед Серенити се вцепени. Беше глупаво да настоява, но междувременно двамата бяха стигнали до точка, в която тя вече нямаше какво да губи. Освен това не беше от хората, които очакват търпеливо да чуят присъдата си. Той беше длъжен да ѝ каже каква съдба я очаква.

– Защо да не ви прекъсвам? Разберете, господин пиратски капитан, аз имам право да узная какво възнамерявате да правите с мен. Или това е част от мъчението – да оставите жертвата в неизвестност?

Морган отново се скова.

– Както вече казах – започна отново след малко, без да обърне внимание на въпроса ѝ, – установявам, че не знаете какво да правите с информацията, която получихте днес. Но трябва да разберете съвсем точно какво сте чули.

– Онова, което чух – изрече тя с треперещ от страх и болка глас, – е, че човекът, когото смятах за американски герой, в действителност е подъл, граблив пират и убиец, който не зачита човешкия живот повече от... повече от...

Морган я хвана за раменете и тя усети, че много му се иска да я раздруса.

– Вие изобщо нямате представа какви неща съм видял. – Гласът му беше толкова остър, че можеше да разреже желязо. – Да, бях пират – преди много време. Няма да отричам, няма да се оправдавам. Бях млад, изпълнен с гняв и отчаяние. Три неща, от които се получава смъртоносна смес. Искях да проливам британска кръв, исках да убия смъртния си враг.

– И бяхте готов на всичко, за да постигнете целите си.

– Да.

Сърцето ѝ се разкъса на още по-дребни парченца. Значи беше вярно. Той беше Мародера.

Въпреки това част от нея все още се надяваше той да отрече. Да ѝ заяви, че никога не е убивал никого, не е нападал кораби, които не са го заслужавали. Че е омесен от същото тесто като нейния измислен герой. Че той, Морган Дрейк, никога не е лъгал, не е насилвал, не е...

– Убивали ли сте невинни? – попита тя, отчаяно търсейки нещо, което да компенсира всичките му злодеяния.

– Когато са ми се изпречвали на пътя...

Това кратко изречение унищожи последната ѝ надежда. Дъглас беше прав. Тя беше мечтателка. В реалността нямаше мъже, които живееха честно и почтено като нейните измислени герои. Тя си създаваше измислени образи. Ужасни, жалки измислени фигури, които ѝ помагаша да избяга от действителността.

Смъртта на мечтата ѝ отвори в сърцето ѝ страшна рана. Болката беше задушаваша. Опита се да го отблъсне, но той я държеше здраво.

– Господи, вие сте чудовище... – Гласът ѝ беше само задавен шепот.

– Не – отвърна тихо той. Очите му потъмняха и тя видя в дълбините им съжаление и тъга. – Аз съм само мъж, който продаде душата си за едно фалшиво отмъщение.

Въпреки всички страхотии, които беше узнала за него, тя изпита желание да го утеши. Миналото го измъчваше – даже слепец можеше да го види. Съжалението идваше от дълбочината на сърцето му – това си личеше съвсем ясно.

Лекият бриз рошеше разпуснатата му коса. Даже в този момент изглеждаше зашеметяващо красив, дори по-красив отпреди. Може би защото бе проявил човешка слабост? Той искаше да измоли прошката ѝ, тя го разбираше. Но коя беше тя, че да му даде прошка?

Не познаваше нито един от хората, които Мародера бе убил хладнокръвно.

– Не се гордея с онова, което правех, Серенити – продължи Морган и гласът му пресекваше от вълнение. – Но искам да ме разберете. Никога не съм вдигал на пилоната си „Джоли Руж“. Никога не съм убивал беззащитен човек.

Да посмее ли да му повярва?

– Аз обаче съм чувала съвсем други неща.

Той я пусна така внезапно, сякаш го отвращаваше.

– Тогава вярвайте, каквото искате. Аз не желая да ме държат отговорен за неща, които не съм извършил. Щом ви интересува само какво твърдят злите езици...

Серенити проследи как той отиде до прозореца и се загледа навън. Опря се с една ръка на перваза и наклони глава към рамката. Морето беше бурно и корабът се люлееше застрашително, но той стоеше неподвижен като статуя.

Серенити не знаеше какво да каже или да направи. Хиляди чувства и усещания се биеха в сърцето ѝ. Объркване, разочарование, страх. Той не беше човекът, за който го беше смятала. Може би грешката беше нейна. Тя го бе превърнала в легенда. На света нямаше толкова съвършен мъж.

Много пъти си беше мечтала да се срещне с пирати и Морган да е един от тях, но никога не беше повярвала истински, че той може наистина да принадлежи към тази отвратителна човешка порода.

Не искаше истински пират.

Искаше някой като Рандолф. Пират-джентълмен, който си играе с екипажите на чуждите кораби, но не убива невинни.

Не, тук нещо не беше наред. Не ѝ беше трудно да повярва, че Джейк е пират и хладнокръвен убиец. Той ѝ даде ясно да разбере, че е всичко друго, само не милостив или дружелюбен. Но Морган не беше такъв. Вероятно би дал заповед на някого да я убие, за да си осигури

мълчанието ѝ, но не би го сторил сам.

Когато спечели битката, можеше да заповяда на хората си да избият моряците на Хейс. Но не го направи.

Можел е да обърне гръб на Ушакий и да го остави да живее като роб. Вместо това го е откупил и му е върнал свободата. През последните години беше освободил стотици американски матроси от принудителната служба при британците.

Да, нещо не беше наред. Нещо не се връзваше. Нима този мъж бе способен на добри дела и в същото време беше безскрупулен и жесток?

– Ще ми отговорите ли на един въпрос? – попита тя, пристъпи към него и сложи ръка върху неговата. – Ще ми разкажете ли как Мародера е станал Морския вълк?

Без да я погледне в очите, Морган въздъхна.

– Това е дълга история.

Част от нея настояваше да спрат дотук, но това беше невъзможно. Тя трябваше да го разбере. Искаше да знае как пират като Мародера може да се промени – ако такъв човек изобщо е в състояние да се промени.

Серенити се усмихна предизвикателно и се наведе, за да срещне насочения му надолу поглед.

– Е, аз няма къде да отида и в момента нямам по-добро занимание. Освен да ушия още няколко завеси.

Морган я изгледа сърдито. Би трябвало да се уплаши, но инстинктът ѝ подсказа, че опасността е отминала. Той нямаше да я убие. Вече беше сигурна в това.

– Е?

Морган извърна поглед и поклати глава. Не знаеше какво да прави. Съдбата бе запратила Серенити в живота му и сега тя знаеше достатъчно, за да го унищожи.

В миналото беше извършил ужасяващи престъпления – знаеше това. Все още чуваше виковете на мъжете, разкъсвани на парченца, докато заповядваше на канонирите си да продължат стрелбата.

И за какво?

За да осигури мир на душата си.

Зловещата ирония на живота му не преставаше да го измъчва! Копнееше за мир, а попадна в ад, по-страшен от всичко, което можеше да си представи.

Това беше причината да започне да освобождава американците, отвлечени от британските офицери и принудени да служат на корабите им. Искаше да ги предпази от грешката, която бе направил самият той.

Спасяваше ги, преди да намерят начин да разрушат живота си с омраза и отмъщение.

– Морган?

Малката ѝ ръка върху неговата беше толкова утешителна. За първи път се обръщаше към него на малко име и то прозвуча като нежна милувка. Буквално усети как стената, която бе издигнал около сърцето си, рухва.

– Моля те, Серенити – прошепна отчаяно, – не искам да ти причинявам болка.

„Никога не бих си простил, ако те разстроя.“ Виждаше страха в очите ѝ. Как да я накара да разбере? Дори самият той не разбираше защо е извършил всички онези страшни неща.

Толкова му се искаше да може да върне времето. Да промени миналото си. Да преживее отново деня, когато издигна на кораба си „Джоли Роджър“.

– Ако напишеш тази история, Серенити, ще унищожиш много хора – обясни просто и отново въздъхна. Привлече я към себе си и я притисна до гърдите си с такава сила, че тя изохка. Не беше сигурен защо, но се нуждаеше от утешителното ѝ присъствие. Искане да усеща тялото ѝ до своето.

Усещането беше прекрасно. Женските ѝ закръглени пасваха перфектно към неговата мъжка твърдост.

Ако се появиеше златната рибка и обещаеше да му изпълни едно желание, щеше да поиска да я е срещнал като друг мъж. Абсолютно различен от него. Мъж, който живее на сушата и има възможност да ѝ направи предложение. Ала той бе разрушил завинаги възможността да живее живота на обикновените хора. Беше останал твърде дълго в морето, а всички знаеха, че старите моряци не живеят щастливо на сушата. Повечето слизаха там и умираха. Умираха от безделие и скука.

Серенити едва дишаше в здравата му прегръдка, но това не я притесняваше. Незнайно по каква причина, тя се наслаждаваше на властите му ръце, вдишваше жадно миризмата му, притискаше се до тялото му.

В този миг осъзна, че не би могла да причини болка на Морган. Никога нямаше да напише тази история. Макар че тя със сигурност беше най-страхотната история, която би могла да публикува във вестника. Но цената беше твърде висока.

За разлика от Морган тя нямаше да продаде сърцето си, за да постигне една нереална мечта.

– Искам само да знам защо – прошепна до гърдите му тя. – Обещавам, че няма да разкажа на никого какво съм узнала.

Морган издаде дрезгав звук, почти като смях.

– Съвсем честно – ще можеш ли да запазиш мълчание?

– Да, ако разбере защо.

Морган опря буза в косата ѝ. И направи нещо невероятно – започна да се оправдава пред нея.

– Никога не съм имал намерение да стана пират, Серенити. Искам да го знаеш. Дори в най-лудите си мечти не съм си помислял, че ще извърша престъпленията, които извърших по-късно. – Нави на пръстите си една блестяща къдрица от косата ѝ и продължи: – След като избягах от британския кораб, се наех на една малка френска шалупа и цяла година работих като роб. Пестях всяка спечелена стотинка, за да мога да плащам на хората, които бях наел да търсят сестра ми. Исках, когато я намеря, да имам много пари, за да ѝ осигуря добър живот. Но не можах да спестя достатъчно. Не можах да спестя почти нищо. Едва успях да плащам редовно на частните детективи, а малкото, което оставаше...

Сърцето на Серенити се сви от болка. Лицето на Морган изразяваше дълбока мъка. Тя бе видяла със собствените си очи колко е тежка работата на моряка. Морган е бил почти момче, когато е излязъл в морето.

Той я пусна и отстъпи назад.

– Един ден – тъкмо плавахме в Карибието – ни нападна кораб, който принадлежеше на Блек Джек Рийс.

– Но той не те е убил. Защо?

Морган вдигна рамене.

– Не знам. Джак щеше да ми пререже гърлото, но изведнъж промени решението си. Заяви, че ако искам да остана жив, трябва да се присъединя към екипажа му.

Серенити кимна. Дълбоко в себе си съзнаваше, че не може да обвини Морган, задето се е съгласил да работи на пиратския кораб. Ако е отказал, Джейк е щял да го убие на място.

– Така ли стана един от тях?

Морган я погледна и се изсмя горчиво.

– В началото не бях един от тях. Също като теб, скъпа Серенити, смятах пиратите за отвратителни същества.

Тя не бе употребила този израз. Нито веднъж. Нарече го хладнокръвен, подъл негодник.

– Какво промени мнението ти?

Морган отново се изсмя горчиво.

– Алчността. Щом разбрах колко пари мога да спечеля като пират, вече не можех да устоя. Бях опитал с честен труд, но всичко, което можех да покажа, бяха мазолести ръце и нашарен от камшика гръб. Като пират обаче...

Е, поне изглежда смутен и виновен, оправда го веднага тя.

– Само за шест месеца спечелих достатъчно пари за собствен кораб.

– И стана Мародера.

– Ужасът на Седемте морета – уточни той с лека ирония в гласа.

– Как можеш да се шегуваш с такива неща? – попита стъписано тя.

Това го накара да стане отново сериозен.

– Да, знам, не е смешно. Но се утешавах с това, че не изправях хората до стената и не ги разстрелвах. Гонех само британци и корабите на Исая Уинстън. Тогава всичко ми изглеждаше оправдано. Особено след като най-сетне намерих сестра си.

Серенити се опита да си представи живота на сестра му, но не можа.

– Барни ми разказа какво ѝ е причинил Уинстън – призна тихо тя.

Морган потрепери и сведе глава.

– Не можеш да си представиш как изглеждаше, когато я намерих. Какво ѝ бяха причинили... Моля се на бога никога да не преживееш ужасите, на които е била подложена сестра ми.

Серенити протегна ръка да го докосне. Той покри студената ѝ длан с топлите си пръсти и я притисна леко. По кожата ѝ се разля топла тръпка.

– Нападах всеки британец, когото срещях – продължи той с въздишка. – Принуждавах го да се бие с мен дори когато искаше да избяга. Не се гордея с това, което правех. Тогава не бях господар на гнева си.

Поклати глава, помълча малко и продължи:

– Днес знам, че всеки един от моряците на английските кораби е имал семейство. Всяка нощ се моля да не съм тласнал семействата им към мизерия. Дано нито една жена не е преживяла онова, което трябва да изстрада Пенелопе.

Пак замълча, но лекият натиск на ръката ѝ го накара да заговори отново:

– Пенелопе беше окончателно прекършена от живота, който е била принудена да води. – Гласът му се пресече. – От момента, в който я видях, исках само кръв. Обвинявах британците, че са ме купили и са ми попречили да закрилям Пенелопе. Обвинявах Уинстън в егоизъм и алчност. Обвинявах себе си, че не съм намерил сестра си по-рано. Не

можеш да си представиш колко омраза бях натрупал в сърцето си. Достатъчна да задуши в зародиш всеки порив на почтеност и на милост. По времето, когато бях завладян от див гняв и омраза, се роди Мародера, когото познаваш от хорските приказки.

Серенити пое дълбоко въздух, за да почерпи сили. Значи историите на хората са били верни.

– И тогава ти...

– Да, бях безскрупулен – прекъсна я той и в гласа му звънна омраза към себе си. Очевидно се опитваше да сподели чувствата си с нея и се учудваше на откровеността си. Явно не беше свикнал да общува по този начин с друг човек, камо ли с жена. Ръката му стискаше нейната толкова силно, че пръстите ѝ изтръпнаха. Въпреки това не се отдръпна.

– Кога престана?

– През войната. Вече бях унищожил много от корабите на Уинстън. Омразата и гневът постепенно се уталожиха, по-точно, притъпиха се от безполезността на действията ми. Тогава закопнях да се освободя от миналото. Реших да погребя Мародера и си издействах от Колониите писмо с разрешение да нападам британски кораби.

Той замълча, но не пусна ръката ѝ. По лицето му личаха дълбоки чувства, в зениците му светеше горчивина.

– Каква ирония, нали? – продължи с дрезгав глас. – В действителност нищо от онова, което правех, не се промени, само движещите сили. Вместо да нападам чуждите кораби, за да се обогатя, споделях печалбата с новото правителство.

– Но аз си мислех...

– Знам, знам. – Той протегна ръка и я помилва по бузата. Погледът му омекна, когато я погледна в очите, и тя откри в лешниковите зеници искрено възхищение.

Нещо горещо припламна дълбоко под корема ѝ, в част от тялото ѝ, за чието съществуване не беше подозирала досега. Дълбока, теглеща болка.

– Ти, скъпа моя Серенити, си мечтателка. Реалността е много далече от онова, което пишеш. Единствената разлика между пират и упълномощен капитан е, че пиратът печели повече.

– Не си прав – възрази решително Серенити. – Разликата между пират и упълномощен капитан е в начина на действие. Пиратът не взема пленници. След него не остават оцелели.

– Аз не го виждам по този начин. Убеден съм, че ти не знаеш достатъчно, за да даваш такава оценка.

– Може би, но въпреки това...

Той сложи пръст на устните ѝ, за да задуши протестите.

– Чуй ме, Серенити. Не можеш да вървиш през света и да оценяваш хората с произволни критерии, създадени от самата теб. Мъжът, когото си описала в статията си, е нереален. Това не съм аз. На света няма такъв човек.

В този момент изглеждаше досущ като нейния Морски вълк. Мъж, преследван от миналото си и търсещ... Какво? *Душевен мир? Спасение?*

Серенити смръщи чело. Изведнъж бе осъзнала, че още не знае какво търси той. Бе ѝ признал, че гневът му е угаснал. Беше унищожил Уинстън. Какво му оставаше? Какво в крайна сметка оставаше от един пират, превърнал се в патриот?

– Какво очакваш от живота? – попита с интерес тя. – Нима смяташ да прекараш остатъка от дните си, като освобождаваш пленени от бри-танците американски матроси? Или има още нещо, което искаш?

Морган въздъхна.

– Избягвам да си задавам подобни въпроси. Сигурно ще стана като Барни – ексцентричен дядка с мършава стара птица на рамото.

Серенити неволно се усмихна. Морган я погледна изпитателно.

– А ти какво ще кажеш за себе си?

Усмивката ѝ угасна и тя въздъхна. Желанията ѝ бяха безсмислени. Освен писането, имаше още само едно нещо, което ѝ изглеждаше важно и съществено. Ала знаеше, че то е също толкова илюзорно и невъзможно като желанието ѝ да направи писателска кариера.

– Винаги съм искала да имам деца – призна тя, макар че в гърлото ѝ бе заседнала буца. – Две момчета и две момичета.

– Защо тогава не си се омъжила?

Серенити избухна в горчив смях.

– Кой би се омъжил за такава като мен? Забрави ли моите смешни бунтовни идеи? Кой мъж би живял с боркиня за правата на жените?

Морган поклати глава. Всеки мъж, надарен със здрав разум, би се примирил с такава жена. Но не можеше да и го каже гласно. Това признание би ѝ вдъхнало надежди, че за двама им може да има бъдеще. Не биваше да забравя, че тя е безгрижна мечтателка, която го е превърнала в героична легенда. Не смееше да каже нещо, което да остави у нея впечатлението, че би могла да го спечели за себе си.

Веднъж вече бе направил тази грешка, с друга жена, и не искаше да я повтори.

За разлика от Серенити той беше реалист. Отдавна, много отдавна

се бе отказал от глупавите мечти.

Въпреки това плъзна пръсти по меката ѝ буза и мълчаливо си пожела да може да промени живота си. Да заличи миналото.

– Даваш ли ми дума, че никога няма да напишеш статия кой съм в действителност? – попита той, като напразно се стараше гласът му да звучи твърдо.

Очите ѝ засвяткаха дяволито и той потръпна от лошо предчувствие.

– Само ако ми обещаеш нещо – заяви категорично тя.

Морган разбра, че няма друг изход.

– Всичко, каквото поискаш.

– Искам да ме качиш в коша на мечтата.

10

– Какво? – попита Морган, шокиран от това неочаквано искане.

– Чу ме, капитане – отговори дръзко тя и свали ръката му от бузата си. Наклони глава настрани и го погледна. – Ще скрия историята ти от света, ако ме качиш в коша на мачтата.

Морган не можа да удържи смеха, който се надигна в гърдите му.

– Това е най-невероятната глупост, която съм чувал някога. Следващия път ще поискаш да станеш капитан! Да имаш собствен кораб. – Изпухтя презрително и продължи: – Но защо да спреш дотук? Защо направо не поискаш да станеш президент на колониите?

Очите ѝ се присвиха в предупредителни цепки.

– Трябва ли да ти напомням, че е имало жени, които са управлявали платната по-добре от мъжете? Ан Бони и Мери Рийд се сражавали по-смело от мъжете, когато били изненадани заедно с Калико Джак. И когато го посетила в затвора, Ан Бони му каза: „Съжелявам, че те виждам тук, Джак, но ако се беше бил като мъж, сега нямаше да увиснеш на въжето като куче!“

Морган се засмя още по-силно.

– Откъде знаеш тази история?

– Прочетох я в една от книгите на татко – отговори триумфално тя.

На лицето му отново се появи нахалната усмивка, която я вбесяваше.

– Ако някой ден се запознаеш с жената на Джейк, съветвам те да не ѝ разказваш тази история, защото ще ти откъсне главата.

Думите му я объркаха.

– Защо, за бога?

– Защото тя случайно им е внучка и не понася да разказват лъжи за любимата ѝ баба. Особено когато говорят, че Ан Бони била грозна. – Усмивката му угасна, той се покашля и продължи: – Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че що се отнася до жените, които носят мъжки дрехи и стават моряци, имаш право. – Като видя, че тя се кани да отговори самодоволно, той побърза да добави: – Имай предвид обаче, че никоя от тях не е била добре възпитана млада дама от изискано семейство. Повечето са били проститутки или авантюристски, избягали от къщи. Наистина ли искаш да те приемат в този специален кръг?

Серенити се отдели от него и отиде до прозореца, за да погледне

навън. Лекият бриз погали лицето ѝ. Морският въздух беше прекрасно свеж. А тя желяеше толкова много неща, които никога нямаше да постигне.

Обзе я толкова силен копнеж, че чак я заболя.

– Ти нямаш представа какво означава да си жена. Цял живот да ти повтарят, че онова, което искаш, е глупаво. Че си годна само за разплод. Отначало правилата бяха прости. „*Не се катери по дърветата, Серенити. Дамите не правят такива неща.*“ Следващото: „*Не тичай – това не подобава на една дама. Не говори толкова високо. Не казвай каквото мислиш. Не се смей високо, не яж, каквото ти харесва, не си подстригвай косата, не носи тези цветове...*“ – В очите ѝ запариха непролети сълзи. – Целият ми живот се състои от забрани. „*Не прави това. Не прави онова.*“

Морган проследи как главата ѝ се отпусна върху рамката на прозореца. Вятърът разроши косата ѝ и я направи още по-крехка и ранима.

Наистина не можеше да си представи живота ѝ – да иска нещо и всеки път да чува „не“. Когато успя да избяга от британския военен флот, той стана господар на живота си. Сега можеше да прави каквото иска.

– А вече съм твърде стара, за да раждам деца...

Тихите ѝ думи едва се разбираха. Трогнат до дън душа, Морган заста на зад нея, протегна ръка и помилва меката ѝ коса. Тя вдигна глава към него и болката в очите ѝ беше бездънна.

– Нима не разбираш – аз искам просто да усетя свободата – изрече тя все така тихо. – Искам да се покатеря на такелажата и да видя безбрежното море.

– Ти си луда.

– Сигурно – отговори тя и отново се превърна в деловата жена, с която се бе запознал преди няколко дни. – Но това е моята оферта. Приеми я или я отхвърли.

Морган се усмихна на смелостта ѝ.

– Знаеш, че не си в положение да поставяш условия. Мога да те хвърля на акулите и никой няма да узнае.

– Прав си, но ако имаше такова намерение, нямаше да ме доведеш тук и да говориш с мен. Ти сам каза, че никога не се биеш с невъоръжен човек.

– Проклятие! – извика шеговито той. – Как ме е яд, че не си въоръжена.

Серенити се обърна към него, вече напълно сериозна.

В този момент Морган се запита кой от двамата им в действителност е луд.

– Добре, обещавам. Но да знаеш, че ще се отнасям към теб, сякаш си един от моряците ми. Трябва да се покатериш сама на такелажа.

– Не искам нищо повече.

– Няма да проявя съчувствие към теб.

Серенити вирна брадичка и изпъна гръб.

– Не съм те молила за това.

Морган се ухили злорадо. Това беше случай да ѝ докаже че жените стават само за кухнята и спалнята. Трябваше да се възползва от глупавата ѝ молба, за да ѝ даде да разбере. Веднъж да се изкачи на такелажа, за да се радва цял живот на женската си роля.

Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, жените бяха слабият пол и дългът му изискваше да ѝ го докаже.

– Е, добре, мис Джеймс, ще изпълня желанието ти. Хайде, обуи панталона на брат си. Ще те чакам отвън.

Серенити се преоблече набързо, отвори вратата и му се усмихна с очакване.

– Готова съм, капитане. Радвам се, че ще се изправя пред най-голямото предизвикателство в живота си.

– Наистина ли искаш да си счупиш врата?

Тя вирна брадичка и го изгледа дръзко изпод вежди.

– Искам да се покатеря до коша на мачтата и да видя безкрайния океан.

– Е, добре, но ако паднеш и се пребиеш, аз не поемам отговорност.

Тя се присъедини към смеха му.

– Не се притеснявай. Духът ми ще те преследва до края на дните ти.

Морган престана да се смее. Думите ѝ бяха абсолютно верни – тя го преследваше още отсега. Знаеше, че никога няма да забрави сияещата ѝ усмивка и смеещите се очи. И изобщо – нима би могъл да забрави как изглеждаше тя в този момент, когато стоеше пред него в черния панталон, който подчертаваше изкусително закръглените и хълбоци! Черната риза беше завързана на възел на тясната талия и зърната на гърдите ѝ изпъкваха под тънката материя. Серенити Джеймс със сигурност не беше от жените, които мъжът забравя лесно.

Тя беше от жените, които мъжът не може да търпи около себе си, без да ги докосва. „*Овладей се*“ – заповяда си строго Морган. В действителност искаше да я завладее. Той пое дълбоко въздух, за да се стегне, и я поведе към палубата.

Когато ѝ показа как да се изкачва по въжетата към коша на мачтата, Морган вече беше твърдо убеден, че той е по-лудият от двамата. Тя висеше над него и хълбоците ѝ се полюляваха предизвикателно пред лицето му, когато преместваше тежестта си.

Самообладанието му беше подложено на тежко изпитание и той се прокле, че не ѝ каза да си остане с роклята.

„Ами да, гледката на чорапите и бельото точно над теб изобщо нямаше да те развълнува, глупако!“

– Внимавай, дръж се здраво – извика предупредително той, когато тя увисна между две въжета. Като цяло се справяше добре. Досега се бе подхлъзнала само веднъж.

– Не гледай надолу – чу я да шепне, когато тя протегна ръка към следващото въже над главата си. Едва тогава му стана ясно, че тя умира от страх.

– Как е?

– Добре.

Странно, думата прозвуча повече като молитва, отколкото като отговор.

– Ако искаш, веднага ще се...

– Не, не – увери го тя. – Справям се.

Морган застана точно под нея.

– Не се притеснявай, няма да те пусна да паднеш.

Серенити погледна предпазливо надолу.

– Наистина ли ще можеш да ме хванеш? – попита с надежда.

– Разбира се, че ще те хвана. Да не говорим, че Барни ще ми откъсне главата, ако допусна да се размажеш върху прясно изтърканата палуба.

– О, благодаря ти – отговори Серенити и на лицето ѝ изгря усмивка. – Много се радвам, че рицарството още не е умряло и дори е на почит в открито море.

Ободрена, тя успя да се изкачи без почивка до коша на мачтата. Щом стигна до него, спря и се огледа несигурно. Нямаше представа как ще се прехвърли вътре. Морган я настигна бързо и ѝ помогна да се метне. Тя се сви в единия край. Той се намести до нея и тя го усети току до себе си.

При тази близост на телата им лицето ѝ пламна от смущение и тя насочи поглед към далечната палуба под коша. Морган напразно се опита да се отдалечи малко. Корабът се залюля и тя се вкопчи в тесния парпет.

– Как е възможно Лоу да го прави всеки ден? – прошепна задъхано.

Морган се отмести настрана, за да ѝ открие гледката към морето.

– Такова нещо не се вижда всеки ден, Серенити.

Тя се загледа като омагьосана към далечния хоризонт, където изчезващата дневна светлина се срещаше с вълните на океана. Сливането им беше като прекрасна симфония от хармониращи цветове.

– Прекрасно е...

– Да, прекрасно – потвърди Морган и гласът му прозвуча толкова странно, че тя го погледна изненадано. Тогава разбра, че той не говореше за морето.

Обзета от внезапна плахост, Серенити се загледа отново към хоризонта.

– Много време ли прекарваш тук горе? – попита тя, за да отклони вниманието си от красивото му лице, от тъмните очи, загадъчни под отиващата си светлина на деня. По косата му танцуваха червеникави искри. Колко ли беше мека...

– Отдавна не съм се качвал тук – отговори Морган и извади далекогледа от колана си. Разтвори го и ѝ го подаде. Сложи ръце на рамене-те ѝ и го намести пред очите ѝ, за да може да види.

– Погледни през това стъкълце.

Серенити напразно се опита да се съсредоточи върху морето. Ала единственото, което усещаше, беше силната му мъжка миризма и невероятната топлина на гърдите му, притиснати в гърба ѝ.

– Виждам Джейк – каза тя, когато насочи далекогледа към „Мъртвата кралица“. – Екипажът на капитан Хейс не изглежда ядосан, че той е поел водачеството. Изглеждат даже... как да кажа... ами да, изглеждат почти щастливи.

Морган се засмя на стъписания ѝ тон.

– Според мен причината е, че веднага щом е поел командването, Джейк е изхвърлил дъщерята на капитана през борда.

Серенити му хвърли мрачен поглед през рамо.

– Какво е направил?

– Имам предвид камшика. Сигурен съм, че това е било първото, което е направил. Джейк не е от хората, които пребиват моряците от бой, за да ги накарат да се подчиняват. Надявам се, че ме разбираш.

– О, да – отговори сериозно тя. – Веднъж брат ми написа статия за порядките на корабите. Един от капитаните, които се съгласиха да говорят пред него, заяви, че това бил единственият начин на борда да цари ред и дисциплина. Според мен то е същото, като да окачат

нещастниците на кола за мъчения.

– Джейк ми показа, че има по-добри начини да се оправяш с екипажа. Когато едно престъпление трябва да бъде наказано справедливо, даже Соломон би имал трудности да се мери с мъдростта на Блек Джек.

Серенити се засмя тихо, но май не бе много съгласна с него.

– Кой би посмял да пренебрегне заповедта на Блек Джек Рийс? Сигурна съм, че ако някой посмее да му се противопостави, веднага ще полети през борда.

– Не бъди толкова сигурна, Серенити. Джейк има много сериозни причини да постъпва по този начин.

– И какви са те?

Морган въздъхна. Тежко му беше да си спомни историите, които Джейк му беше разказал за детството си през годините, когато бяха заедно. Грозни истории, трудни за вярване.

– Когато бил момче, собствената му майка се опитала да го отрови. Два пъти. Искала да се отърве от него. Когато не успяла, го продала за четвърт долар на някакъв кръчмар, за да изнася помята и да почиства плювалниците.

– Наистина ли?

Морган кимна и сърцето му се сви от болка и възмущение.

– Майка му била проститутка. Така и не могла да му прости, че не е умрял. Причинила му е толкова зло, колкото не можеш да си представиш и в най-страшните си кошмари. Цяло чудо е, че в сърцето му е останала искрица доброта.

Серенити отново устреми поглед към Джейк, който бе заповядал на хората от „Мъртвата кралица“ да почистят палубата.

– Кой е баща му.

– Никой не знае.

– Това ли е причината да стане пират?

– Предполагам. Веднъж ми каза, че щом го наричат дяволско изчадие, трябва да даде на хората всички основания да вярват в това.

Серенити поклати глава, изпълнена със съчувствие.

– Защо е престанал да бъде пират?

– Защото се появи една жена – усмихна се Морган.

– Неговата жена?

– Да.

– Отказал се е от досегашния си живот заради нея, така ли?

– Тя го дари с истински живот. Преди да срещне Лорелай, Джейк не знаеше какво значи любов и нежност. Тя му върна безсмъртната

душа.

– А какво ще кажеш за себе си? – попита тихо Серенити. – Би ли могла някоя жена и на теб да върне безсмъртната душа?

„Бих ли могла аз да бъда жената, която ще ти я върне?“ Морган избухна в горчив смях и тя трепна. Да не би да беше чул безмълвната ѝ молба?

– Не. Аз не съм като Джейк. Преди няколко години опитах да създам семейство с една жена, но направих грешка и я платих скъпо и прескъпо.

– Бил си женен? – попита смаяно Серенити. В гласа ѝ звънна болка. Морган кимна.

– Тя... умря ли?

Погледът му потъмня и стана тъжен.

– Докато аз бях в морето.

– Много съжалявам, Морган.

Той въздъхна и тя не можа да понесе дълбоката му болка. Испита отчаяно желание да я облекчи по някакъв начин.

– И аз съжалявах. Мислех си, че мога да стана като мъжете, които слизат на сушата и създават семейство. Ала установих, че зовът на морето е по-силен. Аз не мога да живея на сушата.

Като видя израза на лицето ѝ, Морган осъзна, че е трябвало да си мълчи. Току-що бе издигнал помежду им стена, която трудно щеше да преодолее.

– Така е по-добре – каза си горчиво той.

Да, така беше по-добре. Той знаеше, че никога няма да слезе на сушата. Мястото му беше в морето. То беше неговата родина. Неговото семейство.

– Мисля, че е време да слезем.

Серенити кимна. Едва бяха стъпили на палубата, когато се появи Барни.

– Мога ли да говоря с вас, капитане?

Морган проследи с поглед Серенити, която се извини и се оттегли. Част от него копнееше да я последва и да преодолее внезапната пропаст, която се бе отворила между тях. Ала се овладя бързо и се обърна към своя първи офицер.

– Какво има, Барни?

– Искам да знам защо си крил от мен. Защо никога не си ми казал, че ти си Мародера?

Първо тя, после той. Пак ли трябваше да се оправдава?

– Това не е нещо, с което се гордея, Барни, нито пък е добре да го знаят много хора.

– Аз пък си мислех, че ще направиш изключение за мен. Ние с теб сме преживели толкова много неща. И през цялото време ме оставяше да си приказвам за пиратския живот, макар да си знаел истината. Защо си ме правил на глупак?

Морган сложи ръка на рамото му.

– Това не е вярно, Барни. Ти си ми нещо като баща, затова не исках да знаеш за тази страна от живота ми. Не можех да ти призная за миналото си, както не бих го признал и на родния си баща.

Барни кимна.

– Все едно дали си бил пират или не, ти си добро момче, Морган. Е, отсега нататък няма да приказвам за пиратите и делата им. Сега поне знам защо винаги реагираше така силно.

Слава богу, че поне Барни не го обвиняваше в нищо.

Не би трябвало да се сърдя, че Серенити ме обвинява, помисли си Морган. Но по причина, която не можеше да си обясни, той държеше да си възвърне уважението ѝ. Беше безкрайно важно да се увери, че тя не го мрази.

Погледна към „Мъртвата кралица“ и се усмихна. Знаеше какво би казал Джейк, ако беше до него. И този път бе абсолютно съгласен с хавливия си приятел.

Нямаше друг изход. Трябваше да отведе момичето в леглото. И то скоро.

Късно през нощта Серенити се стресна в дълбокия си сън.

– Кой е? – попита тя. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ, докато се опитваше да различи нещо в мрака.

– Няма нищо, Серенити, не се плаши. Аз съм.

Като разбра, че до койката ѝ стои Морган, тя се успокои. Стройното му тяло бе огряно от слабата лунна светлина, която падаше през прозореца. Лицето му беше в сянка, но тя усещаше погледа му като физическо докосване. Имаше чувството, че той търси нещо по лицето ѝ.

– Какво има? – попита тя, питайки се какво го е довело до леглото ѝ посред нощ.

– Искам само да ти покажа нещо.

Гласът му прозвуча тайнствено и ако не се лъжеше, в него имаше безгрижие. Във всеки случай никога не беше звучал по такъв начин.

Серенити се зарадва, че не бе свалила дрехите на брат си, преди да си легне. Морган запали фенер и го вдигна над главата си, за да освети каютата.

– Нали ти казах да заключваш вратата! – В гласа му прозвуча укор.

– Забравих, съжалявам.

Вместо да я изгледа злобно, както очакваше, той се усмихна.

– Този път по изключение се радвам, че не си ме послушала.

Взе ръката ѝ и когато усети натиска на мазолестата му длан върху пръстите си, в тялото ѝ нахлу странна топлина. Единствените шумове, които се чуваха, бяха тихото пликане на вълните и туптенето на сърцето ѝ.

Морган я изведе на палубата. Духна фенера и посочи към небето. Погледът на Серенити проследи посоката на ръката му и тя спря да диша. По небето искряха хиляди звезди. Ала още по-възхитителен беше дъждът от искри, който се изсипваше от облаците. Серенити имаше чувството, че наведнъж падат стотици звезди. През целия си живот не беше виждала нещо толкова прекрасно.

– Невероятно е – прошепна задъхано тя.

– Знаех си, че ще ти хареса.

– Какво е това?

– Старите моряци го наричат звезден танц. Не се случва често.

– Приказно е – прошепна тя. – Радвам се, че ме събуди.

Усмивката му стана още по-широка. Серенити отново се загледа към звездите, които искряха и падаха. Наистина беше зашеметяващо.

Морган отново улови ръката ѝ и я поведе към мястото, където беше опънал одеяло с малка среднощна вечеря. Като я видя, Серенити се смути.

– Какво е това? – попита с известно недоверие.

Морган вдигна рамене.

– Кой казва, че не бива да прекараме една спокойна вечер заедно?

– Официалната клюкарка на града, мисис О'Трейди – ако беше тук. И аз също, капитане. Доколкото разбирам, не сте мислили само за звездите.

– И какво, ако призная, че е така?

При звука на дълбокия му глас дъхът ѝ спря.

Колко лесно би било да се поддаде. И с какви страшни последици. Тя прехапа долната си устна и си напомни за Частити и за всички ужасни неща, които хората говореха за нея, след като я бяха видели сама с обожателя ѝ край езерото. Тя не бе направила абсолютно нищо и въпреки това градските клюкарки я осъдиха най-строго.

Въпреки тази вразумяващи мисли Серенити не успя да спре настойчивия глас в главата си, който ѝ нашепваше, че една нощ в обятията на Морган ще я компенсира пребогато за цената, която щеше да плати.

Ох, де да беше толкова просто! – каза си горчиво тя.

Трябваше да му даде единствения възможен отговор.

– Тогава трябва да ти кажа, че си губиш времето.

Морган остави фенера на палубата, застана съвсем близо до нея и прошепна в ухото ѝ:

– Наистина ли, Серенити?

Изкусителният тон на гласа му изпрати сладки тръпки по тялото ѝ.

„Целуни ме, Морган! Моля те, само една целувка, После ще се върна в каютата и ще заключа вратата, за да се озова отново в онзи сигурен свят, където никой не може да ми стори нищо. Там никой няма да ми се подиграва, че се отдавам на безумни мечти по теб.“

– Ти си невероятна жена. – Той пригладил косата ѝ назад и отмахна плитката от рамото ѝ.

Бягай, Серенити! Скрий се в каютата си, преди да е станало късно.

Но вече беше много късно.

Тя не беше в състояние да се помръдне от мястото си. Като агне, паднало в смъртоносния капан на вълка, беше хипнотизирана от гласа

му, омагьосана от докосването му.

– Любопитна жена. – Той застана зад нея и тя усети дъха му в тила си. Дългите му пръсти се плъзнаха по бузата ѝ. – Аз съм почти сигурен, че отдавна се питаш какво става между мъжете и жените. Защо им забраняват да остават насаме...

– Никога не съм се питала.

Гърленият му смях отекна в ушите ѝ.

– Не умееш да лъжеш.

Изведнъж ръцете му се увиха около нея. Притисна я силно до гърдите си и сложи брадичка върху главата ѝ. Прегръдката му я накара да изпита чувствена радост и тя пожела да се изгуби в този кратък миг блаженство.

Морган вдигна ръка и отново помилва бузата ѝ. Никога през живота си не беше усещала толкова прекрасна милувка, дощя ѝ се този миг да продължи цяла вечност. Само магията на нощта е виновна за чувствата, които пламтят в тялото ми, каза си виновно тя. Гледката на танцуващите звезди, меките движения на вълните, тихият шепот на вятъра, който милваше тялото ѝ в ритъма на ръката му – всичко това не беше реално. То беше илюзия. Същата илюзия, която в началото хранеше за него.

Морския вълк не беше нейният благороден принц. Той беше мъж с черно минало. Минало, което можеше да му струва живота, ако го разкриеха.

Да, това беше аргументът, който щеше да употреби, за да защити сърцето си. Аргумент, с който щеше да го отблъсне от себе си.

– Ти си пират от най-лошия сорт, капитан Дрейк. Никога не бих се отдадала на мъж, който убива за удоволствие.

– А ако ти кажа, че никога не съм убивал за удоволствие?

Серенити затвори очи и се опита да заглуши онази част от себе си, която се зарадва на думите му. Нямаше право да чува този глас.

Трябваше да го отблъсне. Трябваше да го накара да разбере, че тя го отблъсква. Но най-страшното беше, че не можеше да лъже себе си.

– Не знам дали мога да ти вярвам.

Но искаше. Отчаяно. Толкова я бе заболяло, когато узна, че нейният принц е престъпник.

Морган изви главата ѝ към себе си и сложи пръсти на шията ѝ. Тя го погледна през рамо и силата на желанието в очите му ѝ отне дъха. Никой мъж никога не я беше гледал с толкова неприкрит, необуздан копнеж. Не знаеше как да реагира.

Под опитните му ръце тялото ѝ се събуди за живот и това я уплаши.

– Никога ли не си правила нещо, за което после си съжалявала? – попита той с тих, натежал от чувство за вина глас. – Нещо, което е накарало другите да мислят лошо за теб?

– О, да – отговори задъхано тя. – Избягах с един пират.

Чу дълбокия му смях и кръвта потече по-бързо през тялото ѝ. Усмивката смекчи острите линии на лицето му.

– Това ли е най-лошото, което някога ти се е случвало?

– Не – отговори тя и в гърлото ѝ заседна буца. Най-лошото се случваше сега. Един мъж, който никога нямаше да бъде неин, я държеше в прегръдките си. Тя хранеше към този мъж чувства, които ѝ бяха строго забранени.

Морган усети лудото биене на пулса ѝ под пръстите си. Страхът ѝ личеше ясно, но желанието, което пулсираше в тялото ѝ, беше много по-силно. Същото желание, което се разливаше из неговото тяло, докато се опитваше да потисне порива веднага да вземе от нея онова, което желаше най-силно.

Не, той ще я прелъсти, но съвсем бавно. Тази нощ само ще я прегръща и ще я целува. Стъпка по стъпка ще я посвети в радостите на тялото.

Бавно.

„Ти си егоистичен негодник, Дрейк. Не постъпваш правилно. Нямаш какво да ѝ предложиш освен разбито сърце.“

Знаеше, че постъпва зле, но не можеше да се удържи. Може би защото доста отдавна беше в морето и без жена. А може би поради нейната уникалност, поради специфичното ѝ очарование. Не знаеше. Знаеше само, че трябва да я има.

Наведе глава и нежно плъзна устни по меката извивка на шията. Косата ѝ помилва бузата му, устните му.

Серенити простена от наслада и зарови ръка в меките къдрици на тила му. Никога не беше преживявала подобно нещо. Цялото ѝ тяло пареше и гореше. Гърдите ѝ натежаха, зърната им се втвърдиха.

Усещането на устните му върху кожата ѝ беше толкова топло, толкова прекрасно. Езикът му се плъзна по външния ръб на ухото ѝ и коленете ѝ омекнаха. Натискът на ръцете му се засили и тя осъзна, че те са единствените, които я държат.

– О, Серенити – прошепна в ухото ѝ Морган. Думите прозвучаха като проклетие и едновременно като нежна милувка.

Ръката му се плъзна под ризата и обхвана гърдата ѝ. Интимното докосване я стресна и заедно с това ѝ достави невероятна наслада. После

дъхът ѝ се ускори и тя прехапа устни, когато в тялото ѝ се разля болезнено желание и се съсредоточи в слабините.

Морган плъзна ръка надолу по корема ѝ и преди тя да е разбрала какво става, я мушна между бедрата ѝ. Тя простена от копнеж, когато пръстите му се заровиха в меките косъмчета.

Какви невероятни неща правеше с тялото ѝ... „*Кажу ми да престане!*“ – изкрещя вътрешният ѝ глас. Но не намери сили да го послуша.

Той беше прав – тя беше по-любопитна, отколкото бе добре за нея. А и усещането беше твърде хубаво, за да го спре. Той я обърна към себе си и устата му завладя нейната. Серенити с готовност отговори на целувката и отвори устни, за да го приеме в себе си с всички сетива. Въздъхна и зарови ръце в косата му.

Морган мушна ръка в панталона ѝ и докосна най-интимната част на тялото ѝ. Краката ѝ поддадоха и само ръката, която обхващаше гърба ѝ, ѝ попречи да се свлече на дъските.

Морган се изтръгна от устните ѝ и здраво стисна зъби. Слабините му горяха в пламъци и той се уплаши, че ще полудее. Мислеше само как да се забие в средата на тялото ѝ, където беше ръката му. Но знаеше, че не може да го направи. Още не.

Искаше я, както никога преди не беше искал жена. Искаше тя да е гореща и готова за него, както той беше готов за нея. Затова трябваше да ѝ покаже какви радости крие тялото ѝ за самата нея. Искаше нейното желание да се люби с него да е също толкова пламенно като неговото.

Отново посвети вниманието си на устните ѝ, за да вкуси отново единствената наслада, която му беше позволена за тази нощ. Пръстите му се плъзнаха навътре между меките гънки.

Серенити нямаше представа какво се случва в тялото ѝ. Единственото, което усещаше, беше ритъмът на милувката му. Пламтящата горещина на тялото му, докато пръстите му проникваха все по-навътре. Докато нежно милваше и изследваше тялото ѝ, пръстите му се плъзгаха навътре и навън, все по-бързо и по-бързо.

Тя се вкопчи в косата му с болезнено желание и се отдаде изцяло на удоволствието, което пронизваше тялото ѝ. Докато накрая изпита чувството, че умира. Тъкмо когато щеше да изкрещи, че не може повече, тялото и експлодира. Хиляди ослепителни искри се разсипаха пред очите ѝ и тя извика в екстаз.

Ала пръстите му не спряха сладостното мъчение.

– Вече не издържам – изплака тя, докато тялото ѝ тръпнеше и се гърчеше.

Морган извади ръката си и се облегна на нея. Серенити бе принудена да притисне гръб към релинга. Едва тогава усети, че той е целият в пот и тялото му трепери също като нейното.

– Това е само леко предвкушване на другото, което мога да ти покажа – прошепна дрезгаво той. Откъсна се рязко от нея и ѝ обърна гръб.

– Морган? – повика го тихо тя. Тялото ѝ все още пулсираше. – Къде отиваш?

– Ще се облея със студена вода, а после ще се напия.

Морган обърна още една чаша ром. Стомахът му пареше, но това беше нищо в сравнение с бурята в него. Нищо не помагаше срещу страстта.

А можеше да я вземе!

Тя беше готова за него. Той бе утолил копнежа ѝ и доброволно бе слязъл в ада.

Не заслужаваш друго – каза му вътрешният глас.

Да, той го знаеше. Нямаше право да иска това от нея. След тази нощ тя вече нямаше да бъде същата. Сега вече познаваше наградата за желанието – знаеше какво удоволствие може да доставя собственото тяло.

Морган изръмжа раздражено. Не биваше да я желае. Не биваше да я докосва по този начин. Защо го бе направил?

Наистина нямаше намерение да се доближава до нея. Намеренията му бяха абсолютно честни.

Е, не съвсем честни и почтени. Искаше да я целува. Да я държи в обятията си.

О, я си признай, Дрейк – ти имаше намерение да я прелъстиш. Кого си мислиш, че ще излъжееш? Кажу истината.

Той изруга и зарови главата си в ръце.

– Капитане?

Като чу гласа на Барни, Морган се напрегна. Изправи гръб и погледна своя първи лоцман, изправен на прага на камбуза.

– Какво има, мистър Питкърн?

– Сега значи съм мистър Питкърн, така ли? – попита развеселено старият моряк и влезе в помещението. – Май много страдаш, след като прибягваш до този официален тон, макар че двамата сме сами.

– Ние двамата? Нима твърдиш, че днес по изключение се разхождаш без скъпата си Писти?

Барни пристъпи към масата.

– Ами реших да му ударя една-две чашки ром, а тя не обича, като пия.

– Значи е истинска жена.

Барни взе чашата си от лавицата и си наля солидна порция ром.

– В някои отношения е по-лоша от моята мила Берта.

Когато Барни спомена жена си, Морган смръщи чело. Името ѝ се чуваше твърде рядко.

– Затова ли си още буден?

Барни въздъхна уморено, вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

– Днес щеше да има рожден ден – съобщи той след няколко минути мълчание. – Опитвах се да се сетя какъв подарък би ѝ харесал, ако беше жива. – Барни се настани насреща му и се усмихна тъжно. – Най-много обичаше лилиуми. Цялата градина беше пълна с лилиуми. Спомних си, че прекарахме първия месец след сватбата в градината. Докато насадим всичките тези цветя и храсти... Казвах ѝ, че е още твърде рано, че е студено, но се оказа, че тя е била права. – Отново се засмя тъжно и заключи: – Смешно, нали? Често ми доказваше, че съм сгрешил. Даже когато бях прав!

Морган се усмихна и си представи Серенити, която умееше да прави същото с него.

– Липсва ли ти понякога животът на сушата?

Барни се покашля и се почеса по главата.

– Никога. Липсва ми Берта.

Известно време капитанът и старият моряк седяха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли. И двамата копнееха за нещо, което не можеха да имат. И двамата се разкъсваха от желание по нещо непостижимо.

Барни си наля още една чаша ром и прекъсна мълчанието.

– Смешно е как любовта може да направи мъжа щастлив – все едно къде живее. Ако Берта беше още жива, щях да съм доволен дори да живеехме в колиба и да не ни стигаше яденето. Щях да се чувствам като в дворец. Само да беше до мен...

Морган премисли думите му. Незнайно по каква причина те го накараха да си спомни за майка си. Рядко се сещаше за нея, вече почти бе забравил лицето ѝ. Ала помнеше съвсем ясно една случка, в която участваха и двамата с баща му. Майка му бе изсвирила на пианото любимата пиеса на баща му и двамата изглеждаха безкрайно щастливи. Баща му стоеше зад столчето, ръцете му почиваха с любов върху раменете на

жена му. Изглеждаха толкова прекрасни, че Морган не можеше да откъсне очи от тях. Накрая го забелязаха и магията се развали.

Никога нямаше да забрави тази картина.

Помнеше и ужасната мъка на баща си, когато майка му умря. Помнеше годините, когато чуваше баща си да плаче самотен в стаята си с надеждата никой да не го чува. Помнеше и черната къдрица, която баща му беше скрил в джобния си часовник.

Дори сега чуваше съвсем ясно гласа на баща си, който му обясняваше, че загубата на титла и богатство не е нищо в сравнение със загубата на любимата му Беатрис. Пари се печелят отново, повтаряше той, но човекът е незаменим.

Морган въздъхна, осъзнал, че самият той никога няма да преживее такава дълбока любов. Той щеше да прекара живота си сам, без жена до себе си, която да го утешава. Която да се тревожи къде е той и какво преживява.

В този момент бившият пиратски капитан направи учудващо откритие. Дълбоко в сърцето си, в онази част, която беше заключил преди много време, изведнъж пожела да узнае какво означава да живееш и да умреш за друг човек.

Какво ли беше чувството да живее с жена, която да му казва колко много го обича? Че иска само него и никога няма да погледне друг мъж.

Дълбоко в себе си копнееше за такава жена.

Какво беше стъписването му, когато разбра, че иска да чуе тези думи от устните на Серенити.

– По дяволите!

– Какво има, Морган? – попита Барни с високо вдигнати вежди. – Какво ти става? Изглеждаш така, сякаш скоро ще се изправиш пред твореца.

– Нищо ми няма. Просто си мислех за някои лоши неща. Много лоши.

Как да повярва в копнежа си, като не можеше да прекара и пет минути заедно с нея, без да му се дойде да я удуши!

Надали имаше други хора, които да си подхождат по-малко от тях двамата. Той беше реалист, тя – романтична мечтателна. Той смяташе, че жените трябва да си знаят мястото, тя беше твърдо убедена, че жените ще заемат мястото, което им се полага по право.

Само като си представеше на какво ще научи тя децата си! Скандално. Повече от скандално. Ще му роди дъщери, които ще поискат да

станат моряци и ще носят панталони като уличните хлапета.

Вярно, Серенити изглеждаше дяволски добре в черния панталон на брат си, припомни си той. И му беше по-лесно да я милва, когато беше с панталон.

Тази мисъл отново го накара да потръпне от желание – и от болка. Пак зарови глава в ръцете си и изръмжа нещо неразбрано.

Барни се засмя дрезгаво.

– Подпалил си се, нали, моето момче?

Морган вдигна глава и го погледна объркано.

– Как така съм се подпалил?

– Гори ти между краката. – Широка усмивка озари старото лице. – Малката те е подпалила и сега си пощръклял като цяло стадо носорози.

– Не ставай смешен – изфуча Морган. Ужасно неприятно беше, че Барни е разбрал истината и я казва гласно. – Нямам представа за какво говориш.

Барни отново се ухили знаещо.

– Разбира се, че имаш. Нали видях как я гледаш – както детето гледа бонбон. Как все я търсиш с поглед, как заставаш близо до нея. Аз може да съм стар, но не съм сляп.

Защо изобщо си правеше труда да отрича? Само че го правеше твърде отдавна и не можеше да престане веднага.

– Просто много време не съм бил с жена – обясни той, за да убеди и Барни, и себе си. – Нали знаеш как е. В момента се зазяпвам по всяка фуста.

По лицето на Барни пролича, че не вярва на нито една негова дума.

– Виж, капитане – изрече високо старият моряк, – все още имаш възможност да вземеш нещата в свои ръце. – Хвърли многозначителен поглед към панталона си и заключи: – Разбираш какво имам предвид, нали?

Морган се покашля. И той хранеше същите мисли, но знаеше, че това няма да го задоволи. Ни най-малко.

– Бих предпочел тя да поеме инициативата.

Барни избухна в луд смях.

– Е, тогава е добре, че плаваме към Санта Мария. Сигурен съм, че там ще намериш достатъчно жени, готови да облекчат болката ти.

С тези думи Барни стана и си отиде.

Морган остана на мястото си, замислен над думите му. На остров Санта Мария имаше достатъчно красиви жени. С някои от тях беше интимно запознат. Но когато мислеше за тях и си представяше как се

извиват под него, не изпитваше желание.

Докато не си представи Серенити.

В слабините му моментално лумна огън.

Това щеше да бъде най-дългото плаване в живота му!

Серенити стоеше до отворения прозорец и се взираше в тъмния въртоп зад кораба. Лунната светлина се отразяваше във вълните и им придаваше тайнствено излъчване. Въпреки това тя не можеше да се съсредоточи върху гледката. Мислите ѝ бяха заети с преживяното на палубата.

Не знаеше какво бе направил Морган с нея. То беше нещо като магия. Беше сигурна в това.

Нищо чудно, че не разрешаваха на младите дами да се срещат насаме с мъже. Велики боже! Кой би помислил, че съществува такова удоволствие?

Чувстваше се виновна и засрамена. Защо, защо бе излязла с Морган на палубата?

Какво ли си мислеше сега за нея? Една почтена жена със сигурност не би му позволила такива волности.

Въпреки това цялото ѝ тяло тръпнеше от спомена за ласките му. Бузите ѝ все още пламтяха. Какво да прави сега? Най-добре да го избягва.

Да, нищо друго не можеше да направи. Ще се затвори в каютата и никога вече няма да се доближи до него. Така поне няма да го вижда и да си спомня за необузданото си отдаване. За срамните желания, които я изпълваха.

Няма да му отвори вратата, при никакви обстоятелства. Даже ако на борда избухне пожар и корабът потъгне!

Дните минаваха бавно. Морган полагаше отчаяни усилия да види отново Серенити. Но всеки път, когато се опитваше да проникне в каютата си, се натъкваше на ожесточена съпротива.

Стоеше пред затворена врата. Вече му ставаше лошо от затворени врати.

Сякаш не беше достатъчно зле, че не я вижда, ами и беше принуден да иска чисти дрехи от моряците, защото тя отказваше да го пусне в собствената му каюта! Само Кит и Корт имаха право да влизат при нея.

– Корт! – изрева Морган, като видя момчето на готвача да бърза

през палубата с пълна табла. Хлапакът спря и се обърна към него.

– Какво има, капитане?

– Тази табла е за мис Джеймс, нали?

– Тогавя й дай това писмо, ако обичаш. – Морган извади от джоба си запечатан плик и го връчи на момчето.

По дяволите, струваше си да опита. Небето знаеше, че Джейк няколко пъти беше излизал от трудни ситуации с такива писма. Освен това тя не можеше вечно да стои заключена там долу.

И какво прави по цял ден? Да не би да шие завеси? Тази мисъл го накара да потрепери.

Серенити позна колебливото чукане.

– Ти ли си, Корт? – попита въпреки това, за да е сигурна.

– Тъй вярно, мадам.

Тя отвори вратата и момчето я дари със сияеща усмивка. През последните дни беше научила много неща за него – и не се учуди особено на факта, че баща му много приличаше на нейния. Шумен, но снизходителен.

Готвачът съвсем не беше чудовището, каквото го рисуваше Морган. Той беше добър човек, но му беше писнало да работи по цял ден под палубата, докато другите се наслаждават на дневната светлина. Освен това беше плах и саможив и държеше да го оставят сам.

За разлика от него Корт обичаше да е сред хора и си умираше да бърби – също както Серенити. Винаги й беше приятно да го види.

– Е, как си днес? – попита тя, когато момчето влезе в каютата и остави таблата на масата. – Още ли страдаш от изгарянето?

– О, вече не е толкова лошо, мадам, благодаря, че попитахте. Вашата идея за сок от лук много ми помогна, наистина. Мехурът почти изчезна. – Той протегна ръка, за да й покаже мястото, което за нещастие бе влязло в допир с горещ тиган. Серенити хвана ръката му и я прегледа. Преди няколко дни кожата беше лошо изгорена, но сега се виждаше само червено петно.

– Толкова се радвам, че доктор Уилямс се оказа прав. Винаги пишеше толкова странни неща в колонката си, че никога не бях сигурна дали са правилни или не. Сега вече знаем, че сокът от лук помага.

Корт се усмихна с разбиране.

– Отначало тате рече, че това са глупости, но като видя резултата, повярва. Искан да ви питам дали на знаете някое хубаво средство срещу зъбобола му. Много го боли, баща ми де. Снощи даже се разкрещя на капитана.

Серенити зяпна смаяно. Морган беше единствената личност, с която готвачът не смееше да се заяжда.

– Не говориш сериозно!

– Напротив, мадам. Наистина му се разкрещя. Помислих, че капитанът ще му откъсне главата, точно това си помислих.

Серенити неволно се засмя. Почти ѝ се искаше да е била там, за да види как накърняват гордостта на Морган. Самата тя се бе отказала да прави това, но беше добре да знае, че някой друг е заел мястото ѝ.

– Баща ти има ли в кухнята сушена смрадлика или кора от нар?

– Какво е пък това? – учуди се Корт. – Никога не съм чувал за такива билки. Сигурно нямаме.

– Ами лайка? – попита Серенити, вдигна капака на таблата и нареди чиниите на масата. – Поне лайка имате ли?

– О, да. Барни понякога си я слага в чая. Сигурно ще ни даде малко.

– Много добре. – Серенити му върна таблата с капака. – Трябва само да изтискате малко масло от цветовете и да намажете болния зъб. Това ще облекчи болките, докато баща ти слезе на сушата и иде на зъболекар.

– Вие сте светица, мадам. Истинска светица!

Серенити протегна ръка и приглади назад непокорната му коса.

– Изобщо не съм светица.

Усмивката му загуби малко от блясъка си.

– Знаете ли, напомняте ми за мама. И татко казва същото. Твърди, че тя била истинска дама – като вас. Не от онези, дето те срещат на сушата и трябва да им дадеш пари, за да дойдат с теб. Истинска изискана дама.

В очите на момчето запариха сълзи и Серенити изпита болка.

– Сигурно много ти липсва.

– Да – отговори задавено Корт.

– И моята майка ми липсва. Тя умря, когато бях още дете, но в някои дни имам чувството, че е било вчера.

Корт подсмръкна.

– Май е по-добре да си отида, защото и двамата ще се разрежем.

Той се запъти към вратата, но се сети нещо и спря.

– Леле, как щях да забравя, мадам! Капитанът ви праща това писмо.

Извади от джоба си запечатан плик и ѝ го подаде.

– Масло от цвят на лайка. Ще кажа на татко – заключи той, обърна се и отвори вратата.

Серенити почти не чу последните му думи, не видя и излизането

му. Цялото й внимание беше устремено към чистия, гладък почерк на Морган. Учуди се, че пиратът можеше да пише. Особено след като е бил продаден на британския флот още като дете.

Без да бърза, тя счупи печата.

Аз съм като самотно стръкче трева през зимата. Само слънчевият лъч на твоята усмивка ще върне пролетта в живота ми. След четири дни ще пристигнем на Санта Мария. Надявам се до тогава отново да ме почетеш с присъствието си.

Твой Морган.

Серенити проследи с върха на показалеца си извивките на буквите, едва потискайки усмивката си. Пиратът имаше и по-нежна страна. Кой би си помислил?

Стой далеч от него! – предупреди я вътрешният глас.

Знаеше, че трябва да се вслуша в предупреждението. Ала докато гледаше писмото, по вените й пропълзя възбуда.

Какво толкова имаше в кратичкото писъмце, та я накара да се задъха?

Тя смачка пергамента и понечи да го хвърли през отворения прозорец.

Ала само след миг отпусна ръка, погледна морето и се поколеба.

„Аз съм като самотно стръкче трева през зимата. Само слънчевият лъч на твоята усмивка ще върне пролетта в живота ми.“ Никой никога не й беше писал така. Никога. Много жени очакваха цял живот поне едно писъмце с такива хубави думи.

Не беше редно просто да го хвърли.

Преди да е имала време да размисли, тя разгъна листа и се постара да изглади всички гънки.

Какво лошо имаше, ако запази писмото на Морган?

12

Минаха два дни. Морган напразно очакваше Серенити да реагира на писмото му. Нищо не се случи.

Явно е бил прекалено настойчив. Без съмнение постъпката му я е потресла и засрамила. Не биваше да я докосва така интимно – знаеше го. Само да можеше да се извини. Да поправи станалото.

Морган въздъхна примирено и се запъти към кухнята, за да хапне нещо, докато чака вечерята. Може би, ако се скара с готвача, ще се освободи поне до известна степен от чувството за вина спрямо Серенити.

Когато наближи корабната кухня, той чу гласа на Корт и недоволното ръмжене на готвача. Отначало не разбра какво си говореха, но когато наближи, се случи нещо странно. Нещо направо невероятно.

– Добре де, а сега ми обяснете още веднъж какво да правя с розмарина.

Морган спря пред вратата, напълно объркан. Нима това наистина беше гласът на готвача?

Невъзможно. Той говореше почти... почти любезно.

– Според доктора розмаринът помага при храносмилателни смущения и главоболие. Една клонка се добавя към виното. – Гласът на Серенити прозвуча като музика в ушите му и стопли кръвта във вените му. – За главоболие е по-добре да се залее с кипяща вода.

– Кой би помислил! – изпухтя готвачът.

– Ще ми донесеш ли млякото, Корт? – помоли с мек глас Серенити.

– Веднага, мадам.

Морган пристъпи по-близо, но остана в сянката, за да продължи да наблюдава сцената незабелязан.

Серенити стоеше пред печката и бъркаше нещо в голяма тенджера, докато готвачът се бе навел над масата и разточваше тесто. Серенити беше облечена в роклята на розови и бели ивици и косата ѝ беше прилично сресана. Движенията ѝ бяха изпълнени с грация, когато почука с лъжицата по ръба на тенджерата и се изтри ръцете в бялата престилка, завързана над роклята.

Приятен аромат изпълваше кухнята и стомахът на Морган се присви от глад.

Корт ѝ донесе млякото.

– Сега ли ви трябват картофите?

– Да, моля те.

Усмивката ѝ го изпълни с радост, но все още беше твърде объркан и не се сещаше какво би могъл да направи. До вчера готвачът не търпеше в кухнята никого освен сина си. Да не говорим за някой, който да му помага в готвенето.

– Ето, мистър Родейл – каза Серенити и Морган примигна изненадано няколко пъти, докато се сети, че това беше името на готвача. Тя изсипа картофите и млякото в тенджерата и бързо се отдръпна назад, когато пръсна гореща вода. – Още не съм чула края на историята ви.

Готвачът се изкиска и вдигна глава, без да спира работата си. Ръцете му сърчно оформяха топчета тесто и ги нареждаха в голям тиган.

– Правилно. Докъде бях стигнал?

– Разказвахте ми за младия пират в таверната – помогна му Серенити и отново разбърка манджата в тенджерата.

– Аха – засмя се готвачът, събра тестото на топка, посипа го с брашно и продължи да меси. – Младо момче, около двайсетгодишно. Тъкмо седна и му поднесоха канче бира, когато влезе онзи дърт пират с дървен крак, превръзка на око и кука вместо дясна ръка.

Той спря за малко, докато вземе точилката. Започна отново да разточва тестото и продължи:

– Младото момче го огледа отгоре до долу – нали знаете, младите са винаги любопитни – и разбира се, остана много впечатлено от гледката. „Как загубихте крака си, старче?“ – попита и старият пират много се ядоса на безсрамието му. „Сдобих се с дървения крак в деня, когато екипажът на моя кораб нападна най-голямото португалско пристанище. Нахлухме на сушата и се бихме като дяволи, но по едно време капитанът на флагманския кораб излезе точно срещу мен и трябваше да се дуелирам с него. Докато се биехме, кракът ми се заплете в нападалите въжета и когато се опитах да се освободя, той замахна със сабята и ми отсече крака до коляното. Така се разярих, че грабнах парче от релинга, пяхнах го в кървавата дупка и оттогава имам дървен крак.“

– Господи, какъв ужас! – извика Серенити. Взе парче тесто от масата, накъса го на дребни парченца и ги пусна в тенджерата. – Бедничкият!

– Почакайте – намеси се Корт, чието лице сияеше от въодушевление. – Сега идва най-доброто.

– Върши си работата, момче – заповяда готвачът, за миг възвърнал обичайното си лошо настроение. – Е, докъде бях стигнал?

– Пиратът обяснява как се е сдобил с дървения си крак – помогна

му Серенити и отново разбърка манджата.

– Аха. Естествено, младият пират се вцепени от страхопочитание, но любопитството продължи да го измъчва, затова попита: „Ами куката?“ – „По дяволите – изръмжа старият пират. – Куката дойде при мен, когато атакувахме крепостта Сент Августин. Тъкмо бях заредил оръдието и бях запалил фитила, когато силен залп раздруса кораба ми, оръдието се обърна и дулото се насочи право към главната мачта. Без да се замисля, протегнах ръка и обърнах оръдието. Така спасих кораба си, но оръдието изгърмя и отнесе ръката ми. Веднага грабнах една кука от такалата, забих я в кървавата дупка и така се сдобих с кука вместо пръсти.“

Серенити изохка и изкриви лице. Морган стисна устни, за да не избухне в смях. Това момиче е невероятно. Днес изглеждаше толкова привлекателна – устата му се напълни със слюнка не само защото от тенджерата се носеше сладка миризма.

Корт грабна метлата и се захвана да чисти кухнята. Баща му продължи с пиратската история:

– „Невероятно – извика младият пират. – Ами превръзката на окоето?“ – „Това е най-страшната история, момчето ми – изръмжа старият пират. – Случи се след битката, същия ден, само че късно вечерта, когато вече плякосвахме града. След като събрах цяла торба злато, си хванах една прекрасна женска и се запътих обратно към кораба. Точно тогава чух странен шум. Вдигнах глава и видях огромна чайка.“

– Чайка ли? – учуди се Серенити.

– Да, чайка – потвърди готвачът с една от редките си усмивки. – Старият пират вдигнал глава и тя изтрещяла право в окоето му.

Серенити го погледна недоумяващо.

– Как така е изтрещяла?

– Ами да, мис Джеймс, изпразнила се е, ако разбирате какво искам да кажа.

По червенината, избила на бузите ѝ, Морган разбра, че е схванала за какво става дума.

– Младокът погледна смаяно пирата и рече: „Но това още не обяснява превръзката на окоето.“ – „Напротив, моето момче – изсмя се старият. – Това беше първият ми ден с куката вместо ръка.“

Морган отново прехапа устни, за да потисне смяха си. Серенити обаче се разсмя звънко и смехът ѝ беше като музика в ушите му.

– Господи, какъв ужас! – извика тя и се направи, че трепери. – Къде чухте тази история?

Готвачът, привършил с тестото, изтриваше масата.

– На маса моряците умират да си разказват истории.

По лицето му пробяга сянка – очевидно нещо в този факт не му се нравеше. Серенити сложи ръка на рамото му и макар да съзнаваше, че е глупаво, Морган усети тръпка на ревност. Не му харесваше, че тя утешава друг мъж. И изобщо – какво правеше тя в кухнята въпреки заповедта му?

– Защо не говорите с капитана, мистър Родейл? – предложи с мек глас Серенити. – Кажете му, че бихте искали някой да ви помага в готвенето, за да имате време понякога да се качвате на палубата.

Готвачът избухна в горчив смях.

– Какво казахте? Да не мислите, че ще оставя разни глупаци да се мотаят из кухнята ми без надзор? Направо ме обзема ужас при мисълта какви бели ще натворят. Сигурно ще поръсят яденето с барут вместо с пипер и какво ще правим тогава?

Серенити се засмя, извъртя очи и отново се зае с тенджерата. Корт престана да мете и на лицето му изгря сияеща усмивка.

– И аз искам да ви разкажа нещо смешно, мис Джеймс!

Серенити отново почука с лъжицата по ръба и сложи капака на тенджерата.

– Разбира се, мистър Корт, с удоволствие ще го чуя – заяви тя и отстъпи настрана, за да може готвачът да сложи хлебчетата във фурната.

Корт продължи да мете.

– Имало едно време един смел капитан, чийто кораб за малко да бъде завладян от пирати. Добрият капитан се обърнал към младия си стюард и изкрещял: „Донеси ми червената риза!“ Момчето веднага слязло в каютата и му донесло червената риза. Капитанът побързал да я облече. Битката бушувала цял ден, но накрая капитанът победил и пиратите били разбити.

Момчето спря, остави метлата, почеса се по носа и продължи:

– След два дни се появили три пиратски кораба и капитанът, спокоен както винаги, отново заповядал на стюарда да му донесе червената риза. Битката пак бушувала цял ден и накрая капитанът победил. През нощта моряците си разказвали истории за срещите си със зли пирати и главният лоцман попитал капитана защо по време на битка винаги облича червена риза. Тогава капитанът му хвърлил един от онези погледи, дето само капитаните ги умеят, и отговорил: „Нося червена риза, защото по време на битката може да ме ранят. Като съм облечен в червено, никой не забелязва, че кървя, и хората ми продължават да се бият, без да

се тревожат за мен.“ Екипажът бил много впечатлен от думите му. – Корт кимна мъдро. – Голяма смелост е да те ранят и да не го показваш.

Серенити кимна и на лицето ѝ се изписа почти майчинска гордост.

– Продължавай, моля те.

– След една седмица – зараказва отново Корт – морякът в коша на мачтата съобщил на капитана, че срещу тях плават десет пиратски кораба. Всички мъже на борда се разтреперили и се събрали около капитана, за да чуят какво ще им каже. Той се изправил гордо и се обърнал към стюарда: „Момче, донеси ми... кафявия панталон.“

Серенити изохка смаяно.

– Как смееше да разказваш такива вицове на дама! – изрева разярено готвачът. – Не съм те възпитал така, момче!

Той посегна към сина си, но Серенити застана между двамата.

– Няма нищо, мистър Родейл – рече кротко тя. – Момчето не искаше да каже нищо лошо.

Корт изглеждаше така, сякаш бе получил плесница.

– Ама, тате... Исках само да я разсмея.

Серенити го потупа по рамото.

– Историята беше интересна и можеш спокойно да я разказваш на други момчета, но баща ти е прав. Когато присъстват дами, не се разказват подобни вицове.

Момчето увеси нос, метлата се изплъзна от ръцете му и падна на дъските.

– Много съжалявам, мис Джеймс.

Тя го прегърна нежно, после се наведе и вдигна метлата.

– Няма за какво да се извиняваш, Корт. Ти се опита да ме развеселиш, а това е нещо прекрасно, нали, мистър Родейл?

Готвачът присви очи и отговори заканително:

– Хлапакът заслужава един як пердах.

– Мистър Родейл – помоли меко Серенити, но в гласа ѝ звъннаха стоманени нотки.

Докато я наблюдаваше как утешава Корт и се справя умело с лошото настроение на вечно мрачния готвач, Морган внезапно изпита непознато, застрашително чувство. Обзе го дълбока нежност към Серенити.

Нежност, примесена с огромно желание и той да я разсмее като другите. С желание да я прегърне и да я гледа как...

Как прави какво?

Как утешава децата му?

Това беше – кратка представа, която премина през главата му.

Спомен за отдавна неизпитван копнеж, толкова дълбоко погребан в душата му, че почти беше забравил за съществуването му. О, да, преди много, много време, когато направи грешката да се ожени за Тереза, той желаше семейство и деца. Жена, която да е винаги до него. Жена, която да го обича такъв, какъвто е, и да не желае да се отдели от него.

Ала представата, която си бе създал за жената до себе си, нямаше нищо общо с тази енергична, вечно бъдеща гнева му млада дама, която го бе прогонила от собствената му каюта. Жена, която поставяше под въпрос всичките му представи.

Морган поиска да избяга от тези странни усещания, да намери убежище, където да ги забрави завинаги. Но не можеше. Страхливостта беше престъпление, което не би могъл да извърши. Всичко в него се противеше да подвие опашка като куче и да се оттегли.

Да избяга от нея.

– Мис Джеймс – обади се той и излезе на светло.

Серенити вдигна глава и лицето ѝ пребледня.

– Капитане... – Поздравът прозвуча студено.

Готвачът очевидно се смути, че са го заварили в такава компания, и се обърна към печката. Корт побърза да излезе от кухнята, влачейки след себе си метлата. Морган го проследи с мрачен поглед и се обърна към Серенити.

– Бих желал да говоря с вас на четири очи, мис Джеймс.

– Боя се, че в момента съм заета – отговори тя и вдигна капака на тенджерата, за да погледне яденето. – Тъкмо помагам на мистър Родейл да...

– Знам, че той няма да има нищо против, ако излезете за няколко минути.

Серенити шумно пусна капака върху тенджерата. И тогава се случи нещо напълно неочаквано – готвачът застана между двамата и изгледа предупредително своя капитан.

– По всичко изглежда, че дамата няма никакво желание да остане насаме с вас, капитане.

Загубил ума и дума, Морган погледна готвача. Откакто бе станал зрял човек, никой не бе посмял да се опълчи срещу него, камо ли пък член на собствения му екипаж.

– Съзнаваш ли какво правиш? – попита той с опасно тих глас.

– Съзнавам, капитане. Пазя момичето. Не е прилично да остава насаме с вас и вие го знаете по-добре от мен.

Серенити усети надигация се гняв на Морган с тялото и сърцето

си. Не искаше да се случи нещо с новия ѝ приятел и бързо излезе напред.

– Няма от какво да се притеснявате, мистър Родейл. Аз... ще говоря с него.

Готвачът вирна глава и изгледа своя капитан едва ли не заплашително.

– Мога ли да разчитам, че няма да забравите добрите си маниери?

Морган се вцепени. Само ноздрите му потръпваха.

Ала вместо да се уплаши от своя капитан – човека, от когото зависеше животът му, мистър Родейл се обърна към нея:

– Ако посмее да ви досажда, момиче, веднага ме повикайте. С удоволствие ще му поднеса слабително за вечеря.

Тази заплаха я накара да се засмее. Ала когато отново се обърна към Морган, усмивката замръзна на устните ѝ.

– След вас, капитане.

Потресен от враждебността ѝ, той я отведе в капитанската каюта, където можеха да говорят необезпокоявани.

Бъди мил с нея – заповяда си сърдито. – Дай ѝ време. Не забравяй, че е смутена и плаха. Дай ѝ време да свикне с теб.

В същото време дяволски му се искаше да я удуши, защото бе накарала човек от екипажа му да се обърне срещу него.

Как ли го бе направила? Как, за бога, бе успяла да влезе под кожата на мрачния готвач, който не говореше с никого и ръмжеше срещу всички?

Ако ѝ се скараш, само ще влошиш положението си. Спокойно, Морган, спокойно. Не бързай.

Серенити застана в средата на каютата и се обърна към него.

Той понечи да затвори вратата, но размисли и я остави открената.

Без бързане. Всичко по реда си.

– Откога се промъкваш в кухнята при готвача? – попита, преди да е успял да се удържи.

Серенити го погледна смяно.

– Ти да не би да ревнуваш?

Морган не реагира на подигравката.

– Съвсем ясно ти казах да не ходиш сама в корабната кухня.

– Съвсем ясно ми бе казал, че мога да ти имам пълно доверие, що се отнася до моята личност, а ти злоупотреби с доверието ми. Как отсега нататък да вярвам в онова, което ми казваш?

Гневът в гласа ѝ го стресна. Думите ѝ съдържаха горчива истина.

– Разбира се, че можеш да ми имаш доверие.

– Ами! Още отначало ме лъжеш. Накара ме да вярвам, че си дженгълмен, загрижен за моето добро, а вместо това си позволи куп волности още първия път, когато останахме сами.

Морган бе очаквал, че тя ще е смутена, а не гневна. Вместо крехко-то, страхливо цветче, което искаше да утеши, пред него стоеше фучаща и съскаща дива котка, която му искаше сметка за поведението му.

По дяволите, вината не беше само негова! Тя за каква се смяташе? Кипреше се пред него в мъжки дрехи, които я правеха невероятно изкусителна и му отнемаха дъха.

Първо, изобщо не биваше да се съгласява да се качи с него на палубата. Би трябвало да знае какво я очаква там.

Ами да, всяка истинска жена знаеше, че не е редно да остава наса-ме с чужд мъж! Грешката беше колкото негова, толкова и нейна.

Намерил убежище в гнева, Морган се изстъпи пред нея.

– Доколкото си спомням, ти нямаше нищо против да те докосвам.

Серенити събра заплашително вежди и направи крачка към него. Твърде сличан, за да мисли, той се отдръпна няколко крачки назад.

– Това е подло – изфуча тя и заби пръст в гърдите му.

Морган отстъпи още няколко крачки.

– Отвратително – продължи тя. – Само негодник би казал такова нещо. Ти за какъв се мислиш? О, почакай, ще ти кажа. Ти си един подъл пират, който си взема всичко, каквото поиска.

Морган съзнаваше, че трябва да отговори на обвиненията ѝ, но беше толкова изумен, че изобщо не му хрумна подходящ отговор. Никой никога не беше посмявал да му говори така.

Както стоеше пред него широко разкратена, с една ръка на хълбока, тя приличаше на лъвица, решена да разкъса плячката си. Той се отдръпна отново назад, докато опря гръб в стената.

– А сега, сър – изрече тържествено Серенити и отново заби пръст в гърдите му, за да подчертае думите си, – бих предложила да си потърсиш друго занимание, защото присъстващата дама не е за такива като теб.

Морган присви очи, ядосан, че тя бе успяла да го притисне до стената, и се отдръпна настрана. Ала Серенити продължи да го преследва и да фучи като разярена котка.

– Остават само два дни, докато стигнем до Санта Мария, и мистър Родейл ме увери, че там хвърлят котва много почтени търговски кораби, чийто капитани са готови да вземат пътници. Намерението ми е да се

кача на някой от тях и да те освободя от присъствието си. Затова направи услуга и на двама ни и стой далече от мен дотогава.

Най-сетне Морган забеляза, че го е изтикала навън от каютата. Преди да се осъзнае, тя се върна обратно в помещението и затръшна вратата под носа му.

– Спри! – изрева той, когато чу как се спусна резето. Пред очите му падна червена пелена. Инстинктивно протегна ръка и натисна бравата.

По дяволите! Този път бе заключила. Проклятие! Сега вече край!

Гневът се възпламени в сърцето му и без да помисли какво прави, той отиде до склада в края на коридора, където съхраняваха инструментите.

Помещението беше чисто и прибрано. Покрай отсрещната стена бяха наредени десетина бравди. Морган грабна първата, която му попадна пред очите, и се върна пред каютата си.

Стисна бравдата с две ръце и грубата дръжка ожули дланите му. Крайно време беше да покаже на мис Серенити Джеймс, че не може да го командва като домашно кученце.

Никой нямаше право да заповядва на Морган Натаниел Дрейк какво да прави и къде да ходи. Никой!

Спря за миг пред вратата и се вслуша в ругатните, които долитаха отвътре.

– Този човек ще ме подлуди! „Нали ти казах да не ходиш сама в корабната кухня!“ – В гласа й звънна подигравка, а имитацията беше толкова съвършена, че Морган се смая. – Как не го е срам! Нима си въобразява, че някой от хората му ще унищожи доброто ми име – след всичко, което направи самият той!

Тя повиши тон, сякаш знаеше, че той е отвън в коридора.

– Защо, защо не съм мъж, за да ти дам да разбереш, капитан Дрейк! Една хубава порция бой – това е, което ти трябва!

„Порция бой“? – Морган изстена вътрешно. Всъщност не – това беше добра идея. Една хубава порция бой за малката вещица, за да разбере кой командва тук.

Преди да е имал време да размисли, той замахна с бравдата и я стовари върху вратата.

Серенити тъкмо бе започнала да се съблича, когато чу шума на чупещото се дърво. Обърна се стреснато и проследи с лудо биещо сърце как вратата се натроши на парченца под блестящата бравда.

Резето поддаде и вратата се удари в стената. Морган застана на прага със зловещо разкривено лице. Отпусна бавно бравдата и заяви с

опасно тих глас:

– Никога вече не заключвай вратата си пред мен.

Би трябвало да се уплаши – Серенити знаеше това. Той стоеше пред нея с жажда за убийство в погледа и държеше брадвата като опитен секач. Целият се тресеше от гняв.

Всеки нерв на тялото му беше напрегнат. Счупената врата се люлееше напред и назад в ритъма на кораба. Смешна гледка.

И всичко това само защото тя бе зарезила вратата?

Без да иска, Серенити избухна в смях. Смееше се сърдечно и високо. И не можеше да спре.

Докато се сети, че е полуоблечена. По-точно – полусъблечена. Нададе ужасен вик, хвърли се към леглото, грабна завивката и се уви цялата в нея.

Морган не беше в състояние да се помръдне. Писъкът ѝ прокълът оглушително в ушите му, очите му следяха всяко нейно движение. Когато се устреми към леглото, тънката долна риза се опъна и разкри всичките ѝ женски закръглениости. Зашеметяваща гледка.

– Какво, по дяволите, си намислила? – попита изумено той, когато най-сетне си възвърна дар слово.

– Това не те засяга.

Морган се огледа. Бельото ѝ отново висеше по цялата каюта.

– Пак ли переш? Изпраща си всичко и нямаш какво да облечеш?

Тя изпъна крехките си рамене.

– Щом толкова искаш да знаеш, ще ти кажа. Смятах да се окъпя. – Съскаше като разярена котка. – Реших, че банята ще ме успокои. Не мислиш ли, че това е по-добро средство, отколкото да разбиваш врати?

Морган стисна по-здраво брадвата и отново си пожела да я стисне за гушката.

– Доколкото си спомням, още първия ден ти казах, че нямаме вода в излишък.

– Каза ми, но тази сутрин Корт и мистър Родейл ми донесоха цяла бъчва с дъждовна вода, за да се изкъпя и да си изпера дрехите. Вместо да ги обидя, реших, че е по-добре да им благодаря. Но ако знаех, че ще получиш пристъп, щях да почакам.

Сега беше негов ред да приеме абсурдността на случващото се с чувство за хумор. Наистина бе получил „пристъп“, както се изразяваше тя. Нямаше друга дума, с която да опише поведението си.

Морган пое дълбоко въздух, за да успокои лудо биещото си сърце. Какво толкова имаше у тази жена, че го тласкаше от една лудост към

друга?

До днес беше много горд с уравновесеността си. С умението си да се справя и с най-трудните ситуации разумно и без гняв.

Но когато ставаше въпрос за нея, стоманеният му самоконтрол се топеше като сняг под слънцето.

Имаше ли някаква възможност да се измъкне изискано от неловката ситуация? Огледа парчетата от вратата, разпръснати навсякъде по каютата, и вдигна глава към Серенити, която стоеше до койката, увита в покривката. Не, май нямаше никаква възможност да се измъкне.

– Събери си нещата – помоли тихо той. – Ще мога да поправа вратата едва когато стигнем в Санта Мария. Можеш да се преоблечеш в каютата на Барни, а през това време аз ще...

– Ще почистиш стаята?

Морган кимна.

Серенити събра нещата си и спря пред него. Погледна счупената врата и отново впи поглед в лицето му.

– Тази нощ няма да мога да заключа вратата си, нали, капитане?

Морган изръмжа заплашително.

Серенити реши, че в тази ситуация е най-добре да се оттегли, и то колкото може по-бързо изтича по коридора, спря пред вратата на Барни и почука.

– Кой е там? – попита Писти.

– Серенити. Тук ли е Барни? – отвърна Серенити и изведнъж осъзна, че е безкрайно глупаво да разговаря с птица. Изчака няколко минути и когато не се чу друг глас, откряна вратата и погледна вътре. Освен Писти в малката каюта нямаше никой.

Тя въздъхна облекчено, влезе и затвори вратата зад гърба си. Едва сега ужасната сцена, която бе преживяла, я връхлетя с пълната си сила.

Този човек беше луд! Нахвърли се върху нея с брадва! „*Не прекалявай*“ – укори се Серенити. Той се бе нахвърлил с брадва върху вратата, не върху нея.

„През целия си живот не съм виждал жена, което така да подлудява мъжете – отекна в главата ѝ гневният глас на баща ѝ. – Ти, момиче, си по-лоша от всички други. Никога няма да проумея какво накара скъпата ти майка да те нарече точно Серенити. Сигурно защото е искала да си тиха и кротка. Ако зависи от мен, ще те прекръстя на *шумна многознайка*“

„*Той е прав, Серенити* – заяви веднъж брат ѝ. – *Не разбирам какво те кара да дразниш хората, докато събудиш у тях желание да те*

убият?“

Вероятно те бяха прави. Вероятно това беше най-лошото й качество. Тя сама не се разбираше, но истината беше, че обичаше да дразни хората. Особено арогантните.

На устните й заигра усмивка. Отново си представи Морган с брадва в ръка и разкривено от гняв лице. Невероятна гледка!

Въпреки това не би искала да преживее повторно такава сцена.

– Само още два дни и кошмарът ще свърши – изрече високо тя и започна да се облича.

– Само още два дни – повтори Писти. – Само още два дни.

Ала въпреки сигурността, която я очакваше, част от нея се надяваше тези два дни никога да не изтекат.

Късно вечерта, когато Серенити се нахвана да си легне, по коридора се чуха стъпки. Морган. Вече го познаваше по стъпките.

Както бе обещал, той махна счупената врата от каютата й. Серенити прекара остатъка от деня с мистър Родейл и Корт в корабната кухня.

Двамата с Морган бяха сключили мълчаливо споразумение да се избягват през целия ден. Особено след като моряците научиха каква сцена се е разиграла в капитанската каюта.

Серенити беше много уплашена, че готвачът ще отиде да иска сметка на капитана, но двамата с Корт все пак успяха да го вразумят.

Морган застана на прага, стиснал под мишница навито одеяло и възглавница.

– Имаш ли нужда от нещо? – попита с леден глас Серенити.

Той поклати глава и безмълвно подреди постелата си. Изтегна се пред вратата и се зави с одеялото.

– Какво си мислиш, че правиш? – попита Серенити, скръсти ръце под гърдите и го изгледа унищожително.

Морган извади ръце изпод одеялото и се обърна към нея.

– Ако нямаш нищо против, смятам да спя.

– Аз обаче имам. Не желая да спиш в стаята ми.

Морган погледна за миг рамката на вратата, после впи поглед в лицето й.

– Но аз се намирам извън каютата.

– Какво значение има дали си отвън или вътре, след като между нас няма нищо, което да те спре по пътя към леглото ми? Да не мислиш, че ще заспя, когато си толкова близо? Не забравяйте, капитане – аз вече

знам що за човек сте!

– Не съм в настроение за словесни престрелки, Серенити. Легни си, ако обичаш. Тук съм, за да те предпазя от евентуални посегателства. Нищо повече.

Дали да му повярва?

Сякаш усетил съмненията ѝ, той въздъхна и ѝ обърна гръб.

– Вървете да спите, мис Джеймс.

Макар и колебливо, Серенити се върна до койката и се пхна под завивката, без да го изпуска от очи нито за миг. Той изобщо не се помръдна.

Морган не можа да затвори очи. Цяла нощ слушаше как Серенити се върти в леглото. При всяко нейно раздвижване тялото му реагираше и закопняваше за нейното. Твърде ясен беше споменът за страстната им прегръдка, за звука на нейния екстаз.

Тази жена ще ме убие, повтаряше си мрачно той. *Бавно, но сигурно желанието да я притежавам ще ме довърши.*

Знаеше, че няма да заспи, а ако се съдеше по шумовете, които доли- таха от леглото ѝ, тя също не спеше. Твърдо решен да не се поддава на желанията на тялото си, Морган изрече тихо:

– Извинявай за вратата. Не биваше да реагирам така гневно.

Последваха няколко секунди мълчание. Най-сетне Серенити отговори:

– Ти извинявай, че те разгневих така.

Много добро начало, каза си доволно той. Значи тя осъзнаваше участието си в неговия идиотски спектакъл.

– Такъв ти е характерът.

– Всички казват това. Баща ми твърди, че най-големият ми талант е да вбесявам хората.

Последваха няколко минути мълчание. Серенити си мислеше, че щом стигнат в Санта Мария, двамата ще се разделят и тя няма да го види никога вече.

Защо тази мисъл стегна болезнено гърдите ѝ? Би трябвало да се радва, че ще се върне къщи. Ала мисълта, че вече няма да вижда лицето му всеки ден, беше непоносима.

Но така трябваше да бъде. Един ден трябваше да се върне къщи и колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Морган? – обади се тихо тя.

– Да?

– Знаеш ли, точно когато се появи ти, си мислех колко самотна се

чувствах след смъртта на мама. Баща ми беше съсипан от скръб и съвсем забрави, че има деца.

Тя се засмя тихо и тъжно.

– Сигурно нямаше да харесаш особено мама. Тя беше тази, която ми напълни главата с идеите за еманципацията на жените.

– Баща ти одобряваше ли възгледите ѝ?

– Докато беше жива, я подкрепяше. Естествено, понякога се караха, но като цяло намираше необичайните ѝ идеи... приемливи.

„*Приемливи*“ значи – каза си Морган, докато на устните му играеше усмивка. *Да, думата беше добра. Особено ако майката е била като дъщерята.*

А той... той намираше Серенити за много повече от „приемлива“.

Когато не го вбесяваше, я харесваше... даже много. А понякога беше направо неустоима.

– И тя ли искаше да стане писателка? – попита той. Много му се щеше да знае какво е накарало Серенити да започне работа във вестника на баща си.

– Не. Искаше да стане учен. Изследователка.

Отговорът го смая.

– Не говориш сериозно!

– Напротив. Мама казваше, че това е най-голямото предизвикателство, което си представя. Мечтаеше да организира експедиция и да навлезе във френските територии.

– И успя ли? – продължи с въпросите той. Знаеше, че Серенити би го направила, без да се замисли. Съмняваше се, че нещо – или някой – би могло да я отклони от фикс-идея, заседнала в главата ѝ.

– Не – отговори тя с тъжна въздишка. – Никога не стигна по-далеч от Чарлстаун и Мартасвил.

– Защо се е отказала от мечтата си?

– Заради баща ми. Казваше, че животът с него и с децата им е също приключение. И, че не ѝ трябва нищо повече.

Морган се опита да си представи каква е била Серенити като дете и избухна в тих смях. Сигурно е създавала много грижи на родителите си.

– Мама беше истинска дама и никога не повишаваше тон – спомни си той и изпита болка. – Не мисля, че някога е изказвала собствено мнение, различно от онова, което беше чула от баща ми.

– Това със сигурност е мечтата на всеки мъж – отвърна тя и той чу съвсем ясно горчивото разочарование в гласа ѝ.

– Не знам – отвърна Морган в старанието си да я изтръгне от

меланхоличното настроение. – Има мъже, които ценят предизвикателствата. Например баща ти.

В каютата се възцари мълчание. То продължи доста дълго и Морган повярва, че Серенити най-сетне е заспала. Следващият ѝ въпрос го изненада.

– А що за човек си ти, Морган?

Морган не отговори на въпроса ѝ. Нито тази нощ, нито следващата. Серенити чакаше и чакаше, но той мълчеше.

Най-сетне тя не издържа и настоя да получи отговор. Ала той я отрязва почти грубо.

Болката от грубия отговор не престана да я измъчва. Или не искаше да я окуражава, или не я харесваше и се опитваше да откаже тактично.

И в двата случая тя беше загубила. И в двата случая той нямаше нужда от нея и това ѝ причиняваше повече болка, отколкото беше смятала за възможно. Болеше я дълбоко в сърцето и в душата.

Серенити се закле, че няма да мисли повече за това. Много скоро щяха да се разделят и край. Точка. Тя ще продължи да живее живота си, както досега. И ще бъде силна. Никога няма да допусне някой да забележи болката ѝ. Особено Морган.

Тя стоеше сама на палубата и гледаше към екзотичния остров Санта Мария, който вече се очертаваше на хоризонта.

Никога не беше виждала такава красота. Островът се издигаше от морето, обгърнат в лека мъгла, която му придаваше нещо нежно и тайнствено.

– Това Азорските острови ли са? – попита тя Кит, който се появи изневиделица.

– Не, мис Джеймс – отвърна момъкът и остави въжето, което носеше. – Островът е сравнително непознат. Жителите са... – Той се потърка по тила и избегна погледа ѝ. – Ами, от онзи вид хора, с които със сигурност не желаете да оставате насаме.

Думите му я накараха да се замисли.

– Но мистър Родейл каза, че оттук мога да си замина с търговски кораб.

– Прав е. На острова често спират търговски кораби. Събират сведения и търсят някои други... не особено почтени неща.

Кит я остави сама и се присъедини към групата моряци, които събираха платната. Серенити се загледа отново към брега, който бързо се приближаваше. Много скоро ще потегли обратно към Савана. Би трябвало тази мисъл да повдигне духа и, но вместо това...

Какъв смисъл имаше да желае нещо, което не може да се осъществи?

Е, добре, бе прекарала няколко нощи в спокойни разговори с Морган. Беше научила много неща за родителите и сестра му. Даже ѝ бе разказал някои от пиратските си приключения и макар да знаеше, че би трябвало да мрази тази част от миналото му, тя не го обвиняваше в нищо.

Може би за всичко беше виновно проклетото ѝ любопитство.

Имаше едно нещо, за което Морган не говореше никога – за годините в британския флот. Както и да формулираше тя въпросите си, той всеки път ловко отклоняваше разговора в друга посока.

Морган стоеше на кормилото и когато тя погледна към него, сърцето ѝ спря да бие. Толкова красив мъж...

Мъж, който има ум в главата си, допълни замислено тя. Дори да не беше на едно мнение с нея, поне размишляваше върху онова, което тя казваше, а когато тя го обстрелваше с аргументи, намираше начин да защити възгледите си.

Дълбоко в себе си тя знаеше, че се наслаждава на словесните им престрелки. Дори когато възгледите им не си противоречаха, тя не можеше да устои на изкушението и го дразнеше, за да го доведе дотам да се старее с всички средства да я убеди в правотата на мнението си.

Скоро всичко това ще свърши. Още няколко часа и... Серенити въздъхна дълбоко.

Корабът заобиколи високо планинско било и изведнъж пред нея се разкри най-прекрасната гледка в живота ѝ. Слънчевата светлина се пречупваше в сини вълни, които се разбиваха в бряг, покрит със снежнобял пясък. В залива бяха закотвени три кораба, а недалеч от брега се виждаше малко селище.

Дълъг кей влизаше навътре в морето. Няколко деца тичаха по дъските и гонеха две пилета. Навсякъде избуяваха разкошни растения и цветя. Също като в рая.

– Красиво е, нали? – прошепна в ухото ѝ Морган, който се бе приближил незабелязано. Само при звука на гласа му я побиха тръпки. Серенити побърза да ги прогони и кимна.

– Защо са нарекли острова Санта Мария?

Той я погледна и се усмихна така, че коленете ѝ моментално омекнаха.

– Всъщност това е шега. Островът бил наречен така на един от Азорските острови, където акостирали корабите на испанската армада. Пиратите решили да го превърнат в свой опорен пункт, откъдето да нападат корабите, отсядащи в пристанището на истинската Санта Мария.

– И днес ли е така?

– Днес тук живеят главно пирати, излезли в пенсия и решили да избягат от миналото си, за да не попаднат в ръцете на закона. Тук живеят спокойно и прекарват дните си в разговори за старите времена, когато пиратите владееха моретата. Така съхраняват младостта си. – Той направи крачка напред, за да я погледне. – Островът е център на оживена търговия. Благодарение на Робърт Дрейк.

– Кой е той?

– Мой стар приятел. – Морган погледна над главата ѝ към Барни, който бе поел кормилото. – Обърнете кораба, мистър Питкърн, и хвърлете котвата.

– Тъй вярно, капитане!

Морган се обърна отново към Серенити, без да си дава труд да прикрива чувствата си.

– Предполагам, че ще побързаш да прибереш нещата си от моята каюта...

Наистина ли в гласа му звучеше тъга? Тя вдигна глава и се запита дали наистина щеше да си отиде. *Трябва, не разбираш ли!* Стисна зъби и кимна.

– Да, мисля, че е най-добре веднага да събера вещите си.

Морган я проследи с мрачен поглед. Искаше да я повика да се върне и да я помоли той лично да я заведе до дома ѝ. Защо, за бога?

По-добре сега да не мисли за причините – те му вдъхваха страх. Знаеше само, че е готов да даде и последното късче от душата си, за да прекара още една седмица с нея.

Остави я да си отиде, Дрейк – опита се да се вразуми той. Това беше най-доброто и за двамата им.

Серенити седеше сковано в лодката, с която Кит бе приел да откара до брега нея и няколко членове на екипажа. Морган бе взел първата лодка и ги очакваше на брега. Половината екипаж бе останал на кораба, докато другата половина се наблъска в лодките и огласи пътя до кея с викове и песни. Серенити не им се сърдеше. Островът беше омагьосващо красив.

Десетки жители на острова се бяха стекли на пристанището, за да ги поздравят. Между тях имаше и дами, чиито дълбоко изрязани блузи и вдигнати поли не оставяха и капка съмнение каква е професията им.

Серенити им завидя за лекото облекло. На Санта Мария беше горещо като в Савана през август. Тя приглади запотената коса от челото си и си пожела да можеше да си разхлаби корсета.

Кит се доближи колкото бе възможно повече до брега, матросите наскачаха във водата и лодката се залюля застрашително. Като възбудени деца, хукнали след любимата си играчка – помисли си неволно Серенити, докато се стареше да запази равновесие.

– Боя се, че ще се намокрите, мис Джеймс – рече извинително Кит.

Тя му се усмихна безгрижно.

– Не бива да се тревожиш за мен, Кит. При тази горещина ще изсъхна много скоро.

Тя стана и тъкмо когато щеше да стъпи във водата, видя пред себе си Морган.

– Ще позволите ли да ви предложи помощта си, мис Джеймс?

Серенити се поколеба. След онази паметна нощ двамата не се бяха докосвали и при мисълта за случилото се тогава бузите ѝ пламнаха.

– Аз... аз...

Подчинявайки се на собствената си воля, тялото ѝ се наклони напред. Морган я прегърна и я притисна здраво до гърдите си. Серенити затвори очи. Какво невероятно чувство – да е съвсем близо до него, да вдишва първичния аромат на кожата му, да усеща закрилническите му ръце върху тялото си.

– Мисля, че вече мога и сама – прошепна тя с лудо биещо сърце.

– Няма причини да унищожаваме роклята – отговори той с леко подрезгавял глас и тя се запита дали и той изпитваше същото отчаяно желание като нея.

Знаеше, че е грешно, но не беше в състояние да потисне желанието още веднъж да съедини устните си с неговите. Не само устните, а и...

Веднага престани – заповяда си тя сърдито. Не беше редно мъж да докосва жена по този начин. Не и без брачни клетви. Всъщност тя не беше сигурна дали и съпрузите е редно да правят онова, което той бе сторил с нея през онази нощ.

– Морган!

Въпреки това му позволи да я отнесе на брега, за да не намокри роклята си. Когато той най-сетне спря и я пусна, тя не знаеше дали ще може да се задържи на крака. Прегръдката му я остави слаба и безволна.

Серенити се обърна и видя около петдесетгодишен мъж да тича право към тях. Дългогодишното присвиване на очите срещу яркото островно слънце бе вдълбало от двете страни на лицето му дълбоки бръчки, но въпреки това непознатият изглеждаше красив и изискан. В бялата му коса бяха останали само един-два кичура от някогашните черни къдрици. Носеше отворена на врата бяла риза и дълъг светлосин жакет.

Сивите панталони до коленете и белите чорапи изглеждаха твърде официални за тази горещина.

– Толкова се радвам да те видя. – Мъжът улови ръката на Морган и я раздруса здраво. – Или още се наричаш маршал? По дяволите, момче, никога не съм знаел как да те наричам!

Морган се засмя и отговори на ръкостискането.

– Оттогава изтече много вода, Робърт.

Мъжът на име Робърт се обърна към Серенити и я огледа изпитателно. Очевидно искаше да проникне зад външността. Лицето му излъчваше мъдрост и тя остана с впечатлението, че с лекота ще проникне в душата ѝ.

– Позволи ми да ти представя Серенити Джеймс. Мис Джеймс, това е Робърт Дюк, губернатор на острова.

– Губернатор, ами! Онова, което Морган винаги забравя да спомене, мис Джеймс, е фактът, че спечелих този остров при игра на карти. – Той повдигна ръката ѝ, поклони се пред нея дълбоко като благородник и нежно целуна пръстите ѝ. – За мен е чест да се запозная с вас.

Морган се покашля и му хвърли предупредителен поглед. Усмивката на Робърт стана още по-широка.

– Ще ми кажеш ли как тази прекрасна млада дама е попаднала в твоята компания, Дрейк?

Вместо капитана отговори Серенити:

– Съдбата и някои нещастни обстоятелства станаха причина пътят ни да се пресекат.

Робърт понечи да отговори нещо, но точно тогава видя Джейк, който бе слязъл от лодката и вървеше към брега.

– Божичко, но това е Джейк! Не вярвам на очите си! – извика той и се втурна да го поздрави.

– Веднъж Джейк му спаси живота – поясни Морган. – Робърт е много учтив джентълмен и не би те оставил така грубо, но отдавна не е виждал Джейк.

– Разбирам. Откъде познаваш Робърт?

Челюстта му се стегна, цялото му тяло се вцепени. Серенити вече мислеше, че няма да ѝ отговори, но след дълга, много дълга пауза Морган изрече тихо:

– Бях женен за дъщеря му.

След като поздрави Джейк, Робърт се върна при тях и ги отведе в чакащата карета. Морган, Серенити, Джейк и Барни се настанаха удобно и скоро пристигнаха в изградена в гръцки стил господарска къща,

разположена сред обширна плантация. Името ѝ беше La Grande Maison. Робърт я представи на съпругата си Марта и малката си дъщеря Кристин и мъжете се оттеглиха в кабинета му.

Марта, която изглеждаше поне десет години по-млада от Робърт, имаше смеещи се сини очи и светло кестенява коса. Дребна, пълничка, много жизнена. Но в нея имаше още нещо, което идваше от дъното на душата – изглеждаше толкова ведра и щастлива, че всеки, който я видеше, се заразяваше от веселостта ѝ.

Освен това Марта притежаваше способността да прониква дълбоко в сърцата на хората. Едва се бе запознала със Серенити, когато заповяда бързо да ѝ приготвят ваната и настоя гостенката да се качи на горния етаж и да си отпочине.

Изправена до прозореца на просторната стая, в която я бяха настанили, Серенити се взираше във входната алея, обградена с прастари плачещи върби, обрасли с мъх. Кристин, която беше горе-долу на нейната възраст, надзираваше слугите, които пълнеха ваната с гореща вода и носеха кърпи и чисти дрехи. Макар да беше дребна като майка си и да изглеждаше крехка като китайска порцеланова фигурка, тя излъчваше спокойствие и авторитет. Серенити се съмняваше, че някой би посмял да ѝ възрази. Веднъж поела командването, тя не го изпускаше от малките си ръце.

Докато Кристин раздаваше заповеди, Серенити мислеше за признанието на Морган, че е бил женен за Тереза, голямата дъщеря на Робърт Дрейк.

Тук някога бе живяла съпругата на Морган и Серенити, неволно се запита дали той я е обичал, какво са споделяли и какви спомени предизвиква у него тази къща.

– Мис Джеймс – извика Кристин, – банята ви е готова. Заповядайте, ще ви помогнем да се съблечете.

– Благодаря – отвърна Серенити и тръсна глава, за да прогони мрачните мисли. На леглото беше разпростряна светлосиня памучна рокля.

– Ще отива на очите ви – засмя се Кристин. – Роклята беше в корабния товар, който татко закупи миналата седмица.

– Прекрасна е, благодаря ви.

– Мис Джеймс ми звучи прекалено официално – усмихна се Серенити и се приближи до нея. – Моля ви, наричайте ме Серенити.

Кристин кимна.

– Виж, Серенити, познаваме се едва от няколко минути, но аз

веднага разбрах, че нещо те тревожи. Искаш ли да поговорим?

Как би могла да говори с Кристин за онова, което я вълнуваше?

– Става въпрос за сестра ми и Морган, нали?

Серенити прехапа устни. Всъщност тя не искаше да говори за това, но нещо дълбоко в нея я тласкаше да го стори.

– Той... сигурно много е обичал сестра ти?

Кристин помилва утешително ръката ѝ.

– Искаш ли да чуеш истината?

– Моля те.

Младата дама отпрати слугите и грижливо затвори вратата. После се обърна към Серенити.

– Тереза обичаше друг – призна тя с тих глас. – Син на местен фермер. Всяка нощ се измъкваше от къщи, за да се среща с него.

Серенити спря да диша. Това беше последното, което бе очаквала да чуе от Кристин. В очите на момичето нахлуха сълзи, в гласа ѝ прозвуча безкрайна тъга.

– Родителите ни не знаеха нищо, а аз ѝ бях обещала да мълча като гроб. Нямах представа колко пъти съм си задавала въпроса дали постъпих правилно, като мълчах. Ако им бях разказала, ако поне бях споменала какво прави Тереза, може би нямаше да се стигне дотам. Може би щях да я предпазя...

Кристин извърна поглед.

– Срещаха се няколко месеца и един ден Тереза ми довери, че... ами, че семейството скоро ще се увеличи.

Серенити смръщи чело.

– Боя се, че не разбирам.

Кристин прехапа устни и се замисли. След малко кимна решително.

– Най-добре да ти разкажа всичко отначало. Цялата бъркотия започна с Морган.

– С Морган ли?

– Да. Когато най-сетне намери сестра си, Морган се зачуди къде да я настани. Пенелопе беше болна от ужасна болест и редовно получаваше пристъпи на лудост. Морган я доведе тук, защото мама е единственият човек, който има опит и може да се грижи за болни като нея. За съжаление скоро се разбра, че вече е много късно. Болестта се развиваше бързо. Мама и Тереза направиха всичко възможно последните дни на бедното момиче да протекат колкото може по-приятно и спокойно.

Кристин преглътна мъчително.

– Тереза се сприятели с нея. Обичаше я като сестра и ѝ помогна да

изживее остатъка от живота си достойно. Когато Морган научи какво се е случило с Тереза и че мъжът, който ѝ го е причинил, е избягал и е станал моряк, веднага настоя тя да се омъжи за него.

Кристин помълча малко и продължи разказа си:

– Не можеш да си представиш колко отчаяна беше Тереза. Знаеше, че Морган не я обича, тя също не го обичаше, но заради бебето се съгласи да му стане съпруга.

Кристин отиде до отворения прозорец и се загледа навън, сплела ръце като за молитва.

– Морган, бог да го благослови, се опита да създаде дом заедно с нея, но не успя. Много пъти го виждах да седи на брега по залез слънце и да наблюдава прилива. По очите му личеше, че до болка тъгува за морето. Че много иска да се върне на кораба си. Въпреки това остана тук с Тереза, докато тя разбра и го помоли да не се притеснява за нея. Заяви му, че няма нищо против той да се върне отново в морето. Отначало той не искаше, но татко също настоя. Когато тръгна, обеща на Тереза да се върне навреме за раждането на детето.

Най-сетне Серенити проумя смисъла на разказа ѝ.

– Но не е успял, така ли?

– Закъсна – отговори тъжно Кристин. – Тереза умря малко след раждането.

– А бебето?

– Родил се мъртво.

– О, Кристин, толкова съжалявам! – Серенити протегна ръце и я прегърна.

Кристин леко я потупа по гърба.

– Няма нищо. Надявам се, че Тереза най-сетне е намерила покой. През последните месеци беше много нещастна. Всяка вечер заспиваше с плач. Чувах как Морган ходи напред-назад пред общата им стая. Нямаше представа как да ѝ помогне. Разбитото сърце се лекува трудно, Серенити. Най-голямото ми желание и Морган също да намери мир. Той се обвиняваше, че не е бил до нея, когато е починала.

Кристин се отдели от Серенити и нареди кърпите на ниско столче до ваната.

– Много се радвам да видя, че е щастлив с теб. – Тя кимна сериозно и се обърна очаквателно към новата си приятелка. – Ще ми разкажеш ли за намеренията, ви? Кога ще се ожените?

Серенити беше толкова смаяна, че в продължение на цяла минута не бе в състояние да каже нито дума. Когато най-сетне си възвърна дар

слово, попита с дрезгав глас:

– Извинявай, но какво имаш предвид?

Кристин се усмихна мъдро.

– Не се притеснявай. Аз обичах Тереза, но обичам и Морган и много искам да е щастлив. Радвам се, че те е намерил.

– Не, не, не – отговори бързо Серенити, докато се питаше защо Кристин си мисли такива работи. – Между нас няма нищо. Няма да се женим. Моето намерение е да се кача на някой търговски кораб и да се завърна вкъщи, а той ще продължи плаването си.

Кристин, която се бе навела над ваната, се изправи отново със смръщено чело.

– Но аз си мислех...

– Ние с Морган не се разбираме добре – постара се да обясни Серенити. – Караме се за всяка дреболия.

Кристин се засмя облекчено.

– Той те докарва до лудост, нали?

– Точно така.

– А на теб ти харесва да го дразниш, докато побеснее? Страшно ти харесва?

Сега беше ред на Серенити да смръщи чело. Да не би Кристин да беше ясновидка?

– Откъде знаеш всичко това?

Кристин се засмя отново и лицето ѝ засия.

– О! Не знаех, че си омъжена.

– Вече шест години – обясни Кристин. – Беше любов от пръв поглед. В мига, когато видях Джордж, разбрах, че той е мъжът на живота ми. Ти изпитваш същото към Морган. Още като ви видях заедно, го прочетох на лицето ти.

– О, не, не си права. Аз не бих могла да обичам Морган. Той е пират!

Кристин вдигна рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

– И Джордж беше пират. И баща ми е бил пират. Мъжете често вършат неща, за които по-късно съжालяват. Мога да те уверя, че даже в най-лошите си времена Морган не е бил и наполовина толкова лош, колкото някои, които сега живеят на острова. Познавам пирати и морски офицери, които са проявявали невероятна жестокост – в сравнение с тях Джейк е кротко агънце. Повярвай ми – имало е моменти, когато Джейкъб Дъдли обръщаше в бягство и самия дявол.

Серенити не се усъмни нито за миг в думите ѝ. Кристин застана зад

нея и започна да развързва корсета ѝ.

– Миналото на човека не е толкова важно. Най-важното е какъв е сега, а още по-важно е какво има в сърцето му. Морган те обича – заключи тя и обърна Серенити към себе си. Очите ѝ бяха сериозни. – Никога не съм го виждала да гледа жена, както гледаше теб. Когато ме последва нагоре, беше готов да протегне ръка и да те спре.

Серенити избухна в смях.

– Нищо не убягва от погледа ти.

– Така е. Мама го нарича моето лично проклятие. – Кристин я обърна отново и продължи да развързва корсета. – Искам да ми кажеш нещо – ако Морган не беше пират, какво щеше да изпитваш към него?

Серенити се замисли.

– Той изглежда много добре, нали?

– Дяволски добре.

– И е очарователен – допълни тя с меланхолична въздишка.

– Абсолютно. И не забравяй – елегантен, мил, любезен...

Серенити почти не чуваше думите на Кристин, докато изброяваше добрите качества на Морган.

– Успява да ме разсмее дори когато съм му ужасно ядосана.

Кристин кимна доволно.

– О, мила моя, вече е късно да бягаш! И това ако не е истинска любов...

Серенити енергично поклати глава.

– Не зная дали вярвам в истинската любов – призна тя с дълбока въздишка. – Имаше време – и не беше много отдавна, когато вярвах в романтични приказки, но през последните седмици разорах, че животът... че хората не са такива, каквито бих искала. Те са каквито са и колкото и да се мъча, няма да успея да ги променя.

– Права си – отговори сериозно Кристин – но ние избираме човека, когото обичаме, не с ума, а със сърцето си. – Тя сложи ръка върху гърдите на Серенити, на мястото, където биеше сърцето и. – Ние обичаме въпреки всичките грешки, а понякога и заради тях. Каж ми, ако не съм права, Серенити, но как се чувстваш в присъствието на Морган? Не ти достига въздух, нали?

– О, да.

– Понякога си ужасно нервна?

– Да, понякога.

– А копнееш ли за докосването му?

Серенити пламна и побърза да сведе глава. Как да признае такова

нещо гласно?

– Значи да?

– Ами... да, но какво общо има това?

– Разбира се, че има. Ти си влюбена, Серенити. Затова следващият ми въпрос гласи: Какво смяташ да правиш?

Какво смята да прави? Това беше въпросът, който занимаваше Серенити, докато се къпеше.

Със способността си да извади истината на бял свят Кристин можеше да стане прокурор или адвокат. Тази млада жена притежаваше невероятен остър ум и говореше непрекъснато. Накрая Серенити се принуди да излъже, че я боли глава, за да остане сама.

Облечена в синята памучна рокля, тя седеше на избелелия диван пред отворения прозорец. Най-сетне можеше да даде воля на мислите си.

Тя беше влюбена.

Прозрението я улучи като удар и въпреки това тя се запита как през цялото това време е могла да бъде толкова сляпа за истината.

По каква друга причина би го разпитвала толкова подробно за миналото му? Със сигурност не защото бе записала една глупава стара легенда само за да установи след това, че тази легенда е мъж от плът и кръв!

Причината беше, че се чувстваше измамена от мъжа, на когото бе дарила сърцето си.

Пръстите ѝ неспокойно опипваха кожената кесия, която ѝ бе дал мистър Родейл, за да си купи билет за дома. Избелялата кафява кожа изглеждаше вехта, на някои места шевовете бяха разкъсани. От момента, в който получи парите, я изпълваше чувство за вина. Тогава много държеше да се прибере при близките си. Обеща на добрия готвач да му изпрати парите веднага щом стигне къщи. В действителност обаче не знаеше как ще го направи – нали той ще е отново някъде в морето.

Най-сетне ще се прибере у дома.

У дома...

Дори само звукът на думата „дом“ беше прекрасен. Ще види отново Хонър, Джонатан и баща си. И Дъглас.

Това я накара да се усмихне.

Но никога вече няма да види Морган.

Серенити затвори очи и си припомни какво беше изпитала в деня, когато фантомът от статията ѝ неочаквано влезе в реалния ѝ живот.

Как се бе почувствала вечерта, когато той се появи неканен на партито за рождения ден.

Най-силно обаче беше чувството, което остана у нея, след като той излезе от библиотеката – че е пропуснала нещо, че не се е възползвала от случай, който няма да се повтори.

Морган.

Той беше нейният рицар в блестяща броня. Нейният възхитителен пиратски капитан, който...

... който ще разбие сърцето ѝ, като отблъсне любовта ѝ.

Не ми се вярва да е толкова страшно! – укори се тя. Трябваше само да слезе по стълбата, да се изправи пред него и да му каже: „Морган Дрейк, все едно дали си пират или не, аз те обичам и искам да прекарам живота си с теб.“

Не, съвсем не беше толкова просто.

Нищо в живота не беше просто.

– Велики боже, ами ако ми се изсмее в лицето? – прошепна с болка тя.

Всичко беше възможно. И кой би могъл да го обвини? Коя беше тя? – Най-обикновено момиче – е стройно наистина, но което се нуждаеше от очила, за да чете и говореше за обществени реформи. Жена, която го бе докарала дотам, че да разбие вратата на каютата си с брадва!

Сигурно има предостатъчно жени, които му се хвърлят на врата, ка-за си горчиво тя. Прекрасни жени. Кротки, цивилизовани. Които си зна-ят мястото.

И нито една от тях не бе успяла да го обвърже със себе си. Прова-лът им ѝ вдъхна малка надежда.

– О, Морган – прошепна едва чуто, – само да знаех какво чувстваш наистина...

La Grande Maison беше построена в стила на големите вирджински къщи, на които Робърт се беше възхищавал в младостта си. След години на доходно пиратстваш и невероятни печалби на покер той бе решил да се засели на остров Санта Мария и да се ожени за дъщерята на местния правителствен чиновник.

Като видя построената от Робърт къща, бащата на Марта с готов-ност му даде дъщеря си, без обаче да забрави да поиска голяма зестра. Младата жена не остана очарована от избора на баща си, но за щастие огорчението ѝ от тази прибързана женитба не трая дълго. Робърт много бързо съумя да спечели сърцето на съпругата си. Морган ги познаваше от много години като щастливо семейство. Единственото, което Робърт

обичаше повече от съпругата и дома си, бяха двете му дъщери.

При спомена за Тереза Морган въздъхна меланхолично. Тя беше прекрасно момиче с дълга златна коса, с мек нрав и покорна. Подобно на майка си, никога не бе казала лоша дума, а усмивката ѝ беше възхитителна.

Само че тази усмивка никога не го караше да трепери от възбуда, както му се случваше всеки път със Серенити.

Въпреки всичките си добри намерения спрямо Тереза Морган никога не съумя да я обикне. Това обстоятелство му причиняваше дълбока болка.

Въпреки това се опитваше да ѝ бъде добър съпруг, ала зовът на морето беше по-силен от всичко.

А сега кръгът се затваряше – той се намираше в същата къща и чакаше да чуе шумолене на поли, което да възвести появата на горещо желаната жена. Непременно искаше да я види. Преди дванайсет години, когато се готвеше да направи предложение на Тереза, трепереше от нерви. Беше му страшно трудно да изрече думите, които си беше намислил, имаше нужда от цялата сила на волята си, за да ги каже най-сетне.

А сега стоееше тук и чакаше да види Серенити.

Гледаше към стълбата и имаше чувството, че чака тук от цели часове. В действителност беше слязъл в голямото, открито фойе най-много преди половин час. Вити стълби водеха от двете страни на фойето към следващия етаж. Там живееше тя.

Защо Серенити не идваше?

Морган изръмжа недоволено и отново се учуди на себе си – прославеното му равнодушие го бе напуснало в мига, в който видя за първи път Серенити. Какво име само: Серенити! „*Спокойствие*“ – за жена, която го даряваше с всичко друго, само не и с мир и покой!

Съдбата очевидно си играеше с него.

– Морган? Наред ли е всичко?

Като чу гласа на Кристин, той се обърна. Тя бе влязла във фойето през вратата на верандата, от която се слизаше в градината.

– Добре съм.

– Защо тогава ходиш напред-назад, а не седнеш?

– Не ходя напред-назад.

Кристин подигравателно вдигна вежди. Морган си заповяда да остане на мястото си и скръсти ръце.

– Нямах ли си работа, та ме шпионираш?

Преценяващ поглед затъмни очите ѝ.

– Да, разбира се, че си имам работа. Отивам при мис Джеймс, за да и кажа, че в пристанището току-що влезе луксозен търговски кораб, който ще продължи към Колониите.

Морган усети как кръвта се отдръпна от лицето му. Погледна към Кристин и се намръщи грозно – беше готов да се закълне, че тя се наслаждава на объркването му.

– Моля да ме извиниш... – Тя събра полите си и тръгна към стълбата.

– Почакай! – извика подире ѝ Морган, преди да е успял да се спре.

Тя се обърна и го дари с невинна усмивка.

– Какво има?

Морган трескаво затърси какво да каже. Не тя, той трябваше да се качи горе, за да помоли Серенити да не заминава. Да ѝ каже, че трябва да остане с него.

Отчаяно затърси логична причина, с която да обясни чувствата си. Приемлива причина. Такава, с която може да се живее. Слава богу, много бързо се сети каква трябва да е тя.

Да, точно така! Той имаше дълг към тази жена.

Защо да си купува билет за търговски кораб, като той може да я отведе до дома ѝ безплатно? Веднага му хрумна и друга мисъл.

– Откъде има пари за билет?

Кристин вдигна рамене.

– Това не е смешно, Кристин.

– Аз съм на друго мнение. Но сега отивам при нея. Крайно време е да ѝ кажа за кораба. Освен ако...

– Освен ако какво? – Морган се помоли отчаяната надежда, която покълна в сърцето му, да не се е изписала на лицето.

– О, нищо. – Кристин му обърна гръб и забърза нагоре по стълбата.

Кристин спря на първата площадка и хвърли предпазлив поглед назад. Морган изглеждаше гневен и за момент тя повярва, че наистина ще я последва.

– Ти си дяволски упорит, Морган Дрейк – прошепна тя. – Съжалявам бедната Серенити, че ще живее с такъв като теб.

Естествено, когато тя самата се омъжи за Джордж, свекърва ѝ каза същото. Мъжете не бяха лесни, особено за влюбената жена. Преди първата брачна нощ собствената ѝ майка ѝ обясни, че през началните две години на брака си жената е готова да изяде мъжа си от любов. А през следващите години съжалява, че не го е направила.

Кристин се изкиска развеселено. Понякога и тя желаше същото, но

познаваше и болката, когато беше принудена да се раздели за дълго с любимия мъж. Познаваше и страха, че той няма да се върне.

Влюби се в Джордж в първия миг, в който го видя. Още тогава разбра, че без него никога няма да бъде щастлива. Знаеше, че той също я обича, но не смее да ѝ го каже. „Баща ти ще ми откъсне главата, да не говорим за други части от тялото – обясни ѝ Джордж. – Аз не съм подходящ съпруг за теб.“ И напусна острова. Кристин трябваше да го търси години наред, за да го завлече пред олтара. Засега никой от двамата не съжаляваше.

Тя не искаше Серенити и Морган да преживеят онези ужасни нощи, които бяха преживели двамата с Джордж, докато се питаха къде ли е другият... и с кого.

Още по-мъчително беше съжалението за пропилените години, които не можеха да се върнат. Години, през които можеха да живеят щастливо заедно.

Не, тя нямаше да стои и да гледа как двамата страдат. С тази мисъл в главата си Кристин започна да действа.

При тихото почукване по вратата Серенити се стресна.

– Да? – извика с леко треперещ глас.

Влезе Кристин. На лицето ѝ бе изписана сияеща усмивка.

– По-добре ли си вече? Мина ли ти главата?

Серенити се изчерви виновно – Кристин беше искрено загрижена за нея, а тя я бе излъгала.

– И да, и не.

– Е, новините, които нося, сигурно ще ти помогнат – отговори Кристин и застана между дивана и прозореца. – Преди минути в пристанището влезе кораб, който ще продължи към Колониите.

– О! – прошепна изненадано Серенити и сърцето ѝ се напълни с тъга. – Май трябва да се свържа с капитана.

– Не е нужно – увери я бързо Кристин. – Татко вече му разказа за теб и той заяви, че изобщо не е проблем да те отведе вкъщи.

Кристин се обърна към прозореца и докато си играеше със златните си къдрици, попита съвсем невинно:

– Не е проблем, нали, Серенити?

О, разбира се, че е проблем – бе готова да отговори Серенити. Как да се раздели с Морган?

– Естествено, че не е – излъга тя и отново изпита угризения на съвестта. – Знаеш ли кога смята да отплава капитанът?

– След три дни.

Три дни? Сърцето ѝ натежа още повече. Само още три дни и вече никога няма да види Морган. Кристин се наведе над нея и изрече тихо:

– Много добре знаеш какво може да се случи за три дни, Серенити.

– Права си – въздъхна младата жена. – Светът може да пропадне. Някой може да ме нападне и да ме пребие. Или пък...

– Или можеш да накараш Морган да се влюби в теб и да ти направи предложение.

Серенити избухна в спонтанен смях. Дори само мисълта за това беше толкова смешна, че не можеше да реагира по друг начин.

Серенити отрезвя веднага и поклати глава.

– Морган ми даде да разбере, че бракът е последното, което иска.

Кристин скръсти ръце под гърдите и я изгледа строго.

– Мъжът казва едно, но мисли съвсем друго. Вярвай ми, Серенити. Когато става въпрос да се манипулират мъжете, даже прекрасната Елена не може да се мери с мен. – Тя се приближи още малко до приятелката си и продължи: – Помисли върху думите ми. Ако Морган се ожени за теб, няма да има нужда да слушаш злобните приказки на старите клюкарки в Савана. Обществото няма да те осъди. Е, ще поприказват малко как Серенити Джеймс избягала от къщи и се качила на някакъв си кораб, за да се омъжи за своята истинска любов, за единствения мъж в живота си. Но никога няма да казват за теб всички онези гадни, злобни неща, които ще чуеш, ако се върнеш сама.

Кристин се наведе още повече и устните ѝ почти докоснаха ухото на Серенити.

– Помисли си – помоли я настойчиво. После рязко се изправи и отново отиде до прозореца. Серенити я послуша.

Да, Кристин беше права – решението беше добро.

– Но ако плаването по море е единственото, което той иска?

Кристин се обърна и на лицето ѝ грейна усмивка.

– Няма да го задържаш. Пак ще излиза в морето, но не за дълго.

Серенити я погледна със съмнение.

– Какво те прави толкова сигурна?

– Видя ли някъде Джордж? – попита засмяно Кристин.

– Твоя съпруг?

– Ами да. Той обичаше морето също като Морган, а може би и повече от него. Кълнеше ми се, че никога няма да успее да го задържа на сушата. – Кристин кимна самодоволно. – Три месеца след сватбата ме остави и замина. И знаеш ли колко издържа?

Серенити поклати глава.

– Два дни! – Кристин вдигна два пръста, за да подчертае думите си.
– След два дни се върна и се закле, че никога вече няма да ме напуска.

– Но сега не е тук!

– Права си – призна Кристин. – Но само ако се бях нацупила, щеше да остане. Принудена съм да го моля и да го заплашвам, за да тръгне на плаване.

Думите на Кристин звучаха като музика в ушите на Серенити. Само като си представи – да опитоми един пират! Да върти Морган на малкия си пръст – каква приятна перспектива.

Не, това звучеше твърде добре, за да е истина. Да посмее ли да се довери на Кристин?

Да, защо не? Кристин познаваше Морган много по-отдавна, а през краткото им познанство бе успяла да открие учудващи неща за нея самата. Кристин беше добра наблюдателка, в това не можеше да има съмнение. И познаваше хората.

Ако някой имаше право по отношение на Морган, това беше само Кристин.

За бога, ами ако веднъж в живота си се провали?

– Не знам, Кристин...

Младата жена вдигна рамене.

– Няма нищо. Давам ти време да си помислиш. Но мисли бързо. Нямаш много време.

Серенити се питаше дали е постъпила умно, като се е вслушала в думите на Кристин. Почти час домакинята и камериерката ѝ я събличаха и обличаха, фризираха и гримираха, докато най-сетне останаха доволни от вида ѝ. В момента се чувстваше по-скоро като коледна гъска, отколкото като жена.

Въпреки това резултатът ѝ харесваше. Двете действително бяха успели да я превърнат в привлекателна млада дама. Грижливо фризираната коса падаше на меки вълни покрай лицето и по раменете и изглеждаше съвсем естествена. Както бе предсказала Кристин, светлосинята рокля подчертаваше изразителността на очите ѝ.

– Само почакай да те види Морган... – прошепна Кристин, преди да слезат по стълбата.

Серенити заслиза бавно, като напразно се опитваше да успокои лудо биещото си сърце.

На прага на салона спря, но първият, когото видя, беше Джейк. Бившият пират разговаряше оживено с домакина. Морган стоеше с гръб към нея.

Дълбоко разочарована, Серенити се запъти след Кристин към дивана, където ги очакваше майката.

– Мили боже, мис Джеймс, изглеждате прекрасно – посрещна я с усмивка Марта. – Знаеш ли, Робърт – извика тя към съпруга си, – мисля, че трябва да държим мис Джеймс далече от очите на тукашните млади мъже.

Серенити се изчерви поласкано. Морган се обърна с обичайното си самообладание, но щом я видя, очите му се разшириха и погледът му светна. По лицето му бавно се разля одобрителна усмивка. По тялото на Серенити пробягаха тръпки. През целия си живот не беше получавала толкова прекрасен комплимент.

– Е, дами и господа – Марта се изправи, – всички сме гладни, нали? Време е да седнем на масата.

По погледа на Морган пролича какво е насочен апетитът му. Тази мисъл беше още по-приятна.

Може би Кристин все пак имаше право.

Може би, но не сигурно. Все пак би трябвало да послуша новата си приятелка. Защото Кристин знаеше за мъжете сто пъти повече от нея.

Вечерята беше прекрасна. Трапезарията беше великолепно обзаведена – като останалата част на къщата. Два полилея от кристал и злато висяха над дългата махагонова маса от двете страни на огромен вентилатор, задвижван от спретнато облечен слуга с дълго въже.

Марта беше извадила най-хубавите сервизи и прибори, най-фините кристални чаши. Серенити никога не беше виждала такъв разкош. А храната беше невероятно вкусна, по нищо не можеше да се сравни с тази в Савана.

Поднесоха им печена гъска, пържено свинско, захаросани плодове, месни пастетчета, всичко с прекрасни гарнитурни.

Тя слушаше с интерес, докато мъжете разказваха истории за морето. Морган седеше насреща ѝ до Робърт, вляво от него беше Джейк, а Барни бе заел мястото отдясно на Джейк. Две места бяха празни, а отсреща седяха Марта, Кристин и тя.

– Знам, че подреждането на местата ви изглежда доста необикновено – заговори Марта, докато сипваше соса. – Но си помислих, че на мъжете ще им хареса да си спомнят миналото.

Смутена, че домакинята бе прочела мислите ѝ с такава лекота, Серенити смачка салфетката в скута си.

– Не е нужно да ми обяснявате.

– Хапни малко от гъската – предложи ѝ Кристин, когато един слуга застана с платото зад Серенити. – Тя е специалитет на Кармен. Трябва да я опиташ, за да знаеш какво значи гъска.

– Благодаря – усмихна се Серенити. – Сигурна съм, че е много вкусна.

Малката група помълча известно време, докато Марта се обърна отново към гостенката си.

– Морган ми разказа, че пишете.

– Да, мадам – отговори гордо Серенити.

– Имате прекрасна професия. Много се радвам, че най-сетне се запознах с човек, който пише. Но вие сте жена и сигурно ви е много трудно.

– Разбира се, не е никак просто. – Серенити хвърли бърз поглед към другия край на масата и забеляза, че Морган я наблюдава. Преглътна и се извърна към Кристин, която ѝ се ухили знаещо.

– Някога и аз мечтаех да имам повече смелост и да променя нещо в света – продължи Марта. – Исках мъжете да ми се възхищават не само заради външния ми вид.

– Стига, мамо, татко съвсем не те обича само заради външността

ти.

– Това е вярно, но му трябваша трийсет години брак и застаряващо тяло, за да разбере, че аз съм повече от това.

– Не си права, мамо.

– Кажете, Серенити, чела ли сте Мери Уолстоункрафт?

– С огромно въодушевление.

– Шокиращо, нали! – извика Марта. – Тя пише най-шокиращите неща, които някога съм чела. Но между нас казано – аз се възхищавам на възгледите ѝ, що се отнася до възпитанието на жените. Мили боже, като си спомня, че аз се научих да чета само защото проявих желязна решителност. Спомням си как ме напляска баща ми, когато ме свари да чета. Бях само на тринайсет години. Като повечето мъже и той си мислеше, че книгите ще ми напълнят главата с безполезни, бунтовни мисли.

Така вечерята мина в оживени разговори, духовити забележки от страна на Кристин и коси погледи от Морган.

Когато се справиха с десерта, мъжете отново се оттеглиха в кабинета на Робърт. Марта отведе жените в салона.

– Серенити?

Като чу гласа на Морган, Серенити спря като закована.

– Да, капитане?

Той се приближи с отмерени крачки. Изглеждаше толкова мъжествен, че дъхът ѝ спря. Светлината на свещите се отразяваше в очите му и ги правеше още по-тъмни и блестящи. В зениците святкаха развеселени искри, които я омагьосваха и излъчваха топлина.

– Хайде да се поразходим малко в градината. Вечерта е толкова приятна.

Серенити понижи глас, за да не я чуят Марта или Кристин.

– Отлично си спомням какво се случи през последната приятна нощ, когато се съгласих да остана насаме с теб.

Той се ухили като същински дявол.

– Обещавам, че няма да се случи отново. Ще се проявя откъм най-добрата си страна. – Приближи се до нея и прошепна в ухото ѝ: – Освен ако ти не искаш да се повтори. В този случай ще дам всичко от себе си, за да не те разочаровам.

Сърцето ѝ заби като лудо. Част от нея се радваше на думите му и на увереността, че той я желае силно.

Въпреки това съзнаваше, че не е редно да го окуражава.

– Много дръзко, капитан Дрейк. Ако си мислиш, че можеш да ме накараш да те следвам като домашно кученце, уверявам те, че се лъжеш.

Аз не играя по свирката на мъж. Особено пък по твоята.

Той сложи ръка на гърдите си и се направи на тежко ранен.

– Думите ви пронизаха бедното ми сърце, милейди. Защо го сторихте точно сега, в разцвета на живота ми? Божичко, раната е смъртоносна... – Само след миг усмивката се върна на лицето му, още по-нахална отпреди. – Какво толкова има, ако ме придружиш в градината?

Морган погледна покрай нея към Кристин и Марта, които ги очакваха, и повиши глас, за да го чуят:

– Кажй й, че няма нищо лошо да прекара няколко минути насаме с мен, моля те, Кристин. Ти поне знаеш, че съм почтен мъж.

Кристин избухна в смях.

– Ами, знам, че си негодник. Точно така – ти си негодник, Морган Дрейк. – Направи крачка към тях и заяви решително: – Върви с него, Серенити. Ние с мама през цялото време ще стоим до вратата. Ако той се осмели да те целуне по бузата, трябва само да ни повикаш и ние ще дотичае.

Морган я изгледа предупредително и се обърна към Серенити:

– Тръгваме ли?

Предложи й ръката си и тя автоматично я пое. Сложи пръсти на лакътя му и му позволи да я изведе навън.

Нощта беше наистина прекрасна. Градината изглеждаше като в рая, може би още по-грижливо поддържана от райската. Рози и бръшлян растяха на шпалири, обградени с висок жив плет. На равни интервали бяха поставени мраморни пейки. Кристин й бе разказала, че градината е слабостта и голямата гордост на Марта, и това личеше навсякъде, във всяка дребна подробност.

Тя се обърна към Морган и лекият бриз погали бузите й.

– За какво искаше да говорим? – попита напрегнато.

За момент той извърна поглед, сякаш събираше мислите си. Когато заговори, гласът му прозвуча дълбоко и дрезгаво.

– Исках да ти кажа, че не бива да си купуваш билет за търговския кораб. Не знаеш какъв е капитанът му, можеш ли да му имаш доверие.

Сърцето й заби като безумно. Наистина ли й казваше това, което тя искаше да чуе? Имаше ли основания да се надява?

– Нима ме молиш да остана при теб?

– Не – отвърна той с такава бързина, че болезнено прониза сърцето й.

Край с желанията. В този момент беше готова да удуши Кристин. Как бе посмяла да я окужава!

– Съвсем не исках да кажа това – продължи Морган и зарови надеждите й дълбоко в земята. – Имах предвид само, че би трябвало да помислиш много добре, преди да...

– Какво да помисля, преди да...? – изсъска въбесено Серенити. Всяка дума режеше като с нож. Кой беше той, та си позволяваше да я поучава какво да прави? Особено след като бе казал, че не я иска близо до себе си! – Искаш да кажеш, че трябва да помисля много добре, преди да се кача посред нощ на кораб, пълен с мъже, на които не мога да имам доверие. Мили боже – откъде ли познавам тази история? Този път поне знам, че капитанът на кораба не е проклет пират, гонен от... от колко правителства всъщност?

– Само от две, но сега не става дума за това.

– А за какво става дума?

Тонът на Серенити и начинът, по който извърташе думите му, въбсваха Морган. Това го накара да каже неща, които в действителност не мислеше.

– Откъде имаш пари, за да си купиш билет?

– Това изобщо не те засяга.

– Всичко, което се отнася до теб, ме засяга.

Серенити го зяпна с отворена уста. В очите й се четеше неверие.

– Какво каза? Как ти хрумна това?

– Аз те въвлякох в тази история...

– Не си ме въвлякъл ти, сама съм си виновна. И сама ще се погрижа да изляза от тази глупава ситуация.

– Така е, но като мъж мой дълг е да...

– О, моля те! – извика възмутено Серенити и вдигна ръце. – Пак ли трябва да предъвкваме онзи стар спор?

Разкъсван между желанието да я целуне и да я удуши, Морган избухна в тих смях. Тази жена беше най-сериозното предизвикателство в живота му.

Това беше едно от нещата, които особено харесваше у нея. С такава жена никой мъж нямаше да скучае.

– Няма ли да има поне един момент, в който да не се караме?

Серенити се засмя, протегна ръка и внимателно откъсна една жълта роза. Той проследи като омагьосан как пръстите й нежно се плъзнаха по фините листенца и луната освети профила й.

– Май го правим твърде често, нали? – попита тихо тя.

– Да, права си. – Морган замлъкна. Трябваше веднага да измисли как да я убеди да остане на борда на кораба му. Да измисли причина,

която тя не би могла да оспори.

Спасителната идея дойде много скоро.

– Виж какво, ако ми позволиш да те отведа у дома, ще те науча на всичко, което трябва да знае един моряк.

Серенити въздъхна и приседна на една от мраморните пейки.

– Но аз не искам да ставам моряк. Освен това обещах, че няма да напиша нищо за теб, за Джейк и за твоя екипаж. Искам просто да се върна вкъщи.

Морган пристъпи към нея. Тя бе опряла двете си ръце на пейката.

– Но защо? – попита той и проследи как тя сведе глава и впи поглед в обувките си. – Сигурно знаеш какво те очаква там. Ключоци, злоба...

– Знам, знам – прекъсна го тя и в гласа ѝ звънна болка. – Знам от първа ръка колко зли могат да бъдат хората. – Вдигна глава към него и лунната светлина заискри в очите ѝ. Той видя в тях душата ѝ. Изпълнена, с желание и копнеж. Това го накара да се запита как би могъл да облекчи болката, блещукаща в кобалтово-сините очи.

– Един ден все ще трябва да се върна вкъщи – изрече тя съвсем тихо. – Колкото по-дълго ме няма, толкова по-трудно става завръщането.

Той искаше да спори с нея, да чуе от устата ѝ какво трябва да каже, за да я накара да остане с него, но не му хрумна нищо подходящо.

По дяволите, той също не знаеше защо толкова иска тя да остане при него! Знаеше само, че ако тя си отиде, ще преживее адски мъчения.

Морган седна до нея на пейката и обхвана лицето ѝ с две ръце. Тя изглеждаше толкова красива под лунната светлина, със светлините и сенките, играещи по лицето ѝ. Светлите очи искряха и той би дал всичко мигът никога да не свършва.

– Искате ли да ме целунете, капитан Дрейк? – попита тя с откритостта, която толкова го възхищаваше.

– И какво, ако кажа да?

– Ще бъда принудена да ти напомня за обещанието, което даде.

– Това ли е, което искаш от мен? Да си отида?

Серенити преглътна мъчително. Беше наясно, че тонът на гласа и копнежът в очите я издават.

Наистина ли той имаше чувства към нея или това беше само нейното собствено желание?

– Не – отговори тя съвсем честно. – Не искам да си идеш.

Затаи дъх и зачака той да я пусне. Вместо това той се наведе напред. Устните ѝ неволно се отвориха.

– Капитан Дрейк?

Серенити усети как хватката му се стегна за миг и веднага след това се отпусна. Морган се отдръпна от нея и се обърна към приближаващата Кристин. Ръцете, които до преди секунда притискаха лицето ѝ, паднаха в скута му.

– Какво има? – изръмжа той.

Кристин отвори широко очи и вдигна вежди.

– Няма за какво да ми крещите, мистър Дрейк. Вие бяхте този, който ми нареди да ви уведомя веднага щом пристигне дърводелецът. Само изпълнявам заповедите ви.

– Какво, по дяволите, го е накарало да дойде толкова късно?

Морган се успокои веднага и въздъхна. После се обърна отново към Серенити.

– Може би друг път, Серенити?

Тя кимна едва забележимо. Той стана и се отдалечи. Кристин се приближи към нея като котка към мишка.

– Правило номер три: постоянно засилвай желанието му.

– Какво искаш да кажеш?

Кристин посочи с глава в посоката, където беше изчезнал Морган.

– Е, какво реши, Серенити? Ще отведем ли добрия капитан пред олтара, или ще се върнеш в Савана с търговския кораб?

За всичко е виновно пълнолунието, каза си Серенити – защото в този момент, докато докосването му пареше върху кожата ѝ, тя взе решението, за което настояваше сърцето ѝ.

– Оставам, Кристин. Кажи какво трябва да направя.

16

Кристин беше като отвързана хрътка. Или като набиращ сила тайфун. Серенити все по-често се питаше с какво е заслужила всеотдайността ѝ.

Двете прекараха следващата сутрин в салона, където Кристин я поучаваше в онова, което наричаше „висшето изкуство на кокетството“.

А според Серенити то беше висшето изкуство на глупостта.

По дяволите! Кой ли бе измислил всички тези смешни жестове и думи? И нима мъжете наистина бяха толкова тъпи, че да се хващат на женското кокетство?

Прехапала долната си устна, Серенити кимна дълбокомислено – да, мъжете наистина бяха толкова тъпи.

– Хайде, Серенити, изправи се – заповяда Кристин и изпъна гръб. – Притвори очи. Не! – изфуча сърдито тя. – Не ти казах да ги затвориш, а само леко да ги притвориш. Ето така... сега вече е добре.

– Но аз не виждам почти нищо!

Кристин вдигна рамене.

– Нали не се разхождаш в гора, пълна със змии. Би трябвало да знаеш къде стъпваш. Ти се стараеш да спечелиш едно сърце. Никога не го забравяй. Любовта е сляпа.

– Като мен, ако продължа да се разхождам с присвити очи.

– Серенити!

– Добре де.

Така мина утрото, докато Кристин ѝ показваше как да ходи, как да говори, как да движи ръцете и главата си... с една дума, цялото изкуство на женското кокетство.

– А сега идва най-доброто! – оповести Кристин и Серенити преглътна, обзета от лошо подозрение. След всички неприятни и глупави неща, които ѝ бе показала Кристин, мисълта за „най-доброто“ ѝ вдъхваше истински страх.

– И какво е то? – попита тя с леко треперещ глас.

– Сега идва смъртоносният удар.

– Какъв удар? – попита неразбиращо Серенити.

– Смъртоносният – повтори натъртено Кристин. – След него мъжът със сигурност пада на колене.

Серенити присви очи.

– Изглежда ми опасно. Какво искаш да направя? Да го ударя по главата с тъп предмет?

Кристин извъртя очи. После извади една ябълка от сребърната купа на масата, поставена между отворените врати на верандата. Пусна я на пода и заповяда:

– Вдигни я!

Серенити изпълни заповедта, но бе спряна с остро изсъскване.

– Виж как ще го направя аз – нареди Кристин и пусна на пода втора ябълка. – Божичко, какво направих! – изохка тя театрално и поклати глава. – А сега – продължи с нормалния си глас – идва моментът, когато той се навежда да я вдигне. Това е твоят шанс да му нанесеш смъртоносния удар. Ще се наведеш в същия момент.

– Защо?

Кристин се усмихна тайнствено.

– Представи си, че ти си Морган, и ще разбереш. Хайде, пусни ябълката.

Серенити се наведе и се, озова точно срещу лицето на Кристин.

Не, не срещу лицето. В полезрението ѝ влезе пищната гръд на приетелката ѝ. От позицията, в което бе застанала, можеше да види цялото деколте на Кристин.

Бузите ѝ се обляха в червенина.

– Но това... това е смешно! Не мога да го направя. – Ръката, която стискаше ябълката, се плъзна несъзнателно към гърдите. – Освен това той ще разбере, че съм го инсценирала нарочно.

Кристин поклати глава.

– Мила моя, ти не разбираш. Уверявам те, че няма да си помисли нищо такова. Мислите му ще бъдат изцяло заети с нещо друго. Би могла да му отсечеш главата, без да забележи.

Серенити избухна в смях.

– Не би трябвало да говорим за такива неща. Неприлично е.

– Ами! – отвърна дръзко Кристин и също сложи ябълката на гърдите си. – По този въпрос имам друго мнение. Приличието е нещо прекрасно, но няма да стопли леглото ти.

Серенити изохка шокирано, но Кристин изобщо не се впечатли. Подхвърли ябълката, улови я ловко и продължи уверено:

– Да се върнем на урока. След като ти върне ябълката, направи така, че да продължи да гледа тялото ти, като вземеш предмета и го поднесеш към деколтето си. – Кристин илюстрира правилото, като плъзна ябълката по деколтето си.

– Но аз нямам деколте.

– Тази вечер ще имаш.

Късно следобед двете бяха в спалнята на Кристин. Вече бяха избрали роклята за вечерта и сега Серенити седеше пред тоалетката, а Кристин експериментираше с косата ѝ.

Серенити слушаше търпеливо указанията на приятелката си и се питаше дали ще ги запомни всичките.

Най-лошото обаче тепърва предстоеше.

Щом очите на Кристин потъмняха и на устните ѝ изгря загадъчна усмивка, Серенити разбра, че нещото ще се случи.

– Знаеш ли какво – заговори Кристин и продължи да пъха фуркети в косата на Серенити, – за да сме сигурни в успеха, ни трябва конкуренция.

Серенити я погледна смаяно в огледалото.

– Конкуренция ли?

– Точно така – отвърна Кристин и огледа доволно сложния кок, който бе направила. – Трябва да ти намерим мъж.

– Нали за това говорим през цялото време!

– Да, права си – обясни търпеливо Кристин и спусна по няколко къдрички от двете страни на лицето ѝ. – Но ни трябва още един мъж. Нищо не кара мъжа да желае жената по-силно, отколкото мисълта, че и друг се интересува от нея.

Вярно ли беше това?

Серенити не беше толкова сигурна, но дяволските искри в очите на Кристин бяха достатъчно доказателство, че приятелката ѝ твърдо вярва в думите си.

Но това нямаше значение. На острова нямаше друг мъж, който да се интересува от Серенити. Чарли с шавливите ръчички беше много далеч.

– Е, ще се наложи да се откажем от другия мъж, защото...

– Да, да... – промърмори Кристин и посегна към четката. Очите ѝ гледаха замислено. – Работата е там, че аз познавам един човек, който ще накара Морган да позелене от завист. Този някой ще изпълни ролята съвършено. И без това ми дължи услуга и ще... – Тя сведе поглед и се замисли дълбоко. Накрая разтърси глава и изгледа решително Серенити. – Сигурна съм, че мога да го убедя.

Серенити беше по-скоро скептична, но не каза нищо и се съгласи да придружи Кристин на разходка с каретата. И без това искаше да разгледа острова. Обиколиха почти цялото градче и тя не се умори да се

възхищава на ефективната му организация. Минаха покрай всички магазини, от които се нуждае една процъфтяваща общност – месарница, хлебарница, ковачница и така нататък.

Мястото беше наистина възхитително. Наскоро построените къщи приличаха по стил на тези в Савана и Чарлстаун. Красиво облечени жени с ръкави до лактите и модни шапки се разхождаха свободно между оскъдно облечените островни жени, до една с къси поли и голи ръце.

Ала всички тези впечатления избледняха, когато Кристин я въведе в ковачницата. За момент Серенити спря поразена на прага.

Ковачът стоеше пред наковалнята с гръб към тях и обработваше с чука си парче желязо.

През целия си живот не беше виждала нещо толкова прекрасно.

Дългата руса коса беше вързана небрежно на тила и се мяташе между бронзови от слънцето и вятъра плешки. Мускулите на гръба се свиваха и обтягаха, докато вдигаше и спускаше ръце. Тялото блестеше от пот.

– Стенли! – извика Кристин. Ковачът спря и погледна през рамо. На лицето му изгря усмивка.

– Кристин, скъпа моя – изрече той и остави желязото. Пусна клещите в кофа с вода и свали големите кожени ръкавици.

– О, божичко! – прошепна Серенити. – Великолепна гледка. Невероятна.

По голите гръди личеше всеки отделен издуващ ги мускул. Ковачът приличаше на полугол митичен бог, завърнал се от битка с титани.

Дори великолепният гръб не я бе подготвил, че изведнъж ще се изправи срещу същинско олицетворение на мъжка красота. Младият бог имаше прекрасно лице със засмени сини очи и продълговати трапчинки от двете страни на устата.

– Стенли – повтори Кристин, която изобщо не се бе впечатлила от вида му, – позволи ми да ти представя новата си приятелка, мис Серенити Джеймс. Серенити, това е Стенли Феърхоуп, най-красивият мъж, роден някога на тази земя.

Стенли я удостои със зашеметяваща усмивка и трапчинките му изпъкнаха като два полумесеца.

– Въпреки това не успях да спечеля сърцето ти и да те накарам да се омъжиш за мен – отвърна с въздишка той. – До днес не ми позволяваше дори да те виждам.

Кристин извъртя очи. Стенли се обърна към Серенити.

– Радвам се да се запозная с вас, мис Джеймс.

Серенити остана безмълвна. Усмивката му стана още по-широка.

– Не бързайте, мис Джеймс. Успокойте се. В мое присъствие жените често се държат така. – Погледна отново към Кристин и очите му потъмняха. – Освен тази млада дама. Като ме види, и започва да се прозява скучаещо.

– Ти изобщо нямаш нужда от мен, за да подхранваш самочувствието си, Стенли. Освен това аз познавам истинската ти същност, а тя съвсем не е толкова очарователна, колкото си въобразяваш.

Стенли изпухтя недоволно.

– И с мъжа си ли говориш по този начин?

– Но разбира се! Това е причината, поради която Джордж се ожени за мен, а ти не можеш да ме забравиш.

Стенли поклати глава.

– Знам, че не си дошла тук само за да ме тормозиш. Сигурно не е и просто посещение от учтивост. Хайде, кажи – какъв е най-новият ти план и каква ще е моята роля в него?

Кристин се ухили като котка, надушила сметаната. Сложи ръце зад гърба и се надигна леко на пръсти.

– Добре де, ще ти кажа. Искам да ухажваш Серенити.

Смаяният му поглед размая Серенити и ѝ помогна да си върне дар слово.

– Това е глупаво, Кристин. Морган никога няма да повярва, че такъв мъж се интересува от мен.

Стенли се смая още повече.

– Морган Дрейк?

– Познавате ли го?

– Познаваш ли го? – попитаха едновременно двете млади дами.

– Но разбира се. Дълга му живота си. Бях на борда на първия английски кораб, нападнат от него, след като стана пират.

Серенити смръщи чело.

– Защо тогава казвате, че му дължите живота си? Мислех си, че не е вземал пленници.

– О, не, мис Джеймс, не сте права. Той наказваше англичаните, защото го заслужаваха, но се държеше много добре с американците, принудени да служат на английски кораби. Докара няколко от нас на острова, други останаха на кораба му и се присъединиха към екипажа му.

– Проклятие! – изсъска Кристин и прекъсна безкрайно интересния за Серенити разговор. – Тогава той знае кой си. Няма да се хване на въдицата.

– Не вярвам, че ме помни – успокои я Стенли. – Оттогава минаха

почти единайсет години. Бях на четиринайсет, а той беше малко по-голям от мен.

Лицето на Кристин се разведри.

– Слава богу! Щом твърдиш, че не те помни, ще го разиграем.

– Какво искаш от мен?

– Ти, красавецо Стенли, ще изпълняваш ролята на капитан Феърхоуп, собственик на „Морската принцеса“ – търговски кораб, поел курс към Чарлстаун.

– Какво?

– Тази вечер ще бъдеш капитан от колониите, който веднага се е почувствал привлечен от мис Джеймс – обясни търпеливо Кристин и направи широк жест към Серенити.

– Ти ще си капитанът, който ѝ е предложил да пътува с неговия кораб, за да се прибере при семейството си.

Стенли смръщи чело.

– Защо?

– Защото уважаемият Морган Дрейк е влюбен в Серенити, но отказва да го признае.

Стенли се намръщи заплашително.

– Няма да ти позволя да ме въвлечеш в тази подла игра. Няма да сторя нищо, което би могло да засегне капитан Дрейк.

Кристин се изстъпи пред него и сложи ръце под брадичката си. Спусна клепачи и го изгледа изпод дългите си мигли. Серенити проследи с почуда как приятелката ѝ се впусна смело в неравната битка.

Стенли следеше всяко движение на Кристин като умиращ от глад, въведен в зала за тържествена вечеря.

– Не те моля да му навредиш – заговори с мек глас Кристин и пръстът ѝ се плъзна предпазливо по могъщия му бицепс. Щом стигна до лакътя, тя рязко отдръпна пръсти. – Моля те само да го надхитриш.

Стенли примигна, сякаш едва сега се бе събудил, и я изгледа със съмнение.

– Само една жена би го изразила по този начин.

Кристин скръсти ръце под гърдите и го прониза с поглед.

– Поправи ме, ако греша, но няма един мъж, чието име не желая да спомена, не се опита да разкаже на Джордж, че съм се заклела никога да не се омъжа за моряк?

Стенли се изправи като свещ, мускулите на челюстта му се напрегнаха.

– Ти го каза!

– Може би, но ти се опита с хитрост да го накараш да ме напусне. Така ли беше или не?

– Това е нещо друго.

– И защо?

– Във войната и в любовта всички средства са позволени – отвърна сърдито той.

– Тук става въпрос за любов. За любовта между Морган и Серенити.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно.

– Е, добре – въздъхна примирено той. – Правя го за теб. Запомни: длъжница си ми.

Кристин се засмя сияещо.

– Ще ти изпратя дрехи. Камериерката ми със сигурност ще намери нещо подходящо – заяви тя и хвана Серенити подръка. – Хайде, мила моя, чака ни работа.

Морган нямаше представа какво го очаква. Бе прекарал деня с дърводелците, които ремонтираха кораба му, но в действителност през цялото време искаше да види Серенити.

Оживените, възбуждащи разговори с нея му липсваха почти колкото присъствието ѝ. Не можеше да си представи с какво се занимава тя на острова. По-скоро очакваше да се появи на борда на кораба и да се присъедини към дърводелците с чукче и длето в ръце. Или да отиде при моряците, които кърпеха скъсаните платна.

Но това не се случи.

„Виж, последното, от което имаш нужда, е момичето да се появи тук и да си пъха носа навсякъде. Сега задачата ти е да подготвиш кораба за плаване. Имаш си мисия. Трябва да освобождаваш американци, насила отведени да служат на британските кораби. Мисли за тях, а не за някаква си капризна девойка.“

Той стегна шалчето на врата си и си заповяда да я прогони от главата си. Тя ще си замине, и то много скоро, и вече никой няма да реже резервните му платна и да окачва в каютата му дантеленото бельо...

Каква радваща перспектива.

Точно така. Радваща.

– Морган!

Като чу гласа на Джейк, Морган спря на дока. Приятелят му се затича да го настигне.

– Моля те, извини ме пред Марта. Ще закъснея за вечеря.

– Каква работа имаш?

– Опитвам се да настаня екипажа на Хейс в града. Поне половината от моряците нямат никакво желание да се върнат в морето. А аз... – Джейк не довърши изречението, но изпълненият с копнеж поглед, който хвърли към морето, беше достатъчно красноречив.

– Какво има? – попита Морган, учуден, че Джейк не продължи.

– Знаеш ли, смятам и аз да се кача на кораба, който отива в Чарлстаун.

Морган кимна. Знаеше, че ще му е мъчно, когато Джейк си отиде, но го разбираше.

– Искаш да се върнеш при Лорелай, нали?

– Не започвай пак! – изфуча Джейк и очите му светнаха

предупредително.

Морган разпери ръце в безмълвна капитулация.

– Нищо не съм казал.

– Хайде, доскоро – засмя се Джейк и го потупа по рамото. – Довечера ще се видим в къщата.

Морган се обърна и се запъти към обора, където бе оставил наетия кон. За първи път разбираше нетърпението на Джейк. Самият той гореше от желание да види отново Серенити.

Денят беше дълъг и много искаше да ѝ разкаже за веселите малки случки, за да чуе искрения ѝ смях. Сигурно ще хареса историята как птицата на Барни е нападнала един от дърводелците, осмелил се да чука в близост до каютата на господаря ѝ. Да не говорим за сбиването между готвача и Кит за последното хлебче... Наистина копнееше да чуе смеха ѝ.

Морган заби шпори в хълбоците на едрия кон и препусна към къщата на Робърт.

Имаше чувството, че е минала цяла вечност, когато най-послед стигна до плантацията. Спря пред голямата порта и се запъти право към градината.

Серенити обичаше цветята. Отлично си спомняше как бе галила розата. Като внимаваше да не се убоде, набра букет прекрасни рози и се запъти към къщата с увереността, че тя ще го посрещне с усмивка.

Обзет от тази надежда, той влезе в къщата и предаде шапката си на чакащия слуга. Първият шум, който чу, беше смехът, за който бе копнял през целия ден. Сладкият звук се понесе право към него и го докосна някъде много дълбоко.

Серенити беше в салона отляво. Морган веднага се спусна натам и спря на прага.

Серенити седеше на малък диван, облечена в зашеметяваща рокля от бял сатен, обшита с дантела. Деколтетото беше дълбоко изрязано и разкриваше добре закръглени гърди, които с огромно удоволствие би изследвал отблизо. Кестенявата коса беше вдигната в прелестна фризура и дългата ѝ шия беше неустойимо привлекателна.

Устата му се напълни със слюнка.

Лицето ѝ сияеше и тя протегна грациозно ръка, за да...

... за да докосне ръката на мъжа, който седеше до нея!

Усмивката на устните му угасна.

Очите му се присвиха в опасни цепки.

Кой беше натрапникът, който се осмеляваше?

Който се осмеляваше какво?

Да браконьерства в неговата гора?

Тази мисъл го стъписа. Серенити не беше негова. Двамата не бяха свързани по никакъв начин. Той не можеше да предявява претенции към нея... Но да гледа как тя се смее с друг мъж – това беше вбесяващо и събуди в мъжкото му сърце диво желание да забие юмрук в наглата физиономия на съперника.

Точно така – физиономията на другия беше арогантна. Прекалено широки рамене. А пък панталоните му – толкова тесни, че чак изглеждаха неприлично. За какъв се смяташе всъщност, та се осмеляваше да носи такъв панталон в присъствието на дами?

Морган енергично потисна гласа в главата си, който му казваше, че собственият му панталон със сигурност не е по-широк. Това беше нещо съвсем различно.

– Морган – поздрави го с усмивка Марта. – За мен ли са тези прекрасни цветя?

Е, добре, играта на Серенити я можеше и той. Пронизващият поглед на Марта го опари и той побърза да и подаде цветята.

– Но, да, да... Моля, заповядай.

Марта пое цветята и ги връчи на чакащата прислужница.

– Влезте, моля, и се запознайте с капитан Стенли Феърхоуп.

В очите на Марта светнаха странни искри и Морган беше готов да се закълне, че тук става нещо. Някой му готвеше коварен номер. Не, това беше смешно. За разлика от Кристин и Серенити Марта беше разумна, заслужаваща доверие жена.

Така нареченият капитан и Серенити се надигнаха и Морган осъзна болезнено факта, че ръката на мъжа беше в непосредствена близост до лакътя ѝ. Не му убягна и че погледът на идиота непрекъснато се плъзга към деколтето ѝ.

– Капитан Фетхоп – поздрави Морган с дълбок, едва укротен глас, потискайки порива да му издере очите. Слава богу, жалкият тип се сети поне да отдръпне ръката си от лакътя на Серенити.

– Името ми е Феърхоуп – отвърна „капитанът“ и се усмихна, при което на бузите му се появиха трапчинки. При жена може да изглеждат очарователно, но на лицето на мъж са абсолютно смешни, каза си разярено Морган.

– Чувал съм много за вас, капитан Дрейк – заговори отново Феърхоуп. – Позволете ми да стисна ръката на смелия моряк, който победи Уейърд Хейс.

О, значи натрапникът му се подмазваше! Никакъв шанс.

Макар и неохотно, Морган протегна ръка.

– Чух от няколко места, че по пътя насам сте имали сблъсък с пиратски кораб.

В очите на младия красавец светна веселие.

– Да, вярно е. Наистина срещнахме пирати. Глупави негодници, всички до един. Някой капитан трябва да изтреби из корен това зло на човечеството – само така почтените граждани...

– Капитан Феърхоуп – намеси се Кристин, за да сложи край на идиотската му тирада. После хвърли многозначителен поглед към Морган и обясни: – Добрият капитан вече даде съгласието си и обеща лично да се погрижи Серенити да се прибере въщи жива и здрава.

Сега вече Морган окончателно намрази русото нищожество.

Обещал лично да се погрижи, как ли пък не! Много добре знаеше какво го е накарало да даде това великодушно обещание.

Не. Никой нямаше право да пипне Серенити дори с пръст.

Той няма да се предаде без бой.

– Много мило от ваша страна, Феърфакс – изсъска Морган, – но аз вече й предложих същото.

– Да, и аз отказах – довърши Серенити. После сложи ръка върху пръстите на Станхоуп – или както там се казваше проклетият капитан, – и продължи сладниково: – Мразя да съм в тежест на някого, но добрият капитан ми направи неустоймо предложение и нямаше как да не го приема.

– Тя ще се опита да завладее екипажа ви! – изтърси Морган и веднага се почувства пълен глупак.

Нещастникът се взираше в Серенити като замаян.

– Това е прекрасно. Моето сърце вече й принадлежи.

Серенити се изчерви.

Винаги ли е имала толкова розови бузки? – запита се невярващо Морган.

И толкова омайна усмивка?

– О, моля ви, Стенли – изгука сладко Серенити. – Винаги ли казвате такива шокиращи неща?

Морган побесня. Как смееше да говори така на друг мъж?

Искаше кръв! Кръвта на капитан Фетмакс!

Стейнхоуп Феърли изглеждаше обиден.

Много добре. Сега ще го разкъса, както бе разкъсала него, Морган. Това ще го научи да не се доближава до жената на друг мъж.

– Мис Джеймс – заяви нещастникът с потръпващ от възбуда глас, – аз ви харесвам извънредно много. Ще позволите ли да разкрия чувствата си? В интерес на всички?

Серенити се отдръпна и се намръщи.

– Какво казахте, моля?

Фейрхоуп явно не беше на себе си.

– Казах, каквото трябва, мис Джеймс. – Улови ръцете ѝ и се отпусна на едно коляно пред нея. – Искам да се омъжите за мен.

Очите ѝ се разшириха, устните потръпнаха.

Морган чакаше. Знаеше, че неговата малка мъчителка няма да го разочарова.

Ей сега ще му даде да разбере с няколко добре прицелени обиди и ще си го изпрати обратно къщи. Неговият малък дракон никога не би изтърпял подобно глупаво и смешно поведение.

– О, капитане, не зная какво да кажа.

– Как така? Обикновено не ви липсват думи, мис Джеймс – изсъска Морган, преди да е успял да се осъзнае.

Серенити се обърна към него и в погледа ѝ пламна огън.

– Е, добре. Капитан Стенли Феърхоуп, приемам предложението ви.

– Какво? – изрева Морган.

Нешастникът се изправи и притисна ръката ѝ до гърдите си, сякаш беше най-скъпоценното нещо на света. Помилва нежната китка и заяви:

– Мис Джеймс, вие ме направихте най-щастливия човек на света. Още от мига, в който ви видях за първи път, разбрах, че самата съдба ни е събрала.

– Той е само един фукльо! – изфуча Морган. – Не можеш да се омъжиш за такъв. Ти си много повече мъж, отколкото този тип ще бъде някога.

В помещението се възцари гробна тишина. Едва тогава Морган осъзна какво бе казал. Лицето на Серенити придоби цвят на зряла череша и само след минута целият ѝ гняв се изля върху него.

– Ти за какъв се смяташ всъщност, Морган Дрейк? Как смееш да ми говориш по този начин? Аз не ти принадлежа. Ти не ме искаш! През цялото време хленчеше, че съм на кораба ти, а сега, когато намерих човек, който може да ме направи щастлива, смееш да заставащ между нас и да го обиждаш. Ти си подлец, Морган Дрейк, достоен за отвращение. Но аз не ти се сърдя за недодяланото поведение, защото ти не си виновен. Това е истинската ти същност.

Побеснял от гняв, Морган беше готов да извърши убийство.

– Ето, виждате ли! – изкрещя триумфално. – Това е тя. Така се държи с хората!

Като видя как очите ѝ се присвиха в тесни цепки, той се стресна за миг, но не разбра предупреждението. Вместо това изтърси непредпазливо:

– Наистина ли искате до края на живота си да сте обвързан с такава жена?

Гневният ѝ вик беше в състояние да разтрогни стъкло. Ала този път само остави незаличимо впечатление в главата му.

– Ако бях мъж, сега щях да те повикам на дуел – изфуча тя, събра полите си и изскочи от стаята.

Едва тогава Морган осъзна, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Сълзи ли? Това го слиса. Серенити да плаче? Невъзможно!

– Ти си свиня, Морган Дрейк – изрече бавно и тежко Кристин, стана от дивана и се изстъпи пред него. В очите ѝ святкаше истинско отвращение. Гледаше го, сякаш е най-гадното същество на света. – Срамувам се, че някога съм те наричала свой брат.

Преди Морган да е успял да отговори, в салона влязоха Робърт и Джейк.

Робърт спря за миг на прага, впил смаян поглед в капитан Фетхед.

– Стенли? Каква е тази униформа, за бога? Откога си почнал да се труфиш като морски капитан?

Бузите на красавеца пламнаха.

Изведнъж на Морган му просветна. Роклята на Серенити. Съгласието ѝ да се омъжи. Любовното обяснение на „капитана“.

Кристин, която открай време се опитваше да го манипулира.

Изражението в очите на Марта...

– Искаш да кажеш, че този нещастник изобщо не е капитан? – попита тихо той.

– Не, разбира се – засмя се Робърт. – Той е селският ковач.

– Кристин! – прошепна заплашително Морган и направи крачка към нея. Младата дама изпищя и избяга от стаята.

– Моите поздравления, капитан Дрейк – изрече Феърхед с пренебрежителна усмивка. – Успяхте да опразните стаята.

Морган се обърна като ужилен към нещастника, който беше развалил цялата му вечер.

– Поне не изпълнявах ролята на глупака в пиеската на една дръзка хлапачка.

– Вярно е – отвърна Феърхед и почисти несъществуваща прашинка

от ревера си. После вдигна глава и враждебно изгледа Морган в лицето. – Вие се държахте като тронав вол. А в този случай аз предпочитам ролята на глупака.

Серенити извади от косата си обсипаните с перли игли и ги захвърли на земята. Болката я утеши. Вече половин час бродеше безцелно из градината. Трябваше да остане за известно време сама, за да дойде на себе си от раните, отворени в сърцето ѝ.

– Глупачка – укори се тя, докато гневно триеше сълзите от бузите си. – Много добре знаеш, че той не се интересува от теб. Защо послуша Кристин, защо?

Безгранично наранена, Серенити потърси в джоба си кърпичка, но там естествено нямаше нищо.

– О, какво значение има това сега! – изплака тя и отново избърса бузите си с ръка.

– Заповядай.

Като чу дълбокия глас на Морган, тя спря като закована, но инстинктивно пое колосаната бяла кърпичка. Вдигна едва-едва поглед към високата фигура, която бе изникнала от сянката.

– Какво искаш? – попита рязко. – Нима не ме обиди достатъчно?

Изтри сърдито очите си и понечи да му върне кърпичката. Морган се покашля и погледна настрана, сякаш беше смутен.

– Нямах намерение да те обидя.

– Е, прекрасно, значи си нанесъл обидата несъзнателно. Ако наистина е така, моля се на бога никога да не видя какво ще направиш, когато наистина поискаш да ме нараниш.

Той протегна ръка към нея.

– Серенити...

– Махай се!

Морган отстъпи крачка назад и спря. Не можеше да я остави така. Под лунната светлина фигурката ѝ изглеждаше толкова крехка и ранима – в тази бяла сатенена рокля и с разрешените къдрици, нападали по раменете. Носеше стегнат корсет и бюстът и изпъкваше примамливо. Гърдите ѝ не бяха толкова големи като на жените, които предпочиташе, но като цяло фигурата ѝ беше зашеметяваща.

Неустойимо привлекателна.

Само заради него ли се беше нагласила така?

От една страна, Морган се почувства поласкан. От друга обаче,

беше готов да я удуши, задето правеше с него каквото си поиска.

Само за една единствена вечер беше обърнала света му с главата надолу. Бе извадила наяве най-съкровените му мисли. Морган Дрейк, пиратският капитан, който познаваше света, се бе превърнал във влюбен глупак.

И защо?

Защото тя бе посмяла да докосне друг мъж?

Морган се стресна от хода на мислите си. Това беше смешно. Какво го беше грижа, че тя харесва и други мъже?

Какво го беше грижа, че възнамерява да замине с Фетхед?

О, не, не беше нужно да се самозалъгва. Естествено, че го беше грижа. Не можеше да остане равнодушен.

Не можеше да го отрече. Истината стоеше съвсем ясна пред него – като каменната стена в градината.

Това бе моментът, в който осъзна, че я обича.

Прозрението го улучи като удар.

Я престани, заповяда си сърдито, това не е възможно. Тази жена постоянно го докарваше до ръба на лудостта. Не би могъл да обича жена, която се забавлява, като го мъчи.

И въпреки това я обичаше.

Обичаше словесните престрелки с нея, интелектуалния сблъсък с жена, която умееше да защитава мнението си. Обичаше смелия ѝ дух.

Обичаше устните ѝ, чувството ѝ за хумор и особено израза в очите ѝ, миг преди да започне някоя от скандалните си тиради.

Много му се искаше да го изкрещи, но даже животът му да зависеше от това, в този миг не беше в състояние да произнесе нито дума.

Защото беше мъж на делото, не на думите. Трябваше да ѝ покаже любовта си.

Вдигна я на ръце, притисна я до гърдите си и закрочи с бързи стъпки към обора.

– Какво правиш? – изпъшка уплашено Серенити.

– Каквото трябваше да направя преди много време.

Серенити се скова в ръцете му.

– Къде ме носиш?

– На кораба си.

– Защо?

– Защото искам да си там.

Морган влезе в обора и се запъти към коня си, без да отделя поглед от нея. Изразът в очите ѝ, който толкова обичаше, потъмни погледа ѝ и

той разбра, че ей сега ще започне поредната проповед.

– Вие, сър, няма да ме...

Устните му завладяха нейните, за да ѝ попречат да продължи.

В първия момент тя се опита да се съпротивлява, но много скоро се поддаде. Когато отвори устни и му позволи да вкуси сладостта на устата ѝ, той простена от желание.

Тази нощ ще я направи своя.

Но не в обора.

Пусна я на земята и посегна към коня си. Изобщо не си направи труда да го оседлае. Нахлузи на муцуната му една юзда и се метна на гърба му. Наведе се над шията на белия жребец и ѝ протегна ръка.

– Ела, Серенити.

Едва тогава се сети, че тя може да откаже, и спря да диша.

Серенити се поколеба. Знаеше какво я очаква. Кристин се бе постарала да ѝ обясни подробно какво се случва между мъжа и жената.

Ако отиде с него, ще се промени завинаги.

Не, не е така – поправи се тя. Вече беше променена. Той ѝ бе показал неща, каквито никога не беше помисляла, че ще преживее. Той я бе накарал да усети неща, за които дори не беше подозирала. Оставаше само едно.

Бягай, Серенити.

Не, невъзможно. Нека злобните клюки да я преследват до края на живота ѝ. Тази нощ ще загърби срама. Тази нощ ще живее само за него.

Тя потисна смело страха, който се надигаше в сърцето ѝ, и му подаде ръка.

18

Морган беше готов да нададе триумфален вик, когато усети малката ръка на Серенити в своята. Усещаше нежността и благоуханието ѝ.

Без да се колебае, той я вдигна пред себе си на гърба на коня. После заби пети в хълбоците му.

Най-сетне Серенити бе негова. И той ще се наслади на тази нощ като на никоя друга преди.

Тази жена ще му достави неизпитвано досега удоволствие.

Серенити въздъхна, облегна глава на гърдите му и се вслуша в мощните удари на сърцето му. Свежият морски въздух се смеси с мъжкия му аромат и тя неволно си представи беззащитна млада девица, изправена срещу морски дракон. Сравнението я разсмя.

Ръцете му я държаха здраво, докато жребецът галопираше по морския бряг и изпод копитата му пръскаше вода. Високо над тях висеше пълната луна и хвърляше тайнствени сенки по лицето на Морган.

Той беше прекрасен, нейният пират. И тази нощ щеше да ѝ принадлежи, само на нея и на никоя друга.

Гласът в главата я предупреждаваше, че следващото утро ще ги раздели, но тя не желаше да го слуша. Утре щеше да мисли за раздялата.

Тази нощ ще слуша само сърцето си. Сърцето, което копнееше за него с цялата си сила.

Когато видя малката лодка с гребла, Серенити се закиска.

– Какво има? – попита изненадано Морган и спря коня.

– Навличаш си огромни неприятности.

Той я погледна със сериозно лице.

– Струва си.

– На Стенли каза съвсем други неща.

Той скочи от коня и протегна ръце. Хвана я през кръста и бавно я плъзна по тялото си надолу. Нейното реагира с тръпки, които се разпространиха по цялата кожа. Още повече, като видя пламенните искри в тъмния му поглед.

– Никога не искам да чувам от устата ти името на друг мъж – изрече натъртено той.

Устните му отново завладяха нейните.

Докаато се целуваха, Серенити се усмихваше. Тъкмо бе открила

чудесен номер. Трябваше само да спомене името на Стенли и Морган започваше да я целува.

Трябваше да го запомни. Някой ден можеше да се окаже полезно.

Морган се откъсна със стон от устните ѝ и я отнесе до лодката. Настани я внимателно, бутна лодката във водата, скочи вътре и хвана греблата.

– Това е най-дългият път в живота ми – промърмори през зъби.

Серенити се засмя на отчаянието в гласа му. Тялото ѝ пулсираше от желание, докато наблюдаваше играта на силните мускули под ризата. Скоро щяха да стигнат на кораба му.

Лунната светлина танцуваше по лицето му и оставяше очите в сянка. Въпреки това тя усещаше погледа му върху себе си и тялото ѝ пулсираше все по-силно.

Морган не беше в състояние да отвърне поглед от нея. Жадуваше да чуе отново омайния ѝ смях. С грижливо пригладената рокля и разбърканите къдрици Серенити приличаше на отвличена нимфа. Нимфа, която щеше да стане негова само след минути.

Когато стигнаха кораба, той ѝ помогна да се изкачи по стълбичката и се наслади на гледката на чорапите и другите части от бельото ѝ, които се разкриха под полата. Тази гледка го изпълни със сладостно мъчение. Много скоро ще опита всяка частица от нея. Вече гореше от нетърпение. Помогна ѝ да се прехвърли през релинга и скочи след нея.

Ушакий се подаде от кърмата, където стоеше на пост и бдеше над кораба.

– Кой е там?

– Капитан Дрейк. – Морган отново грабна Серенити в обятията си и се запъти към каютата си.

– Добре дошли на борда, капитане, мис Джеймс – поздрави учтиво Ушакий и се върна на поста си.

– Вече можеш да ме пуснеш, Морган – каза Серенити, докато прекосяваха палубата. Ала хватката му се стегна още по-здраво.

– Ако го направя, ще избягаш.

Тя плъзна пръст по наболата му брада и по тялото му пробягна тръпка.

– Имам чувството, че много скоро ще ме хванеш – промърмори меко тя и гласът ѝ предизвика нови тръпки.

– Възможно е – прошепна задавено той. – Но по-добре да не рискувам. По-добре да те държа здраво и да не си създавам проблеми.

Отнесе я до каютата си, премести я в лявата си ръка и отвори

вратата. Когато влязоха, Серенити се усмихна изненадано. Помещение-то изглеждаше точно такова, каквото го бе запомнила, почистено и уютно. Кривите ѝ завеси бяха още по местата си. Гледката я смути, тя извърна поглед и забеляза, че вратата също е поправена.

– Значи си оправил вратата...

Без да каже дума, Морган се облегна с гръб на дебелия дърво и затвори. После отново завладя устните ѝ и тя вкуси в пълна мяра страстта, която бушуваше в гърдите му. Горещото, желание в кръвта му.

Той я пусна бавно на пода, ала краката ѝ бяха омекнали от целувката и тя едва успя да запази равновесие. Вкопчи се в него, защото изпитваше потребност да не се отдели нито за миг от тялото му.

Милувките му бяха като манна небесна. Знаеше го още от първата им целувка.

Ръцете му се заровиха в косата ѝ.

– Ти си прекрасна – прошепна в ухото ѝ.

Серенити се усмихна. За първи път в живота си чуваше тези думи, казани от мъж, и то от Морган. От нейния смел пират. Струваше си да дойде тук, за да ги чуе.

Той наведе глава и притисна устни към меката кожа на гърдите ѝ, докато ръцете му вдигаха полите ѝ. Плъзна пръсти по дупето ѝ и я притисна към слабините си, за да ѝ даде да усети колко е готов за нея.

Пареща възбуда премина през тялото ѝ, но някъде дълбоко в главата ѝ едно гласче не престана да нашепва, че двамата вършат грях. Защото не са женени.

Цял живот ѝ бяха повтаряли, че трябва да се пази за бъдещия си съпруг. Ала днес беше голяма, зряла жена и знаеше, че този ден никога няма да настъпи.

Вече не беше младо момиче, което се надява да се омъжи. Тя бе подарила сърцето си на един пират и днес щеше да му дари и тялото си.

Имаше още малко време да реши. Или ще си тръгне веднага и ще запази добродетелта си, или ще последва сърцето си, все едно къде ще я отведе.

Тази нощ я водеше в прегръдката на Морган – и тя искаше точно това. Може би правеше грешка, но така желаше. Доскоро беше живяла като изпълнителна, съвестна, добродетелна млада дама. Днес, единствен път, ще направи онова, което иска, и ще приеме последствията, каквито и да са те.

Той сложи ръце на гърба ѝ и започна да откопчава дългата редица копченца.

– Страх ли те е? – В гласа му звънна нежност.

– Умирам от страх – отговори честно тя.

Погледът му я опари.

– Няма да ти причиня болка.

Серенити стисна устни, за да не му напомни, че вече го е направил. Че утре сутринта ще ѝ причини още по-силна болка.

Когато я видя със Стенли, той изпита ревност. Това не можеше да се отрече. Може би дори я обичаше, макар и по свой начин. Ала не искаше да се задължи с нищо към нея и тази увереност я прониза дълбоко в сърцето.

– Дръж ме здраво – прошепна отчаяно тя. Днес трябваше да го усещаше съвсем близо, за да не загуби увереността си, че го иска.

Внезапно пожела да го види също така раним, както се чувстваше самата тя. Със смелост, която я изненада, разкопча елека му и измъкна ризата от панталона. Съблече го толкова бързо, че шалчето остана на врата му. Морган се засмя, развърза го и го хвърли върху увеличаващата се купчина дрехи на пода.

Серенити впи жаден поглед в могъщия му гръден кош. При всяко движение, което правеше, мускулите играеха под кожата. По ключицата му минаваше назъбен белег, дълъг почти десет сантиметра. Тя протегна ръка и прокара пръсти по белега, за да усети топлата му кожа.

Морган взе ръката ѝ и нежно целуна дланта. Серенити се усмихна на нежността в очите му и въздъхна щастливо. Той започна да целува ръцете ѝ, една след друга, спря за малко на лактите и скоро стигна до шията ѝ. Устните му бяха меки и твърди едновременно, плъзгаха се по плътта ѝ, караха я да тръпне и я правеха слаба и безволна.

Тя затвори очи и отметна глава назад, за да се наслади докрай на близостта му.

Морган Дрейк беше мъж като никой друг.

Морган беше опиянен от свежестта ѝ. Никога през живота си не беше вкусвал нещо по-приятно от солта по кожата ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и оставиха гореща диря. Той простена, вдигна я отново на ръце и я отнесе до леглото. Положи я предпазливо върху покривката и остана прав, за да я погледа.

Косата ѝ се разпростря като ветрило върху възглавницата. Погледът му я изучаваше съсредоточено. Никога през живота си не беше вземал девица и изумен осъзна, че го е страх.

Не искаше да ѝ причини болка. Не искаше да опетни името ѝ, но вече нямаше сили да се отдръпне от нея. Имаше нужда от тази жена

като от въздуха, който дишаше.

Утре, утре ще се занимава с последствията. Тази нощ им принадлежеше.

Решително свали панталона си.

Серенити преглътна. Лицето ѝ пламна от срам, но не беше в състояние да отвърне поглед.

– Божичко, но той е огромен! – прошепна неволно.

Морган се засмя гърлено.

– Само за теб – прошепна страстно и се отпусна на леглото до нея.

Взе ръката ѝ, целуна я отново и я поведе към слабините си.

Серенити преглътна мъчително. Ала като усети в ръката си кадифената му твърдост, срамът ѝ отлетя. Той затвори очи и простена, по-точно изрмжа. Окуражена от властта, която имаше над мъжа до себе си, толкова силен и властен, тя продължи да го милва. Този мъж не се боеше от нищо, не даваше сметка на никого, но беше като памук в ръцете ѝ. Когато милувките ѝ станаха дръзки, Морган шумно пое въздух.

– По-внимателно, Серенити. Ако продължаваш така, и двамата ще останем разочаровани.

Изтегна се на леглото и я притегли върху себе си. Вдигна високо полите ѝ, докато голият ѝ корем се опря върху твърдите му слабини. Като усети тялото му между краката си, тя простена. Гледаше го право в очите, изпълнени с дълбока топлина. Докато той разхлабваше корсета ѝ, ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му.

– Целуни ме – изрече дрезгаво той.

Тя се наведе над него и косата ѝ го обгърна. Морган захапа нежно устните ѝ и бързо свали корсета и долната ѝ ризка. Хладният ношен въздух помилва кожата ѝ и тя потрепери. Ето, че беше гола. Обзета от смущение, се отдръпна от него и покри гърдите си с ръце.

– Недей – прошепна задавено той. – Не крий тялото си от мен. – Взе ръцете ѝ и се надигна. Устните му намериха дясната ѝ гърда и когато засмукаха зърното, Серенити извика от изненада. В тялото ѝ нахлу горещина и се съсредоточи между краката. Без да съзнава какво прави, тя започна да се трие в члена му, който се притискаше към центъра на женствеността ѝ.

И двамата простенаха.

Морган се отдръпна и я погледна отчаяно.

– Трябва да знаеш, че бих искал безкрайно да изследвам тялото ти, но ти се кълна, че ако не мога да те имам сега, ще умра!

Серенити не разбра какво иска той. Морган я целуна страстно и

внимателно я обърна по гръб. Без да откъсва устни от нейните, разтвори краката ѝ с коляно. Зарови едната си ръка в косата ѝ, плъзна лявата надолу по тялото ѝ, право към центъра на желанието ѝ. Когато я докосна на мястото, където се събираха бедрата ѝ, Серенити отвори смаяно очи и изпъшка, ала позволи на пръстите му да проникнат навътре.

Споменът за миналото удоволствие беше повече, отколкото можеше да понесе. Пръстът му проникна дълбоко и Морган прошепна в ухото ѝ:

– Толкова е хубаво да те усещам. Толкова си тясна и готова...

Стрелна се навътре и Серенити се скова. Странно беше да усеща нещо толкова дълбоко в себе си.

– Болка ли ти причиних? – попита уплашено той.

– Не – отвърна честно тя.

Морган се усмихна, сведе глава и зацелува гърдите ѝ. Бързият му език отново запали огън в тялото ѝ. Без да помисли какво прави, тя вдигна крака и ги уви около кръста му, за да му позволи да се потопи още по-дълбоко в нея.

Морган простена, сякаш страдаше от ужасни болки. Съвсем бавно, за да не я стресне, започна да прониква в нея. Серенити прехапа устни, за да не извика. Никога не беше изпитвала подобно нещо. Той я обърна от всички страни и я изпълни.

С всеки нов тласък удоволствието ѝ нарастваше и тя беше сигурна, че няма да издържи нито миг повече, въпреки това той удължаваше сладкото мъчение.

– О, Морган – изохка тя и се вкопчи здраво в хълбоците му, за да направи тласъците още по-бързи и дълбоки.

Точно когато помисли, че сега вече наистина ще умре, тялото ѝ експлодира също като в нощта на палубата. Когато дойде спасението, тя извика и цялата се разтрепери. Само след секунди чу дълбокия стон на Морган и усети как и неговото тяло се разтърси от силни тръпки.

Останаха в леглото цялата нощ, за да се насладят един на друг. Да опознаят телата си, да им се нарадват.

Морган не помнеше някога друг път да е изпитвал това чувство на задоволство, което го изпълваше. Това усещане за покой.

Без страх, без разяждащо съжаление. Разтърси глава и издаде тих смях. Серенити се опря на лакът и го погледна смръщено.

– Какво има?

Морган протегна ръка и изглади бръчките на челото ѝ.

– Мислех си, че за първи път през живота си съм изпълнен с мир и

покой.

Серенити се намръщи още повече.

– Не се сърди – помоли с усмивка той. – Мисълта е глупава, признавам.

Серенити го гледаше, сякаш се съмняваше в душевното му здраве.

– Как се сдоби с всички тези белези по гърба?

Морган зарови пръсти в копринените къдрици на косата ѝ и въздъхна.

– Спомен от службата във флота.

– Никога няма да можеш да им простиш, нали?

При този въпрос нещо дълбоко в него се почувства освободено. Сякаш е било затворено в далечно кътче на душата му и сега е излязло навън. Каквото и да бе преживял, той вече не изпитваше гняв, нито жажда за отмъщение. Миналото вече нямаше значение.

– Целуни ме и ще им простя всичко.

Серенити се засмя и се наведе над него.

След малко Морган се отдели неохотно от нея, стана от леглото и ѝ протегна ръка. Тя се подчини и се изправи.

– Какво си намислил? – попита с очакване.

– Нещо, за което мечтая, откакто те донесох на борда – обясни загадъчно той и я поведе към отворения прозорец.

Серенити погледна навън към морето, където лунната светлина танкуваше по вълните. Корабът се поклащаше в чувствения ритъм на прилива. Морган застана зад нея и сложи ръцете ѝ върху рамката на прозореца.

– Морган? – промълви въпросително тя и бузите ѝ пламнаха от смущение. – Ами ако ни види някой?

– Никой няма да ни види – увери я той. Нави косата ѝ и започна да милва с устни мекия тил. – Искам да те любя, Серенити. Сега, докато и двамата гледаме към морето.

– Морган...

– Шшшт – прошепна в ухото ѝ той. – Слушай мелодията на нощта, на вълните и морето.

Серенити се подчини. Ръцете му хванаха нейните и той се притисна силно до гърба ѝ. Усети как членът му се втвърдява. Топлият му смях отекна в ушите ѝ.

– Каж мието ми – заповяда той.

– Защо?

– Защото искам да го чуя от устата ти. Искам да чуя как казваш, че

искаш отново да ме усетиш в себе си.

– Но, Морган...

Ръката му се плъзна по голите ѝ гърди и започна да ги милва. Тялото ѝ се събуди за нов живот, гърдите натежаха от желание. Ръката му бързо се плъзна надолу, за да намери центъра на женствеността ѝ. В слабините ѝ лумна пламък и тя се отдели за миг от него, колкото да каже:

– Сега, Морган, искам да те усетя в себе си сега, веднага!

Мъжът простена задавено и мощно нахлу в нея, като същевременно я повдигна, за да улесни проникването. През това време ръката му продължаваше магическата си игра. Серенити стенеше задавено при всяко движение напред и назад. Това продължи, докато той се заби дълбоко в нея и престана да се движи.

– Покажи ми, Серенити – прошепна в ухото ѝ. – Покажи ми какво харесваш.

Отначало тя не разбра, но когато ръката му продължи да я милва, бързо се сети какво да направи.

Морган затвори очи и простена задавено, когато тялото ѝ се притисна към неговото и се плъзна по члена му. Когато излезе почти изцяло, тя се разтвори отново и пак го прие дълбоко в себе си.

Движенията на пръстите му се нагодиха към движенията на хълбоците ѝ и тя продължи да се плъзга плавно нагоре и надолу по тялото му. Морето шумеше в ушите му, докато притискаше лице към копринените ѝ коси.

Тя беше точно толкова прекрасна, колкото беше очаквал. Даже много повече.

В момента, преди той да поеме отново контрола, Серенити го чу да вика името ѝ. Тласъците му се усилиха, станаха още по-диви, пръстите му продължиха да я милват, докато удоволствието избликна от всички пори на тялото ѝ.

Тя изпищя и отново усети изливането на семето му в утробата си. Никой от двамата не бе в състояние да се раздвижи, когато, все още съединени, се отпуснаха изтощено на рамката на прозореца.

Когато дишането му отново стана нормално, Морган се отдели от нея и я обърна с лице към себе си.

– Ти си най-невероятната жена, която някога съм срещал – изрече задавено и нежно помилва бузата ѝ. Серенити остана безмълвна.

След няколко минути се отдели от него и отиде до средата на каютата. Погледна го втренчено и по блясъка в очите ѝ той разбра, че иска да му каже нещо извънредно важно.

– Морган, искам да знаеш, че никога няма да съжалявам за онова, което направихме.

Тези думи го зарадваха. Той се приближи до нея и протегна ръце да я прегърне.

Тя плъзна ръка по гърдите му и пръстите ѝ се заровиха в тъмните кичурчета. Погледът ѝ следеше движенията на ръката и не смееше да се вдигне към лицето му.

– Надявам се да запазиш добри спомени за мен, защото утре ще се разделим.

– Къде отиваш? – попита той. Сърцето се блъскаше като лудо в гърдите му.

Защо тя искаше да си отиде след всичко, което се бе случило помежду им? След всичко, което бяха споделили един с друг?

– Вкъщи – отговори тя с меланхолична въздишка. – Търговският кораб отплава утре и аз ще замина с него.

– Какво? – изрева вбесено Морган.

– Не се сърди, моля те. Ти знаеш не по-зле от мен, че не можем да продължаваме така. Особено сега.

– Не можеш да си отидеш – настоя той. – Особено сега.

– Не ставай смешен. – Тя се отдели от него и започна да се облича.

– Аз ли ставам смешен? – изсъска Морган. Озова се с един скок при нея и я сграбчи за раменете. – Не аз имам намерение да си отида, нали?

– Наистина ли? – Серенити внимателно свали ръцете му от раменете си и го погледна дълбоко в очите. Той видя ясно болката ѝ, страха. И най-лошото от всичко – решителността ѝ. Дивата решителност, която святкаше в очите ѝ винаги когато си беше наумила нещо.

– Не ми казвай, че не смяташ още днес да се върнеш в морето, към предишния си живот.

– Да, смятам – призна той, – но ти ще останеш с мен, на борда на моя кораб.

– Като каква? – попита горчиво тя. – Като твоя любовница? Като твоя курва?

Лицето му се разкриви от гняв.

– Никога вече не казвай тази дума.

Серенити извърна поглед и вдигна роклята си от пода.

– Не се опитвам да те завлека пред олтара, Морган. Не искам да ти причиня болка. Но ако остана, никога вече няма да се върна вкъщи с високо вдигната глава.

– Тогава не го прави – помоли задавено той и взе роклята от ръцете

й. – Остани при мен.

Серенити изтръгна роклята от ръцете му и я остави на стола. Устните ѝ бяха решително стиснати.

– Няма да го направя – отсече тя и облече ризката си. – Видях как живееш. Видях как се биеш. Ами ако някой ден те убият пред очите ми?

Обърна му гръб и попита глухо:

– Какво ще стане тогава с мен? Моряците ти ще продължат ли да стоят на разстояние?

Стегна корсета си, обърна се и застана плътно пред него, докато той си блъскаше главата да намери убедителен аргумент, за да я накара да остане.

– А може да се случи и да те вземат в плен, Морган Дрейк! Знаем какво правят тогава с курвата на капитана. Повярвай ми, не искам да ме предават от ръка на ръка в британския екипаж!

Морган ужасено поклати глава.

– Кой ти е разказвал такива истории?

– Сега това не е важно.

– Никога не бих допуснал да ти се случи нещо!

– Но не можеш да ми го гарантираш. Никога – отвърна тихо тя. Протегна ръка и помилва устните му с върховете на пръстите си. Погледна го изпитателно в очите и той отчаяно затърси решение. Ала дълбоко в себе си знаеше истината.

– В морето може да се случи всичко – продължи тя. – Кит ми разказа колко трудно се печелят морските битки и колко често си вземал на борда оцелели от уж победили кораби.

Проклятие! Защо Кит ѝ бе казал истината и защо точно сега трябва да се аргументира така логично?

Някога не можа да защити сестра си, защото беше в морето, а днес не можеше да даде гаранция на Серенити, че никога няма да загуби битка.

Като си припомни как любимият му кораб „Росана“ потъна миналата година, Морган безпомощно изскърца със зъби.

Серенити имаше право. Бе станало точно така, както каза: те спечелиха битката, но корабът им беше сериозно повреден и в крайна сметка потъна. Не загуби много от хората си, но все пак...

Серенити отпусна ръка и в очите ѝ светна болка.

– И двамата знаем, че никога няма да се върнеш на сушата. Морето е в кръвта ти. То и ти сте едно. Никога не бих те помолила за повече от това, което можеш да ми дадеш. – Отстъпи назад и заключи: – Затова е

по-добре да си отида.

Тя събра останалите си дрехи, облече се бързо и напусна каютата.

Не! – изкрещя нещо дълбоко в него. Не можеше да ѝ позволи да си отиде.

Грабна панталона си и бързо го навлече.

– Къде отиваш, момиче?

Морган спря наред движението и се заслуша в разговора между Ушакий и Серенити, който се водеше само на няколко крачки от вратата му. Ушакий тъкмо бе приключил с вахтата и вероятно отиваше да си легне.

– Отивам си, Ушакий. Време е да се върна вкъщи.

– Не бива да излизате сама навън, мадам. Още е нощ. Някой може да ви нападне. Нима мислите, че ще стигнете сама до брега? Как – с плуване ли? Позволете да ви придружа до дома, където сте отседнали. Не искам да ви се случи нещо ужасно.

Морган си представи живо как изглеждаше в този момент Серенити – меката усмивка на устните ѝ, тъжните очи, вдигната към доброто лице на Ушакий.

– Много ти благодаря. Оценявам високо жеста ти.

Гласовете бързо заглъхнаха. Серенити си бе отишла. Морган захвърли ризата си на пода и падна тежко на леглото. Едва сега бе осъзнал окончателността на решението ѝ.

Тази нощ Морган не затвори очи. През цялото време лежа неподвижен в койката си. Едната ръка под главата, с поглед в черния таван, измъчван от невесели мисли.

Отново и отново виждаше пред себе си Серенити – очите ѝ блестяха, тялото ѝ се извиваше под неговото.

Изразът на лицето ѝ, когато излезе от живота му, изпълнена с достойнство.

Той пое дълбоко въздух, защото болката разкъсваше гърдите му. Имаше чувството, че са му изтръгнали сърцето.

Серенити си бе отишла.

И той я пусна да си отиде. Просто ѝ обърна гръб и я остави да изчезне от живота му.

– Наистина съм само един жалък страхливец – промърмори замислено и го повтори няколко пъти.

Дълбоко в себе си обаче знаеше, че така е най-добре. Тя беше права. Дори да се оженият и тя да пътува с него, рано или късно ще забременее и тогава какво?

Не можеше да отгледа собственото си дете на борда на кораба си. Дори не искаше да се опитва.

По дяволите! Само мисълта, че корабът му ще потъне, а Серенити и децата им ще са на борда и той няма да има никаква възможност да ги спаси...

Представи си още как се носят по вълните с пречупени мачти, как гладуват и очакват спасение, което не идва, и му стана зле.

Не би понесъл това.

Добре постъпи, като я остави да си отиде.

Все някак ще го преживее. Ще се опита да я забрави. Нали бе оцелял досега? Болката не беше нищо ново за мъж като него, прекарал почти целия си съзнателен живот с нея.

Утрото дойде за Серенити твърде рано. Застанала до прозореца в La Grande Maison, тя наблюдаваше как слънцето бавно изгрява над острова. Чуваше как слугите долу ставаха един след друг и се захващаха за работа. Отваряха се прозорци, приготвяше се закуска.

Кристин великодушно ѝ бе предоставила няколко рокли и други

необходими вещи за пътуването до дома. Голямата пътна чанта вече беше затворена и чакаше на леглото.

Когато се върна в къщата в ранните утринни часове, Кристин я чакаше и Серенити ѝ довери какво се бе случило между нея и Морган. Каза ѝ и за решението си да замине.

Кристин направи всичко възможно да я разубеди, но Серенити държеше на своето. Накрая Кристин се предаде и отиде да спи.

Някой почука тихо на вратата.

– Мис Джеймс?

Гласът беше на камериерката на Кристин.

– Влез – извика тя.

Камериерката откряна вратата.

– Каретата ви чака, мис.

– Благодаря. – Серенити се отдели от прозореца и се запъти с треперещи крака към вратата. Моментът бе настъпил. Отиваше си вкъщи.

Взе чантата си и излезе от стаята, без да се обърне. Кристин я чакаше на стълбището с тъжно лице и треперещи ръце.

– Не вярвах, че наистина ще го направиш. След като говорихме толкова дълго.

„И аз не вярвах.“

Серенити слезе с мъка по последните стъпала, вкопчена в парапета. Застана пред Кристин и обясни:

– Нямам друг избор.

– Жалко. Мислех, че си борческа натура.

Серенити се изсмя горчиво и се обърна към картината в другия край на салона, за да избегне острия поглед на Кристин. Поглед, който проникваше в сърцето ѝ и откриваше дълбочината на чувствата ѝ.

– Защото знам, че никога няма да спечеля тази битка. Даже моят инат си има граници.

Кристин кимна и някак успя да се усмихне.

– Е, тогава ти желая цялото щастие на света. Беше ми приятно да се запозная с теб. – Усмивката ѝ угасна. – Така ми се искаше да укротя Морган...

Серенити се усмихна с разбиране.

– Благодаря ти, Кристин. Ако някога дойдеш в колониите...

– Непременно ще те потърся. Кой знае, може би много скоро ще помоля Джордж да ме доведе при теб.

– Много ще се радвам да те видя отново.

Кристин я прегърна силно.

Серенити буквално се вкопчи в приятелката си. Знаеше, че вкъщи няма да намери такова женско другарство. Жените в Савана не се отличаваха с качествата на Кристин.

Време е да си вървиш, Серенити.

Веднага, преди да си променила решението си.

Макар и неохотно, тя се отдели от Кристин и се запъти към вратата, без да се обръща. Не смееше да се обърне. Там я очакваха само съжаления, а тя не искаше да съжалява, че се е запознала с Морган Дрейк.

Че е обикнала Морган Дрейк.

Качи се в каретата и махна на Кристин, която бе излязла навън, за да ѝ помахва за сбогом. Кочияшът потегли бързо и тя падна назад на седалката.

Докато каретата трополеше по прашната улица към пристанището, Серенити се вслушваше в утринните шумове. Островът беше най-вълнуващото ѝ преживяване. Щеше да го пази като зеницата на окото си.

Каретата стигна много бързо до кея, кочияшът слезе и ѝ протегна ръка. Тя прие помощта му, после пое пътната си чанта и макар че в стомаха ѝ бе заседнала буца, се запъти решително към малката лодка, която щеше да я отведе на търговския кораб.

Въпреки твърдото си намерение да не го прави, тя хвърли бърз поглед към „Отмъстителя“. Корабът се издигаше красив и горд – като своя капитан – и се полюляваше над водата. Ранното утринно слънце позлавяваше мачтите, по които не се виждаха опънати платна.

По небето се гонеха чайки и крещяха сърдито. Корабът изглеждаше пуст.

Дали Морган спеше? Или я гледаше отнякъде, за да е сигурна, че ще си замине?

Не, по-добре да не мисли сега за това. Качи се в лодката с помощта на лодкаря и се отпусна на пейката. Мъжът веднага натисна греблата.

Докато преодоляваха краткото разстояние до кораба, тя се опитваше да прогони образа на Морган, какъвто беше през нощта. Прекрасното му лице, очите, изпълнени с пламенен копнеж...

Господи, колко силно го желаше, каква нужда имаше от него! Повече от въздуха, който дишаше!

Серенити се вкопчи в парапета на лодката, за да потисна порива да скочи във водата и да се добере с плуване до кораба му.

Не искаше да го напуска.

Би дала всичко, за да остане с него.

Спри лодката! – викаше нещо в нея.

Не. Дватама никога няма да бъдат щастливи. Тя искаше дом и семейство, а той обичаше морето.

Спомни си една мъдрост на баща си: Птицата и рибата може да се влюбят една в друга, но къде ще живеят? Ако построят гнездото си в морето, птицата ще умре от глад, а ако се заселят на сушата...

– Сбогом, Морган – прошепна с мъка тя.

Морган стоеше на кърмата и следеше малката лодка, която бързо се приближаваше към търговския кораб. Даже от това разстояние виждаше ясно фигурата на Серенити.

Тялото му беше сковано от дива болка.

Ако не беше защитната мрежа, едва вчера окачена от екипажа му щеше да се хвърли през борда и да доплува до нея.

Не. Това беше смешно.

Всичко свърши.

Серенити си заминаваше.

Морган въздъхна, обърна гръб на лодката и се запъти към каютата си.

Серенити се качи на борда на кораба и изведнъж се озова пред Джейк. Смръщи чело и вдигна глава към страшния бивш пират, който моментално се наведе и прошепна в ухото ѝ:

– Тук никой не знае кой съм, мис Джеймс, и ще ви бъде много признателен, ако не им кажете.

– Сигурно ще ми отрежете езика, за да не се разприказвам?

Той ѝ хвърли крива усмивка.

– Не.

– Тогава не се притеснявайте за мен. Мисля, че моето време на писателка свърши.

Той я погледна невярващо.

– Не ви разбирам.

Серенити въздъхна и хвърли бърз поглед към кораба на Морган.

– Вече не вярвам в приказки. „И двамата живели щастливо до края...“ – в живота няма такова нещо.

Екипажът на търговския кораб тичаше забързано насам-натам, за да подготви всичко за отплаването.

– Накъде сте се запътили? – попита равнодушно тя. – И вие ли се прибирате вкъщи?

– Точно така. Вече не издържам без жена си.

Какво не би дала Морган да каже същото за нея.

– Сигурна съм, че много ѝ липсват.

– Не, не сте – отвърна той и в очите му светнаха весели искри. – Вероятно се питате какво намира у мен. Ако искате да знаете истината – и аз си задавам същия въпрос, всеки ден.

Истината в думите му я накара да се изчерви.

– Защо изобщо напуснахте жена си?

– Морган имаше нужда от мен.

– Вие държите много на него, нали?

Джейк избухна в смях.

– Понякога.

– Защо не сте го убили, когато сте го взели в плен, Джейк? – попита сериозно Серенити.

Джейк въздъхна и по лицето му пролича, че въпросът му е неприятен. Мълча толкова дълго, та Серенити помисли, че няма да ѝ отговори. Накрая все пак отвори уста:

– Морган има повече кураж от всички мъже, които познавам. Още когато беше малко момче, имаше смелостта на лъв. Как да унищожа такъв човек?

Серенити се замисли. Животът често играеше странни игри. Ако Джейк беше убил Морган в онзи съдбоносен ден, всички мъже, които Морган бе спасил от британците, щяха да си останат във военния флот и...

И тя никога нямаше да познае любовта. Никога нямаше да разбере какво означава да се люби с мъж...

Един живот винаги беше свързан с много други.

– Трябва да се извиня пред вас за много неща – продължи Джейк. – Не биваше да ви отвличам от семейството ви.

Извинението я смая.

– Наистина съжалявам, мис Джеймс, защото заради мен трябваше да преживеете и болка, и страх. Знам, че нашето познанство не започна при най-добрите условия, но се надявам да ми простите. – Той ѝ протегна ръка и попита просто:

– Е? Ще бъдем ли приятели?

– Вече сме приятели, Джейк – отговори искрено Серенити.

В момента, когато си стиснаха ръце, платната се издуха от вятъра и корабът бавно се насочи към открито море.

Серенити не можа да устои на порива да застане до релинга и да

хвърли последен поглед към „Отмъстителя“. Джейк я последва.

– Знаете, че ви предстои трудно време. Какво ще разкажете, като се приберете у дома?

Серенити въздъхна тежко.

– Истината.

Джейк я погледна изненадано.

– Какво друго ми остава? – попита тя. – Аз съм ужасно лоша лъжкия.

– Сигурен съм, че ще ви хрумне нещо по-добро. Защо не им разкажете, че сте избягали с любимия си и съпругът ви е бил убит? Или че ви е напуснал – разбира се, след като сте се венчали в църква?

Добра идея. Но не би могла да я осъществи.

– Не, Джейк. Моето семейство заслужава истината.

– От истината боли. Не искате ли да им спестите болката?

Серенити си представи баща си, спомни си как се бе отнесъл към Частити, когато я видяха насаме със Стивън – студен, дистанциран. Непримири.

– Ще ви кажа нещо – продължи Джейк. – Нямам нищо против да изиграя ролята на ваш съпруг. Ще се скарам с баща ви и ще си отида, за да не се върна никога вече.

Серенити избухна в смях.

– Оценявам предложението ви, Джейк, наистина, но един ден всичко ще излезе наяве. Моят живот е посветен на задачата да казвам истината на хората. Затова пиша. Не вярвам, че бих могла да живея с лъжа. Заклепа съм се никога да не съжалявам за онова, което съм направила, и ще спазя клетвата си.

Мъжът кимна с разбиране.

– Ако някога ви потрябва добър приятел, просто ме уведомете и веднага ще дойда. Ще се погрижа да не ви се случи нищо лошо.

– О, внимавайте, Блек Джейк Рийс – отвърна тя с шеговит тон. – Бъдете по-предпазлив, иначе ще си помисля, че наистина сте мил човек, а не страшилището на моретата.

На лицето му изгря широка усмивка.

– Браво, момиче. Открихте най-дълбоко пазената ми тайна. Сега непременно трябва да ви убия.

Серенити избухна в смях.

– Не се притеснявайте. Това е още една от тайните, които ще отнесе в гроба.

– Мис Джеймс? – Един от лоцманите се бе приближил към тях.

– Да? – Серенити го погледна над рамото на Джейк.

– Капитанът ме помоли да ви покажа каютата ви.

Серенити кимна, извини се на Джейк и последва лоцмана долу. Каятата ѝ беше средно голяма, чиста и подредена, с малка койка, закована за стената.

– Капитанът скоро ще дойде да види дали всичко е наред.

– Благодаря ви – отвърна тихо тя.

Лоцманът си отиде.

Щом остана сама, Серенити седна на койката и за първи път позволи на болката да я завладее напълно. Морган окончателно бе излязъл от живота ѝ. Никога нямаше да се върне.

Никога.

При тази мисъл сърцето ѝ се разкъса и тя бръкна в джоба си, за да извади смачканото писмо с поетичните редове, които ѝ бе написал Морган. Сълзите ѝ потекоха неудържимо.

20

– Е, капитане?

Въпросът на Барни стресна Морган. Той погледна мрачно стария моряк и се отпусна на очакващи го стол до масата в препълнената кръчма „Мечата глава“. Във въздуха висеше тежка миризма на немити тела, печено месо и бира. Морган даде знак на минаващата слугиня и поръча още бира.

– Двойна порция за всеки.

Готвачът, Барни и Ушакий го чакаха в кръчмата, докато той претърсваше околността за Серенити.

– Нищо – изръмжа Морган, когато келнерката донесе осем канчета и ги тръсна пред него на масата. – Нито думичка, по дяволите. Никой не я е виждал, никой не е чувал нищо за нея. Или не знаят, или не искат да ми кажат – друга възможност няма.

Кипящ от гняв, Морган посегна към канчето и го пресуши на един дъх. Хората му си размениха многозначителни погледи, но той не им обърна внимание. Проклети да са всички. И той заедно с тях.

Той беше идиот. Пълен идиот.

Кой мъж би пуснал жена като Серенити да си отиде? Просто ей така.

Търсеше я вече петнадесет месеца, три дни и пет часа. Дори нападна кораба, който я бе отвел у дома, но и това не даде резултат. Екипажът не знаеше повече от другите.

Джейк я бе настанил в наемен файтон за Савана и оттогава никой не я беше виждал. Никой.

Серенити бе изчезнала безследно.

Е, добре, тогава ще се примири. Край. Точка. Вече нямаше сили да я търси. Тя бе изчезнала и не даваше и пет пари за него.

– Пет пари не давам за нея, казвам ви!

– Извинявайте, капитане? – попита готвачът.

– Нищо – изръмжа Морган, посегна към второто канче и отново го изпразни на един дъх.

– Я виж ти кого е изхвърлил приливът на брега! Какво е накарало господата да дойдат в моята част от света?

– Престани, Джейк – изсъска Морган, без изобщо да се обърне към мъжа, който стоеше точно зад него. – Не съм в настроение за шеги.

– От петнайсет минути не е в настроение за шеги – добави готвачът с многозначително кимване към Джейк. – Такова нещо не съм виждал през целия си живот.

Морган го изгледа злобно, но достойният мистър Родейл изобщо не се впечатли.

– Тук сме, за да търсим момичето – обясни примирително Барни. – За пореден път. Не я намери никъде и ако скоро не се случи нещо, някоя сутрин всички ще се събудим с разпорени кореми.

– Да бяхте видели лицето на капитана на търговския кораб, когато нашият капитан превзе кораба му и не взе нищо от товара – намеси се Ушакий. – Изобщо не повярва, че Морган е обстрелвал скъпоценния му съд само за да го разпита за мис Джеймс.

Като си представи колко идиотски се бе държал онзи ден, Морган се наруга на ум. Беше уплашил до смърт целия екипаж на търговския кораб и за малко не загуби един от хората си при престрелката.

И за какво?

Заради една проклетата жена, която постоянно го вбесяваше?

Толкова проклетата, че...

Внезапно в ума му проблесна важна мисъл и той се изправи като свещ.

Джейк беше последният, който я бе видял.

Протегна ръка назад, сграбчи Джейк за яката и го привлече плътно към себе си.

– Ти си последният, който я е видял. Веднага ми кажи къде е или ще ти разпоря корема!

Джейк избухна в смях.

– Ако беше трезвен, може би щях да приема сериозно тази заплаха. – Дръпна се силно и успя да се освободи от хватката на Морган. – Откога сте на котва тук?

– От един месец – отговори мрачно Барни. – От цял месец, но не сме намерили нищичко. Никаква следа. Капитанът все повтаря, че ще останем, докато я намери. Казва, че ще стоим тук, докато от нас останат само избелели кости и корабът изгние.

– Чак да не повярваш. – Джейк изпуктя пренебрежително. – Този път май здравата си загазил, а, Морган?

Потънал в мислите си, капитанът кимна.

– Не може да е изчезнала просто така. Със сигурност знам, че се е скрила някъде. Рано или късно ще се чуе нещо за нея.

– Е, добре, тогава ти предлагам да я почакаш в моя дом. Тогава

поне няма да се тревожа, че ще хвърлят целия ти екипаж в затвора за пиянство.

– Никъде няма да отида – изръмжа ядно Морган. – Първо трябва да я намеря.

Джейк изобщо не обърна внимание на възражението.

– Ушакий и ти, готвачо, хванете го и го дръжете здраво. Ако не иска да тръгне доброволно, ще се наложи да му фрасна един.

– Само опитай!

Последният спомен на Морган беше как пред очите му се спусна черен мрак.

– Имате силно кроше, капитане – отбеляза с уважение готвачът, когато двамата с Джейк натовариха Морган на чакащата конска каруца.

– Прав си. Със съжаление трябва да кажа, че не за първи път го използвам спрямо тази упорита личност. – Джейк погледна стария си приятел и поклати глава. – Какво става с него? Никога не съм го виждал такъв.

Джейк беше напълно прав. Никой никога не беше виждал Морган Дрейк в такова жалко състояние. Несресаната му коса висеше на мазни кичури по раменете. Лицето му, винаги гладко избръснато, сега беше обрасло с неподдържана брада, а дрехите му не бяха сменяни от доста време.

– Държи се като луд – отбеляза тъжно Барни и се покатери на капрата. – Още преди да напуснем Санта Мария, капитанът реши, че трябва да намерим момичето.

– И тогава попаднахме в буря – продължи разказа готвачът. – Отклонихме ни от курса и мина много време, докато най-сетне срещнахме търговския кораб.

– И когато го срещнахме – завърши Барни, – Серенити и вие, мачър Джейк, вече бяхте слезли от борда.

Старият моряк тъжно поклати глава.

– Откакто Пенелопе умря, не съм го виждал толкова гневен и сломен от мъка.

При тези думи Джейк преглътна. Много добре си спомняше тази фаза от живота на Морган. Бедният му приятел. Гордостта открай време му пречеше, а този път...

– Мисля, че мога да помогна. – Джейк доведе коня си, вързан наблизо. – Следвайте ме, момчета!

Той препусна напред и ги отведе в плантацията си, разположена на десет мили от Савана. Едва влязоха в обора, когато се появи Лорелей с

бебето Никълъс на ръце. Джейк я посрещна с нежна усмивка. Червените ѝ коси бяха вдигнати в сложна фризура, бузите ѝ пламтяха. Беше красива като в деня, когато я бе видял за първи път.

– Джейк, какви ги вършиш? – попита тя, като натъртваше на всяка дума, за да покаже гнева си.

– Това е моето добро дело за тази година – отговори безгрижно мъжът ѝ, скочи от коня и предаде юздите в ръцете на едно ратайче.

Тя притисна до гърдите си гукащото бебе и изгледа унищожително мъжа си.

– Не биваше да го довеждаш тук. Обещал си.

– Обещал съм да не казвам нищо. Никога не съм казвал, че няма да го доведе някой ден.

– Джейкъб – проговори предупредително тя.

– Лорелей – отговори със същия тон той и избухна в смях. – Имай ми доверие.

Тя извъртя очи и потупа бебето по гърба.

– Дори не ми се мисли какво се случи последния път, когато чух от устата ти тези думи.

Джейк я целуна звучно по бузата.

– Изчезвай оттук, жено! Предстои ми неприятната задача да го приведа в що-годе приличен вид.

– Аз не съм „жено“, негоднико, и те моля да размислиш, преди да продължиш по този път. Макар да знам от собствен опит, че си най-своенравният мъж на света. – С тези думи Лорелей му обърна гръб и се върна с Никълъс в къщата.

Джейк нареди на Ушакий и готвача да свалят Морган от каруцата и да го внесат вътре.

– Сега трябва да го изкъпем и да му прочистим главата – промърмори той, повече на себе си, отколкото на другите.

– Няма да е лесно – отбеляза готвачът. – Откакто момичето изчезна, рядко съм го виждал трезвен.

– И аз – кимна мрачно Барни.

Е, това не беше от значение, защото Джейк разполагаше с абсолютно сигурно средство, което щеше да отрезви Морган до края на живота му.

Предстоеше капитанът да преживее шока на живота си.

Докато готвачът наливаше в устата му гъстата, воняща отвара, Морган плюеше и ругаеше едновременно.

– Ще ви убия! Всички до един! – повтаряше разярено той.

Но никой не обръщаше внимание на заплахите му.

– Млъкни най-сетне – помоли с усмивка Джейк. – Би трябвало да си ни благодарен. Дори не подозираш колко трудно ни беше да те почистим. Да знаеш, че наредих на слугите да изгорят дрехите ти. Спомни си, че съм виждал плашила, които бяха по-добре облечени от теб.

Морган го изгледа гневно. Беше готов да го удуши, но съобразителният Джейк го бе вързал за стола, на който седеше, и не можеше да се помръдне. Оставаше му само да ругае – а това беше нещо, което владееше забележително добре.

– По-добре се молете никога да не стана от този стол.

Джейк отново се усмихна любезно.

– Хайде, момчета, побързайте. Мисля, че сме си заслужили малка почивка. Да оставим добрия капитан и да си сипем по едно хубаво питие.

Когато всички излязоха, Джейк кимна на Морган и също се приготи да напусне стаята.

– Не смей да ме оставяш тук, Джейк! – изрева Морган.

Приятелят му се обърна и го погледна втренчено.

– В моята къща заповядвам аз – отговори натъртено и излезе.

Вбесен, Морган раздруса стола с надеждата да го счупи. Господарят на дома може би имаше добри намерения спрямо него, но хората му го бяха предали и трябваше да си платят за предателството.

Изведнъж чу стъпки по коридора и замлъкна.

– Надявам се, че някой от вас, глупаци, се е вразумил и е дошъл да ме отвърже – изръмжа той през здраво стиснати зъби.

Боядисаната в бяло врата се отвори шумно.

– Лорелей, аз бях... – Серенити провря глава в стаята, срещна погледа му и замлъкна изумено.

Морган се вцепени, твърде смаян, за да диша. Възможно ли беше?

Шокът му се предаде и на нейното лице.

– Какво правиш тук? – попита задъхано.

Той вдигна ръце, за да ѝ покаже въжетата, с които беше привързан за стола.

– Седя на крайно неудобен стол – отговори и учудено установи, че за първи път от година лицето му само се раздвижва в усмивка.

Благословен да е Джейк.

И проклето да е злоещото му чувство за хумор.

Серенити вдигна вежди.

– Предполагам, сега си мислиш, че ще те отвържа.

Усмивката му стана още по-широка.

– Ще ти бъда много задължен.

– А аз ще се укорявам до края на живота си, ако го направя. Желая ви хубав ден, капитан Дрейк.

Изумен, Морган проследи как тя напусна стаята.

– Почакай! – изкрещя подире ѝ.

Ала Серенити вече я нямаше.

Само след няколко секунди вратата се отвори отново и в стаята се втурна Джейк.

– О, Морган, животът и на двама ни виси на косъм!

Без да се бави, той пререза въжетата, които стягаха китките на капитана, и го изправи на крака.

– Тя отива в кабинета ми. Ако имаш още малко ум в главата си, постарай се да я вразумиш. Или и двамата ще свършим като пияни нещастници, които си търсят нов подслон.

– Защо не ми каза, че тя е тук?

– Защото обещах на нея и на Лорелай, че ще мълча като гроб. Че никога, ама никога няма да ти кажа, че е намерила убежище при нас.

Морган го прониза с мрачен поглед.

– А аз си мислих, че си ми приятел, Джейк.

– Ако не ти бях приятел, нямаше да си сложа главата в торбата, като те доведох днес тук. Хайде, слез долу и се опитай да я успокоиш.

Без да губи време, Морган се втурна към кабинета, където според Джейк трябваше да бъде Серенити.

Едва отворил вратата, тя се обърна като ужилена. Очите ѝ се присвиха в тесни цепки.

– О, Джейкът Дъдли, как те мразя! – изсъска като разярена тигрица. – Искам да говоря с Лорелай, а кого ми праща той? Теб!

Морган остана изумен от този изблик на враждебност.

– Защо си толкова гневна? – попита той и застана пред нея. – Аз се върнах при теб, а ти отказваш даже да ме поздравиш.

По лицето ѝ се бореха гняв и учудване.

– Върнал си се при мен? О, колко хубаво! Сега трябва да си облека най-хубавата рокля, нали? Или е достатъчно да падна пред теб на колене, защото най-сетне си си спомнил, че изобщо съществувам?

Морган не можа да се въздържа и избухна в смях.

– Никога не си реагирала, както се очаква от теб. – Обхвана лицето ѝ с ръце и прошепна страстно: – Божичко, как ми липсваше!

Серенити се отдръпна като опарена.

– Това не е игра, Морган. Не се прави на глупак!

– Но аз те търся вече повече от година! Нима никой не ти е казал?

Тя извъртя глава настрана и го изгледа скептично.

– Да, казаха ми, но мина много време, докато дойдеш тук. Отишъл си в печатницата на баща ми и си попитал него и Дъглас дали съм се прибрала вкъщи жива и здрава. Като си чул от тях, че не знаят къде съм, веднага си излязъл в открито море. Прощавай, но трогателната ти грижа за мен не ме впечатлява особено.

Морган я зяпна изумено.

– По дяволите, жено, от деня, в който се качи на борда на търговския кораб, аз не правя нищо друго, освен да те търся! Имаше буря, не помниш ли?

– Да, помня.

Слава богу! Може би имаше надежда да му прости.

– Бурята ни завъртя и ни отклони от курса. Първия път пристигнах тук много късно. Излязох от печатницата на баща ти и тръгнах да търся търговския кораб, за да разпитам екипажа какво е станало с теб. Моряците не можах да ми кажат нищо, затова побързах да се върна тук и вече цял месец те търся под дърво и камък. Наистина ли не знаеш нищо?

– Аз...

– А какво изобщо правиш тук?

Серенити го изгледа унищожително и сложи ръце на кръста си.

– Бях решена да се прибера у дома, Морган, но докато пътувахме към Савана, Джейк ме убеди, че е по-добре да остана известно време в плантацията му. След обществения позор на сестра ми и изчезването ѝ баща ми нямаше друг избор и се съгласи да поживее известно време далеч от Савана.

– Но защо не ми казаха къде си?

– Защото аз им заповядах да мълчат.

– Защо тогава ме обвиняваш, че не съм дошъл по-рано?

– Защото не биваше да се отказваш толкова бързо. Трябваше...

– Серенити, аз... – Влязлата Лорелай млъкна смаяно, когато завари двамата само на сантиметри един от друг в средата на стаята. Изправи се като свещ и удостои Морган с хладен поглед. – Добър ден, капитан Дрейк.

Вбесен от враждебното ѝ поведение, Морган я погледна пронизващо, после сведе поглед към бебето в ръцете ѝ. Досега я смяташе за приятелка. Познаваха се от много години и никога не се бяха карали.

– Здравей, Лорелай.

Отиде при нея и с усмивка помилва черната косичка на бебето.

– Момче ли е или момиче?

– Момче. Казава се Никълъс – отговори тя с още по-леден тон.

– Откъде е тази тъмна коса?

– Метнал се е изцяло на баща си.

– Лорелай – произнесе укорително Морган, – и двамата знаем, че Джейк е с руса коса.

– Кой ти е казал, че аз съм майката? – Погледът ѝ мина покрай него и се отправи към Серенити.

Сърцето му спря. Това дете беше на Серенити! Веднага се опита да прецени приблизителната му възраст и пресметна кога се бе разделил с нея.

Тя излезе напред и взе бебето от ръцете на Лорелай.

– Надявам се, че не ти е създавал грижи.

– Разбира се, че не – увери я Лорелай. – Държа се много прилично, но мисля, че вече е гладен.

Момченцето нададе силен вик, сякаш искаше да потвърди предположението ѝ.

Лорелай се обърна към Морган и сърдито изкриви лице.

– Знаеш ли, Серенити, мисля, че шокът от появата на бебето Никълъс уби нашия Морган.

Серенити вдигна рамене.

– Нали знаеш какво казвам винаги за мъжете, родилните болки и децата.

– Наистина ли е от мен? – попита Морган, все още твърде изумен, за да изрече нещо интелигентно.

Серенити само го изгледа злобно.

Това беше повече, отколкото добрият капитан можеше да понесе. Очакваше да намери Серенити и тя да...

Как всъщност си представяше реакцията ѝ на новата им среща? Във всеки случай не очакваше да я намери с дете на ръце.

Внезапно се задъха, шалчето стегна шията му непоносимо. Трябваше му въздух за дишане. Трябваше му време да размисли.

Несигурен, но и уплашен, Морган Дрейк се завъртя на токовете си и излезе.

Серенити размени объркан поглед с Лорелай, после даде воля на гнева си.

– Избяга! – изсъска гневно тя и настани удобно бебето в ръцете си.

Лорелай поклати глава.

– Защо това е единственото сигурно нещо у мъжете? Защо никога не са до нас, когато имаме нужда от тях?

Лицето на Серенити помрачня още повече.

– Е, ще му позволя да си тръгне едва когато чуе какво имам да му кажа.

Тя върна Никълъс на Лорелай и помоли с усмивка:

– Би ли го погледала още малко, докато аз говоря с татенцето му?

– С удоволствие. Дай му да разбере! Знам, че можеш!

Серенити възнамеряваше точно това.

– Морган Дрейк!

Главата на Морган се пръскаше от мисли. Защо Серенити не му бе казала нищо? Защо не му бе писала? Остави я да преживее всичко това сама! Чувството за вина го заля като огромна вълна.

Като чу добре познатия гневен глас, той спря като закован. След малко се обърна предпазливо и видя идващата към него Серенити да изписва на лицето си онзи израз, който винаги предвещаваше проповед.

Вече не се срамуваше да признае, че безкрайно обича този израз. Че през тези месеци ужасно му е липсвал.

– Как посмя просто да си тръгнеш? – Тя спря плътно пред него и продължи: – Въобще не ме е грижа, че ме напусна. Аз съм зряла жена и мога да се грижа сама за себе си. Но как посмя да обърнеш гръб на собствения си син? Трябваше поне да го прегърнеш, да го подържиш малко. Да ме попиташ как е, какво дете е. Здрав ли е. Какво обича.

– Не знаех какво да кажа – отговори съкрушено той, но гневът от несправедливите обвинения надви. – Очаквах да видя теб, но не... не с бебе!

Гласът му изведнъж омокна и той протегна ръка да помилва бузата ѝ.

– Защо не ми каза?

– Дватамата с теб се разбрахме нещо.

Своенравието ѝ го накара да изскърца със зъби.

– Никога не съм искал да изтърпиш всичко това съвсем сама. Ако ми беше казала, че чакаш дете...

– Не те исках тук само защото си длъжен да се грижиш за детето си, Морган. Знаех, че ако ти кажа за Никълъс, чувството за чест ще те принуди да се омъжиш за мен. Още на Санта Мария ти казах, че никога няма да те принудя да се откажеш от живота, който обичаш.

Морган стисна здраво устни, защото чувствата заплашваха да го надвият. Той не я заслужаваше. Това беше повече от ясно. Тя беше

толкова силна и смела.

Той, негодникът, я бе изоставил, бе допуснал тя да преживее целия този кошмар, а сега се връщаше като самодоволен сър Ланселот и се опитваше да оправи нещата.

Ако имаше поне частица от нейната смелост, онази сутрин нямаше да ѝ позволи да се качи на борда на проклетия търговски кораб.

Щеше да бъде до нея и да гледа как коремът ѝ се закръгля. Да слага ръка върху него и да усеща движенията на детето си.

Да бъде до нея по време на болките, когато тя ражда сина им.

– Моля те, Серенити, не ме отпращай. – Гласът му трепереше издайнически. – Върнах се, защото имам нужда от теб. Искам ти и аз... и Никълъс... да живеем заедно. Да си построим къща и... и да си направим плантация като Джейк. Може даже да отворим магазин...

Хвана ръката ѝ и я стисна до болка.

– За мен вече не е важно къде ще живея. Искам само да съм с теб, Серенити. С теб и с Никълъс – завинаги. – Притисна ръката и до гърдите си, треперещ от страх, че тя ще го отпрати. – Моля те, кажи да.

Серенити пое дълбоко въздух и вдигна глава към тавана, сякаш се надяваше на подкрепа от небето. Когато го погледна, в очите ѝ се бореха гняв и смях.

– Разбира се, че казвам да, пирате мой. Бих ли могла да кажа нещо друго?

ЕПИЛОГ

– Мамо!

Когато Никълъс се втурна като вихър в стаята ѝ, Серенити спря да пише и вдигна глава.

– Моля те, кажи на Майкъл да си ми върне корабчето!

– Не съм пипал глупавия ти кораб – отговори сърдито Майкъл, очарователно осемгодишно хлапе, което провря глава през вратата. – Барни и Елизабет го взеха и слязоха при езерото.

– Така ли? Тогава защо не ми каза, като почнах да го търся? – разсърди се още повече Никълъс.

– Защото не ме попита. Веднага ме обвини, че аз съм го взел.

– Момчета! – намеси се предупредително Серенити. – Аз ви обичам много, но в момента се опитвам да работя.

– Извинявай, мамо! – извикаха в един глас двамата.

– Трябваше да ми кажеш – изръмжа Никълъс и бутна Майкъл към вратата.

– А ти трябваше да ме попиташ.

Серенити се засмя и поклати глава. Трите ѝ деца бяха прекрасни, но понякога бяха цяло мъчение.

Тъкмо когато отново събра мислите си, на вратата отново се почука. Отчаяна, тя вдигна поглед.

– Кой е пък сега?

Този път на прага застана Морган.

Даже след десет години брак изглеждаше прекрасно.

– Какво искаш пък сега? – попита тя с леко предизвикателен тон.

Той влезе в стаята, скрил ръце зад гърба си.

– Имам изненада за теб.

– Изненада ли?

– Да.

Сложи на писалището ѝ книга. Серенити прочете заглавието и извика изненадано:

– Моята история!

Усмивката му стана още по-широка.

– Миналото лято, когато бях в Ню Йорк, се срещнах с един издател.

– И си му дал разказите ми? Без да ми кажеш нищо? Защо?

– Защото исках да видя лицето ти. Най-прекрасното на света.

Серенити избухна в смях.

– Освен това – добави Морган и вдигна рамене, – ще ти призная, че ми харесва да съм увековечен в книга.

Серенити помилва нежно позлатените букви на подвързията.

„Приключенията на Морския вълк.“

– Даже и името ми е на корицата – прошепна тя и в гърлото ѝ заседна буца. – С. С. Джеймс.

Морган я помилва по бузата и сведе глава към купчината листове на писалището.

– Над какво работиш сега?

– Не ме питай.

Той извъртя очи.

– Надявам се, че не си измислила някоя нова обществена реформа...

– Измислила? Скъпи мой, да знаеш, че един ден... – Устните му завладяха нейните и тя замлъкна.

– Има само едно място, където искам жена си – прошепна страстно той, – и то е спалнята. Имате ли нещо против да поработим над четвъртото си дете, мисис Дрейк?

Серенити прехапа устни.

– Посред бял ден ли, капитан Дрейк?

– Вчера беше готова да започнем от сутринта.

И преди да е успяла да протестира, той я грабна на ръце и я изнесе от стаята.

КРАЙ

© 1999 Кинли Макгрегър
© 2008 Ваня Пенева, превод от английски

Kinley MacGregor
A Pirate of Her Own, 1999

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Кинли Макгрегър. Ограбен копнеж
ИК „Ирис“, 2008
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10596>]